

စိတ်ကူးသို့သို့အနုပညာ

မောင်ထွန်းသူ

ချစ်မျက်ရည်
တယ်ခါခါလေလိမ့်

*I'll Cry
Tomorrow
Lilian Roth*

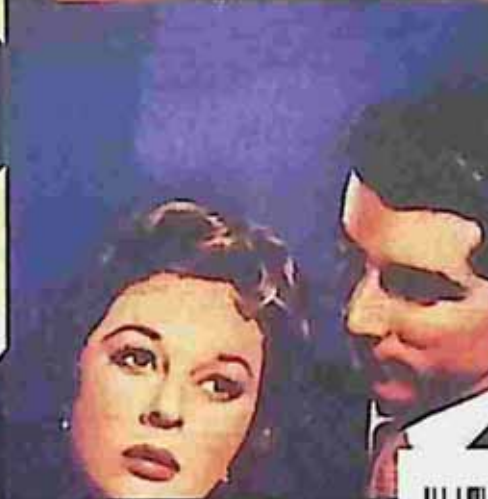
ဒုတိယအကြိမ်

gyoe.com

mglobe.com

I'LL CRY TOMORROW

LILLIAN ROTH

မောင်ထွန်းသူ

ချစ်မက်ရည့်
ဘယ်ခါလဲလေလိမ့်

tun0061

3300.00 Ks

ချစ်ပျက်ရည်ဘယ်ခါခဲလေလိမ့်၊ မောင်ထွန်းသူ
တမုက်မှာ ၃၀၇ + မုက်မှာ ၁၃ ဝင်တီ x ၂၀ .၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၇၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၂၀၀၄ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေဇာတိအကြိမ်ပုံ။

ရောင်းချေး ၃ ၃ ၀ ၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ချစ်မုက်ရည်
ဘယ်ခါစဲလေလိမ့်

I'LL CRY TOMORROW

Lilian Roth

မောင်ထွန်းသူ

ဒုတိယကြိမ်၊ ၂၀၁၃

mgyc.com

mgyc.com

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ

[၁]

ဤဝတ္ထုသည် “စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထု” တစ်ပုဒ် မဟုတ်ပါ။ အသက်ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့် ဘရော့ဝေး၊ ဟောလိဝုဒ် စသော ကမ္ဘာကျော်ပြဇာတ်လောကနှင့် ရုပ်ရှင်လောကတို့တွင် တစ်ရှိန်ထိုး နာမည်ကျော်ကြားထင်ရှားသွားခဲ့သော အဆိုတော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦး၏ဘဝကို ရေးဖွဲ့ခြယ်မှုန်းထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရလျှင် “အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်” ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ဆောင်သည် “လီလီယံရော့သ်” ဖြစ်သည်။ လီလီယံရော့သ်သည် အသက်ကိုးနှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက ကလေးသရုပ်ဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့သူဖြစ်၏။ ထို့နောက် သူ၏ဗီဇစွမ်းရည်နှင့် သူ၏ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုများကြောင့် နာမည်ကျော် အဆိုတော်တစ်ဦးအဖြစ် ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သူသည် နယူးယောက်မြို့ပေါ်ရှိ ကမ္ဘာကျော် ဘရော့ဝေးပြဇာတ် စင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဘရော့ဝေးစင်ပေါ်သို့ရောက်ရန်မှာ တော်ရုံတန်ရုံ အရည်အချင်းနှင့် ရောက်နိုင်သည်မဟုတ်။

လီလီယံရော့သ်သည် မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အဆိုကလည်း ကောင်းသည်။ သရုပ်ဆောင်ရာ၌လည်း ထူးချွန်သည်။

ယင်းအရည်အသွေးများကြောင့် သူသည် ဘရောဝေးစင်ပေါ်သို့ ရောက်သွား ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဘရောဝေးစင်၏ပေါ်သို့ သူရောက်သွားချိန်တွင် သူ့အသက် မှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မျှသာ ရှိပေသေးသည်။

ထို့နောက် ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်လောကသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ချက်ချင်းပင် အဆိုတော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအဖြစ် တစ်ဟုန်ထိုး နာမည်ကျော် ကြားသွားခဲ့သည်။ အသက် ၂၀ ကျော် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အချမ်းသာဆုံးနှင့် အကျော်ကြားဆုံးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အသက် ၃၀ တွင်း အရွယ်တွင်မူကား သူသည် အဆင်းရဲဆုံးနှင့် နာမည်အဆိုးဆုံး မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ ထို့နောက်တွင်မူကား....

“လီလီယံရော့သ်သည် သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြ ရာ၌ ရဲဝံ့သည်၊ ပြတ်သားသည်၊ ပွင့်လင်းသည်။ သူ၏ အားနည်းချက် များနှင့် ညံ့ဖျင်းချက်များကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်းမရှိ၊ ဤသည်မှာ ဤဝတ္ထု ၏ ကောင်းသောအရည်အသွေးတစ်ရပ်”ဟု ဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ဦးက ဆို သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤဝတ္ထုသည် ဘက်ဆဲလားခေါ် အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံးသော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ သည့် ၁၉၅၄ ခုနှစ်မှစ၍ နောင်နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာသည်အထိ အကြိမ် ပေါင်းများစွာ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ် ခရစ္စတိုဖာ စာပေဆု ကိုလည်း ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရလေသည်။

[၂]

ဤဝတ္ထု၏ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြသူမှာ လီလီယံရော့သ် ဖြစ် သည်။ လီလီယံရော့သ် ပြောပြသမျှကို မှတ်တမ်းတင်၍ ပြန်လည် ရေး သားသည့် စာရေးဆရာမှာ တစ်ဦးတည်းမဟုတ်၊ မိုက်ဒ်ကွန်နိုလ်နှင့် ဂျာရီဖရန့်တို့ နှစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဂျာရီဖရန့်သည် အတ္ထုပ္ပတ္တိဝတ္ထုများ ရေးရာ၌ ထင်ရှားသော စာရေးဆရာဖြစ်သည်။ သူသည် ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဒိုင်ယာနာဘယ်ရီမိုး၊ စာရေးဆရာ စကော့ဖစ်ဇ်ဂျာရယ် စသော ထူးခြား ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဘဝဇာတ်လမ်းများကို ဝတ္ထုသဖွယ် ရေးသား

တင်ပြခဲ့ဖူးသည်။

စာရေးဆရာ ဂျာရီးဖရန့်၏ လက်ရာကောင်းတစ်ပုဒ်ကို မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ် ဖတ်ခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်သည်။ ယင်းဝတ္ထုမှာ Beloved Infidel ခေါ် ချစ်လူဆိုးဝတ္ထုဖြစ်သည်။ “ချစ်လူဆိုး” မှာ ကမ္ဘာသိ စာရေးဆရာ စကော့ ဖစ်ဂျာရယ်နှင့် သူ့ချစ်သူ “ဂျီလာဂရေဟမ်” တို့အကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင် ဖွဲ့ဆိုထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ထိုဝတ္ထုကို ချစ်လူဆိုးအမည်ဖြင့် ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ပြီး ၁၉၉၈ ခုနှစ် မေလမှစ၍ ၁၈ လတိတိ (တစ်နှစ်နှင့် ခြောက်လကြာမျှ) မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုအဖြစ် ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။ ထို့နောက် လုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် အားမာန်သစ်စာပေတိုက်မှ အတွဲသုံးတွဲခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ပရိသတ် နှစ်သက်လက်ခံခဲ့သော ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် မြန်မာပြန်သူအနေဖြင့် ဝမ်းသာအားတက်ခဲ့ရဖူးပါသည်။

[၃]

ဤဝတ္ထု၏ အမှာစာတွင် သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းသတိ ရခဲ့သည့် လီလီယံရော့သ်က...

“ဤဝတ္ထုသည် ကျွန်မအတွက်သာမက ကျွန်မကို ချစ်ခင်ကြသော လူပေါင်းအမြောက်အမြားအတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသည့် ဘဝ တစ်ခု၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် အတိတ်၏ တံခါးများ ကို ပြန်ဖွင့်ရသည်မှာ မလွယ်လှပါ။”

“သို့ပါလျက်နှင့် ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဤစာအုပ်ကို ရေးရပါ သနည်း။ ပထမတစ်ချက်မှာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသည့် ကျွန်မဘဝကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ရာ၌ အထောက်အကူရလို၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယ တစ်ချက်မှာ ကျွန်မ၏ဘဝထဲမှ သင်ခန်းစာများသည် အခြားလူများအား အကူအညီပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိ၍ ဖြစ်ပါသည်။”

“နောက်ဆုံးအချက်မှာ ပျက်စီးသွားသည့်ဘဝတစ်ခုကို ပြန်လည် ထူထောင်ရာ၌ ထူထောင်လိုစိတ်ရှိလျှင် ထူထောင်၍ ရနိုင်သည်ဟူသော

အချက်ကို လူအများသိမြင်စေလို၍ ဖြစ်ပါသည်”ဟု ဆိုခဲ့သည်။

သူ့အဆိုသည် သူ့စာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ထားရှိနေသည့် သူ၏ ရည်မှန်းချက်နှင့် စေတနာတို့ကို ဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုထင်မြင်ယူဆချက် မှန် မမှန်ကိုမူ စာဖတ်ပရိသတ်ကသာ အဆုံးအဖြတ် ပြုနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

စာဖတ်သူအတွက် စကားတစ်ခွန်း

ဒီစာအုပ်ကို ရေးနေတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒီစာအုပ် ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ် ရှင်သန်နေတာလည်း အလွန်အလွန်ကို ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒီစာအုပ်ဟာ ကျော် ကြားမှု အလွန်မြန်ဆန်ခဲ့တဲ့ ကလေးသရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ် လမ်းပါ။ ကျွန်မအတွက်သာမက ကျွန်မအပေါ် ချစ်ခင်လေးစားနေကြတဲ့ လူတွေအတွက်ပါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတွေနဲ့ ပြည့်လျှံနေတဲ့ ဘဝဇာတ် ကြောင်းတစ်ခုလို့ ဆိုရင်လည်း မမှားနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်မအနေနဲ့ အတိတ်ကို ပြန်ရောက်သွားနိုင်တဲ့ တံခါးပေါက် တွေကို ပြန်ဖွင့်ဖို့ဆိုတာ လွယ်လှတာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ကိုယ်နဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေကိုတောင်မှ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ပြောပြဖို့ ဝန်လေးစရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြဖို့ဆိုတာဟာ လည်း အလွန်မလွယ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ဖြင့် အဲဒီ အကြောင်းတွေကို ကျွန်မနဲ့ မရင်းနှီးတဲ့လူတွေပါ ဖတ်နိုင်အောင် စာအုပ် တစ်အုပ်ထဲမှာ ထည့်ရေးခဲ့မိပါပြီ။

မကြာသေးခင်က ကျွန်မရဲ့အဖြစ်ကို ရုပ်ဖိအက်ဝမ်က “ဟောဒါ ဟာ မင်းဘဝပါ” ဆိုတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းတွဲ အစီအစဉ်မှာ အကျဉ်း ချုပ်ပြီး ပြသခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မရင်ထဲမှာ “မျှော်လင့်

ချက်”နဲ့ “ကြောက်စိတ်” ရောယှက်နေတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခု ဝင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မ ဇာတ်ခုံပေါ် ဘာလို့ရောက်လာတယ်ဆိုတာကို ရုပ်မြင်သံကြား ပရိသတ် သန်းလေးဆယ်က ကြည့်ကြလိမ့်မယ်လို့လည်း သူက ပြောထား တယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီစကားကြားထားတော့ ကျွန်မ တွေးမိခဲ့ပါတယ်။ ကြောက် ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဆင်ကန်းတောတိုးဖြစ်ပြီး တွေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ တွေးခဲ့မိတာတွေကတော့...

“သူတို့ ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ။ ငါဟာ တစ်ချိန်က လျှမ်း လျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ နာမည်ဆိုးတွေနဲ့ ကျဆုံး သွားခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာကော သူတို့ မှတ်မိကြပါဦးမလား။ ငါ တစ်ချိန်က ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ရတာတွေကို ပြန်ပြပြီး ဂုဏ်တင်နေတယ်လို့ ထင်ကြလေမလား။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အတိတ်ကဖြစ်ရပ်တွေကို ပြန်ပြပြီး ငါ့အပေါ် သနားလာအောင် လုပ်နေတယ်လို့ ထင်ကြလေမလား။”

အခုအခါမှာတော့ အဲဒီအတွေးတွေထဲက တချို့ဟာ ကျွန်မရဲ့ ခံစားမှုတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ “ငါ ဘာပြုလို့ ဒီစာအုပ်ကို ရေးတာလဲ” လို့ လည်း ကျွန်မ တွေးမိပါတယ်။ အကြောင်းတွေကတော့ အများကြီးပါပဲ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီလိုရေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မနဲ့ ဆက်စပ် ပတ်သက် ယှက်နွယ်နေတဲ့ လောကတစ်ခုလုံးကိုရော ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပါ သန့်စင် သွားအောင် လုပ်လိုက်တာပဲလို့ ယုံကြည်နေမိပါတယ်။ အခုလို ရေးလိုက် ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျွန်မနဲ့ ခင်မင် ရင်းနှီးသူတွေကြားမှာ ပြန်လည်တည်ဆောက်တဲ့အခါ အထောက်အကူ ပြုစေနိုင်လိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်နေမိပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ကျွန်မ ဒီစာအုပ်ကိုရေးရတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေပါပဲ။

ဒါ့အပြင်လည်း ကျွန်မ ဒီစာအုပ်ကို ရေးခြင်းအားဖြင့် တခြား လူတွေအတွက် အကူအညီဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ ဒီအချက် ဟုတ် မဟုတ်၊ မှန် မမှန်ဆိုတာကတော့ စာဖတ်သူအနေနဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်မိတဲ့အချိန်ကျမှ သိလာကြရမှာပါ။

တကယ်လို့များ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မကို “လီလီယံရယ် မင်း ဘာဖြစ်လို့ အရက်တွေ ဒီလောက် သောက်နေတာလဲ” လို့ မေးခဲ့ရင် အဲဒီမေးခွန်းကို ကျေနပ်လောက်အောင် ကျွန်မ ဖြေနိုင်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ ဒီမေးခွန်းနဲ့ကတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတောင် ကျေနပ်လောက်အောင် ဖြေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိပါဘူး။

ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝတုန်းက သာယာချမ်းမြေ့မှု ကင်းမဲ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေ၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ ချစ်ရေးချစ်ရာ ကိစ္စတွေ၊ များပြားလှတဲ့ သောကတွေ၊ ရှုပ်ထွေးပွေလီလှတဲ့ ပြဿနာတွေ စသည်...စသည်ဖြင့် စိတ်ရောဂါနဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေဟာ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ရတဲ့အချိန်မှာ ပေါ်လာမှာပါ။ အဲဒီအခါကျရင်ကော အဖြေကို ကျွန်မ လွယ်လွယ်ကူကူ ပေးနိုင်မလား။

ကျွန်မ မပြောတတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အတွေ့အကြုံကိုသာ တင်ပြနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ သိနားလည်ထားရ သလောက်ဆိုရင် စိတ်ရောဂါကုသမှု ပညာဟာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပြဿနာ ရပ်တွေကို ဖြေရှင်းတဲ့နေရာမှာ များစွာထိရောက်အောင်မြင်မှုရှိနေတယ်လို့ ပြောနိုင်ပေမဲ့ အရက်စွဲမှုနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ ရောဂါကုသရေးနယ်ပယ်မှာတော့ ထိရောက်အောင်မြင်မှု နည်းနေသေးတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

ကျွန်မဟာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လုံးလုံး အလွန်စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုထဲမှာ နေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကမ္ဘာဟာ ဝင်ရောက် လာတဲ့လူတွေ များပြားသလောက် ထွက်တဲ့လူအလွန်နည်းပါးတဲ့ ကမ္ဘာပါ။ ပြီးတော့လည်း လူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီကမ္ဘာထဲကို ရောက်သွားပြီးရင် ပြန်တော့ ထွက်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အရှက်သိက္ခာကင်းမဲ့မှုနဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့မှုတွေကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ရတာပါ။ ဒီအချက် ဟာ ကျွန်မစာအုပ်ရဲ့ အမြင့်ဆုံးသော “အနှစ်သာရ”ပါပဲ။

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း အတိတ်ကာလရဲ့ တံခါးပေါက်တွေကို ဖွင့်ကြည့်တာဟာ မမှားဘူး၊ မှန်တယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်လာမိပါတယ်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အတိတ်ကာလကို ပြန်

ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။
ဒီကမ္ဘာလောကတွင်းမှာ ကျွန်မ နေခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာကိုတောင် မယုံကြည်
နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မမှာ ပြောစရာလေးတစ်ခု ရှိနေပါ
သေးတယ်။ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီစာအုပ်ထဲက အချို့စာမျက်နှာတွေမှာ
ဖော်ပြထားတဲ့ လူနာမည်တွေဟာ ကျွန်မစိတ်ကူးနဲ့ ပေးထားတဲ့ နာမည်တွေ
ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေဟာ အခုထက်တိုင် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေကြပါသေး
တယ်။ အဲဒီဟာတစ်ချက်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး
အဖြစ်မှန်တွေချည်းပါလို့ ကျွန်မ ပြောပါရစေ။ ။

လီလီယံရောသ်
ဖို့ဒ်လောဒါဒေးလ်မြို့၊
ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်။

အခန်း [၁]

ကျွန်မ ဒီစာအုပ်ကို ရေးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မခေါင်းထဲကို အတွေးတစ်ခု ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ “ကျွန်မအကြောင်းကို ဘယ်နေရာကစပြီး ရေးရရင်ကောင်းမလဲ” ဆိုတဲ့ အတွေးပါ။ အစပြုပြီး ရေးနိုင်တဲ့ အကြောင်းခြင်းရာတွေကတော့ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု အထွတ်အထိပ်ရောက်ခဲ့တဲ့ တဒဂီအချိန်ကလေး စပြီး ရေးလိုက်ရရင်ကောင်းမလား။

အဲဒီအချိန်က ကျွန်မဟာ ဟောလိဝုဒ် ရုပ်ရှင်မြို့တော်မှာ ထိပ်သီးမင်းသမီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားသုံးကားကို နယူးယောက်မြို့တော်ရဲ့ ကမ္ဘာကျော် ဘရော့ဒဝေး လမ်းမကြီးပေါ်က ရုပ်ရှင်ရုံကြီးမှာ တစ်ပြိုင်တည်း ရုံစတင်တဲ့နေ့ပေါ့။ ရုံဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ပြီး ဖွင့်လှစ်ပေးရပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ရုပ်ရှင်ကားတွေမှာ ဇာတ်ဆောင်မင်းသမီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသား ဂယ်ရီကူးပါးနဲ့ မောရစ်ချ်မာလီယာတို့ကတွဲပြီး ‘အခမ်းအနားစင်ပေါ်ကို ပို့ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကဆိုရင် ကျွန်မဟာ မွန်းလွဲပိုင်း တစ်ချိန်လေး အလုပ်လုပ်ပေးရုံနဲ့ ဒေါ်လာ ၃၅၀၀ ရနေတဲ့ဘဝပါ။

တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်ကလေးဟာ ကျွန်မအဖို့ အင်မတန်မှ

မက်မောစရာ၊ တွယ်တာစရာ၊ မြတ်နိုးစရာကောင်းတဲ့ အချိန်ကလေးပါ။
အဲဒီအဖြစ်ကလေးကသာ စလိုက်မယ်ဆိုရင် သိပ်ကို တခမ်းတနားရှိမှာပဲလို့
ကျွန်မ တွေးမိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ အစပြုလို့ကောင်းမယ့်အဖြစ်တွေက ရှိနေပါ
သေးတယ်။ တကယ်ဆို ကျွန်မအနေနဲ့ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
အဖြစ်က စရင်ကော မရနိုင်ဘူးလား။ ရနိုင်တာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မ
ဟာ ပွင့်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်နားမှာ ရပ်နေပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့
နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ နှစ်များစွာအတွက်က ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ ကြောက်
စရာ အရက်ရောဂါနဲ့ အဲဒီအရက်ကြောင့် အဘက်ဘက်က နိမ့်ကျသွားခဲ့ရတဲ့
ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်တွေးပြီး စိတ်ထိခိုက်နေပါတယ်။ အထပ်ပေါ့လေ
ဆယ့်တစ်ထပ်မြင့် ဒီပြတင်းပေါက်ကနေပြီး အောက်ဘက် ပလက်ဖောင်း
ပေါ်ကို ခုန်ချလိုက်ဖို့ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေတဲ့ အချိန်ပါ။ အဲဒီအဖြစ်ကသာ
စလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ပြီး ဇာတ်ဆန်သွားလေမလား။ ဒါမှမဟုတ်
သိပ်ပြီး ပိုရာရောက်သွားလေမလား။

ဒါမှမဟုတ်လည်း ကျွန်မ အသက်သုံးဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်က
အဖြစ်နဲ့ စလိုက်ရရင် ကောင်းမလား။ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မဟာ စိတ်
ရောဂါအထူးကုဆေးရုံက ဆင်းလာစပေါ့။ အပြင်လောကမှာ ဘဝသစ်
တစ်ခု အစပြုဖို့ဆိုပြီး ဆေးရုံက ပြန်လွှတ်လိုက်တဲ့အချိန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
အချိန်ကအဖြစ်နဲ့ ကျွန်မဇာတ်လမ်းကို စလိုက်ရင် တချို့လူတွေအတွက်
နားလည်ဖို့ ခက်ခဲသွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေက ရှိနေပါတယ်။

ကျွန်မယောက်ျား ဘတ် အကြံပေးသလို ကျွန်မအဖြစ်ကို ပြောတဲ့
နေရာမှာ ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ရှေ့နောက်စဉ်းစားပြီး အလိုက်သင့် ပြော
သွားရင် ကောင်းမလား။ အမှန်တော့လည်း ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ ကိုယ့်ဘဝ
နဲ့ ဆက်စပ်ယှက်နွယ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ်မှာ အများကြီးတည်မိပြီး နေခဲ့
ကြရတာပါ။ အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ လျှို့ဝှက်နက်နဲလှတဲ့ ဖိအား
တွေနဲ့ တွန်းအားတွေကြောင့်ပဲ ကိုယ်ပိုင်ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးနဲ့ ပင်ကိုစရိုက်
လက္ခဏာတွေကို ပိုင်ဆိုင်နေကြတဲ့လူတွေ ဖြစ်လာကြရတာ မဟုတ်လား။

မင်းအကြောင်း ပြန်ပြောမယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးနည်းက အဲဒီ တစ်နည်းပဲရှိတယ်လို့ ဘတ်က ဆိုပါတယ်။ “ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့တဲ့အတိုင်းသာ အစဉ်လိုက်ပြောသွားပါ”တဲ့။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မအကြောင်းကို ပြောပြ တဲ့နေရာမှာ သူ အကြံပေးတဲ့အတိုင်းပဲ ပြောပြရတော့မှာပေါ့။

ကျွန်မအဖြစ်က ဒီလိုပါ...

x x x

ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ဘဝကို ဘယ်တုန်းကမှ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မကို မမွေးခင်ကတည်းက ကျွန်မဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ အစီအစဉ်တွေ ရေးဆွဲချမှတ်ပြီးသားပါ။

ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေဟာ ဇာတ်ပွဲကို အလွန်ဝါသနာကြီးကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ကျွန်မဟာ အမေ့ဗိုက်ထဲမှာ ရှိနေစဉ်ကတည်းက ဇာတ်ရုံထဲမှာ ရှေ့ဆုံးကဝင်နိုင်ဖို့ တန်းစီပြီး စောင့်နေခဲ့ရပါတယ်လို့ပြောရင် လွန်မယ်မထင် ဘူး။ ကျွန်မအမေဟာ ဇာတ်ပွဲ အလွန်ကြိုက်ပါတယ်။ အချိန်ရှိသမျှ ဇာတ်ရုံ တွေထဲမှာပဲ ရောက်နေလေ့ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ အမေဟာ ကလေးတစ် ယောက်ကို ဝမ်းနဲ့လွယ်ထားရတဲ့ မိခင်ရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ လိုအင်ဆန္ဒနဲ့ အတွေး အခေါ်တွေဟာ သန္ဓေသားအပေါ် ဩဇာသက်ရောက်မှုရှိတတ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကိုလည်း လက်ခံတဲ့လူပါ။

အမေဟာ သူ့ခေတ်က နာမည်ကြီး ပြဇာတ်မင်းသား၊ မင်းသမီး တွေဖြစ်ကြတဲ့ “အိဗာတန်ဂျေ၊ နိုရာဘေးရီးစ်၊ ဆာရာဘန်သာတ်”တို့ကို ကြည့်ပြီး သူတို့ရယ်ရင် လိုက်ရယ်၊ သူတို့ငိုရင် လိုက်ငိုလိုက်နဲ့ အချိန်ဖြုန်း ခဲ့တဲ့လူပါ။ ဇာတ်ပွဲကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းကြည့်နေရင်းကပဲ ဗိုက်ထဲက ကလေး ဟာလည်း သူနဲ့အတူတူ စိတ်သာယာပျော်ရွှင်မှုကို မျှဝေခံစားနေလိမ့်မယ်လို့ တွေးပြီး စိတ်ချမ်းသာမှုရနေခဲ့တဲ့လူပါ။

အမေဟာ ကျွန်မကို အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ အလွန်အားကျပြီး အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်လှ

mgyoe.com

နီးပါးလောက် လေးစားကြည်ညိုတဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက် ရှိနေလို့ပါ။ အဲဒီအဆိုတော်ဟာ အခြားလူမဟုတ်ပါဘူး။ အမေတို့ခေတ်က အလွန် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့တဲ့ “လီလီယံရပ်ဆဲလ်”ပါ။ အမေဟာ သူ့ကို သိပ်ပြီး အားကျခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၃ ရက်နေ့ ကျွန်မကို မွေးတော့ ချက်ချင်းပဲ ကျွန်မကို “လီလီယံရပ်ဆဲလ်”လို့ နာမည်ပေးခဲ့ ပါတယ်။

ကျွန်မအဖေကတော့ ကျွန်မရဲ့ အနာဂတ်ဘဝကို အမြင်တစ်မျိုးနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် မက်ခဲ့ပါတယ်။ သူကတော့ ကျွန်မကို အလွန် အောင် မြင်ကျော်ကြားတဲ့ “ပြဇာတ်မင်းသမီး”တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မအဖေ “အာသာရပ်စတိန်း”ဟာ ရုရှားနိုင်ငံမှာ မွေးခဲ့ပေမဲ့ လေးနှစ်သား ကတည်းက ကျွန်မအမေရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်တဲ့ ဘော်စတွန်မြို့ကို ရောက်လာ ခဲ့တာပါ။

အဖေဟာ လူချောတစ်ယောက်ပါ။ ဘာကိုမှ သိပ်အလေးမထားဘဲ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ အကျင့်စရိုက်ရှိပါတယ်။ သူ့မှာ တစ်ဖက်သားက ခင်မင်လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ရှိပါတယ်။ သူ ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်တုန်းက “ဖက်၏ လူဆိုးကလေး”ဆိုတဲ့ ပြဇာတ်တစ်ခုမှာ ပါဝင်ကပြ ခဲ့ဖူးတယ်လို့ မကြာခဏ ပြောပြတတ်ပါတယ်။

အမေကတော့ ပြဇာတ်မင်းသားဖြစ်အောင် ဆက်ပြီးမကြိုးစား ခဲ့ရကောင်းလားလို့ အဖေ့ကို အပြစ်တင်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒီကြားထဲကပဲ အဖေ့ ရဲ့အသံအကြောင်းပြောပြီး ပြောင်တတ်နောက်တတ်ပါတယ်။ အဖေ့အသံက ဘယ်လိုမှ ကီးမကိုက်တဲ့ အသံပါ။ ဒါပေမဲ့ အကော်ဒီယံ တီးတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သီချင်းဆိုဖို့ခေါ်သွားရင် လိုက်သွားတာပဲတဲ့။ သူနဲ့ သူငယ်ချင်းဟာ ဘော်စတွန်မြစ်ဆိပ်မှာ သွားသွားပြီး သီချင်းဆိုကြ တီးကြတယ်။ အဲဒီအခါကျရင် သဘောစီးခရီးသည်တွေက သဘောပေါ် ကနေပြီး ပိုက်ဆံတွေ ပစ်ချပေးတတ်ကြသတဲ့။

အဖေက အမေ့ကို လူပျိုလှည့်ပြီး ပိုးပန်းနေချိန်မှာ တစ်ခါတလေ သူတို့နှစ်ယောက်ချိန်းပြီး အပြင်ကို အလည်ထွက်ကြတယ်။ အဲဒီအခါကျရင်

အမေက သင်္ဘောဆိပ်မှာ သီချင်းသွားဆိုတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ အပြစ်တင် တာပေါ့။ အဖေကတော့ သူ့အနေနဲ့ အမေ့ကို “ဖိုသံပေးတာပါ” လို့ ပြော လေ့ရှိသတဲ့။

အမေဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြနေရင်းက သက်ပြင်းချ တယ်။ “ဂျူးလီးယက်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ချစ်သူ ရိုမီယိုကို ရသွားသလို အမေ လည်း အမေ့ရဲ့ချစ်သူ အာသာကို ရခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ စိတ်ဆင်းရဲ ရတာကတော့ ဂျူးလီးယက်ထက် ပိုလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်” လို့ ပြော တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ဒီကိစ္စမှာ အမေ ဟာ သိပ်ပြီး အလေးနက်ထားခဲ့ပုံတော့ မရပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီး ငွေပိုရမယ်၊ ငွေများများရရင် အမေ့အတွက် ဇာတ်ပွဲ တွေ များများကြည့်ရမယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်မရဲ့အဖေ အာသာက ကျွန်မရဲ့အမေ ကေတီဆစ်လ်ဗားမင့် ကို စတွေ့ချိန်မှာ သူ့အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ရှိနေပါပြီ။ အဲဒီအချိန်က အဖေဟာ သူ့အဖေရဲ့ဈေးဆိုင်မှာ နေ့ခင်းဘက် အလုပ်လုပ်၊ ညပိုင်းကျတော့ ဇာတ်ရုံတွေထဲဝင်ပြီး ဇာတ်တွေကြည့်၊ အဲသလိုနေရင်း အမေနဲ့ အမှတ်မထင် ဆုံမိကြတာပါ။ လူချင်းဆုံမိပြီးတဲ့နောက် မကြာခင်မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မအနေနဲ့ အဖေနဲ့အမေတို့ဟာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ပွဲကြိုက် ကြတာပါလိမ့်လို့ မကြာခဏ အဖြေရှာခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျေနပ်လောက်တဲ့ အဖြေမရပါဘူး။ အမေဟာ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထိခိုက်လွယ်ပါတယ်။ ဝေဖန်သုံးသပ်တဲ့နေရာမှာတော့ အမေဟာ အလွန်ရဲရင့်ပြတ်သားပါတယ်။ ဇာတ်သဘင်လောကထဲက ထူးချွန်တဲ့လူတွေ ကို ပါရမီရှင်တွေလို့ သူက ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီအလုပ်အတွက် ဘုရား သခင်က ရွေးချယ်ပေးထားတဲ့ လူတွေလို့လည်း ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ သိနားလည်တတ်တဲ့အရွယ်ရောက်တဲ့အခါမှာ အမေက ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။

“ငါ့သမီး ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေတို့က တကယ့် ထိတ်ထိတ် ကြံ့ သရုပ်ဆောင်မင်းသမီးတွေပါတဲ့ ဇာတ်ပွဲတွေကို ခေါ်ခေါ်သွားပြီး ကြည့်

ခိုင်းခဲ့တာ သမီးမှတ်မိမှာပေါ့။ ပါရမီရှင်လို့ ခေါ်လောက်တဲ့ အနုပညာသည် တွေဆိုမှာ လူတွေကို ပေးစရာတွေရှိတယ်။ သူတို့မှာသာ ပေးစရာ ဘာ တစ်ခုမှမရှိဘူးဆိုရင် သူတို့အနေနဲ့ အခုလို ဇာတ်စင်ပေါ်တက်ပြီး လူတွေကို ရယ်အောင်၊ ငိုအောင် လုပ်နိုင်ပါ့မလား” တဲ့။

ပြီးတော့လည်း အမေဟာ သီချင်းဆိုရင် အသံကောင်းပါတယ်။ အေးအေးသာသာနဲ့ နားထောင်လို့ကောင်းတဲ့ အသံရှင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အသံက သိပ်တိုးတယ်။ အော်လို့ သိပ်မရဘူး။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း အမေက “အမေမှာ အသံကတော့ ဒီလောက်ပဲရှိတယ် လီလီရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အမေစိတ်ထဲ မှာကတော့ အများကြီး ရှိထားပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ရှိနေသမျှအားလုံးကို အမေက သမီးကို ပေးထားပါတယ်” လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေကတော့ တစ်ဘာသာပါ။ သူကတော့ အမြဲတစေ သရုပ်ဆောင်ပြရမှ ကျေနပ်တဲ့လူပါ။ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် လောက် ဆိုပြရင်တောင်မှ သူ့ဘယ်ဘက်လက်ကို နှလုံးသားရှိရာ ရင်ဘတ် ပေါ်အုပ်ကိုင်ပြီး ညာဘက်လက်ကို သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဆန့်ထုတ်ထားလေ့ ရှိပါတယ်။ သူ့အမူအရာကလည်း ကိုယ်ချင်းစာ တရားကင်းမဲ့ပြီး ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လွန်းလှတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးဆိုမှာ အသနားခံနေသလိုပါပဲ။ သူ့ရဲ့ပါးပြင်တွေမှာလည်း မျက်ရည်ပေါက်တွေက တလိမ့်လိမ့် စီးကျနေကြ ပါတယ်။

ကျွန်မ မမေ့သေးပါဘူး။ ဧည့်ခန်းရဲ့ တစ်ဖက်မှာရှိနေတဲ့ အခန်း ဟာ ကျွန်မရဲ့ အိပ်ခန်းပါ။ ကျွန်မဟာ အဲဒီအခန်းထဲက အိပ်ရာလေး ပေါ်မှာ အဖေသီချင်းကို နားထောင်ရင်း စည်းချက်ကျကျ ခုန်လိုက် ပေါက်လိုက် လုပ်လေ့ရှိပါတယ်။ အမှန်တော့လည်း ကျွန်မကို အဆို စသင်ပေးတာ အဖေ ပါ။ အဖေက ကျွန်မကို သီချင်းတွေ အလွတ်ဆိုတတ်လာအောင် နှုတ်တိုက် သင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရှက်စိတ်ကြောင့် လူတောမတိုးဝံ့ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မကို တနင်္ဂနွေကျရင် အလည်ရောက်လေ့ရှိတဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်း တွေရဲ့ရှေ့ကို ပွဲထုတ်ပြီး အဆိုခိုင်းလေ့ရှိပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ တကယ်တမ်း ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်

တော့ ဇာတ်ခုံဟာ ကျွန်မဘဝပါ။ ကျွန်မကို မွေးပြီးတဲ့နောက် နှစ်နှစ်ခွဲ အကြာမှ မွေးခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ညီမ အန်းရဲ့ဘဝဟာလည်း ကျွန်မ မှတ်မိ သလောက်ပြောရရင် ဇာတ်ခုံပါပဲ။

အန်းနဲ့ ကျွန်မဟာ စိတ်နေစိတ်ထားချင်း မတူကြပါဘူး။ စိတ် ဆင်းရဲစရာတွေ၊ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ဧည့်သည် တွေ့ရှေ့မှာ သီချင်းဆိုပြဖို့ အဖေကခေါ်လိုက်ရင် ကျွန်မ ငြင်းလှေ့မရှိပါဘူး။ အဖေကလည်း “လီလီယံဟာ သိပ်လိမ္မာတယ်၊ အဖေကို သိပ်ဂရုစိုက်တယ်။ ကဲ... မတ်တတ်ရပ်ပါဦး သမီးရယ်။ အဖေတို့အတွက် သီချင်းလေး ဆိုပြ ပါဦး” လို့ ပြောလှေ့ရှိပါတယ်။

အန်းကတော့ အဲသလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုခေါ်ခိုင်းရင် အကြောက် အကန် ငြင်းတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ အဖေက ချောမော့ပြီး ခိုင်းတတ် ပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း စိတ်မရှည်ဖြစ်ပြီး ခြောက်လား၊ ငေါက်လား၊ အော်လား၊ ဟစ်လားနဲ့ ခိုင်းတတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော အန်းကတော့ မဖြူပါဘူး။ လုံးဝ ခိုင်းလို့မရပါဘူး။

ကျွန်မဟာ ငယ်ငယ်က အလွန်ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် နေတတ်ပါ တယ်။ ကျွန်မဘာသာကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းနေတာလည်း များပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံကျရင် အဖေဟာ ကျွန်မအတွက် စိတ်သောက ရောက်တတ် ပါတယ်။ “မင့်သမီး လီလီက သိပ်ပြီး ငြိမ်လွန်းအေးလွန်းတယ် ဘာဘီရယ်။ သူ ဘာတွေတွေ့နေသလဲဆိုတာ သိအောင် လုပ်ပါဦး” လို့ အဖေက ပြော တတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါကျရင် အမေက ကျွန်မကို ချီးမြှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ “အို... အာသာရယ်...သူ့ခမျာ ကလေးပဲ ရှိသေးတာ။ ဘာတွေကို တွေးနိုင်ဦးမှာလဲ” လို့ ပြန်ပြောတတ်ပါတယ်။

အမှန်တော့ ကျွန်မဟာ အများကြီးတွေးပြီး အများကြီး ခံစား ခဲ့ရပါတယ်။ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်မရဲ့ ကလေး ဘဝဟာ ကြောက်စိတ်နဲ့ အထီးကျန်စိတ်တွေ လွှမ်းမိုးခြင်း ခံနေရတဲ့ဘဝပါ။

ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့အမေ မကြိုက်တာကို လုပ်မိမှာ အမြဲ ကြောက်ရွံ့နေမိပါတယ်။ အမေဟာ ကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်။ ယုံမှားသံသယ

ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အမေဟာ အစစ အရာရာမှာ အကောင်းဆုံးနဲ့ အပြစ်အနာဆာ အကင်းဆုံးကိုသာ ရယူလိုတဲ့လူပါ။ ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း ကျွန်မဟာ သူ မကြိုက်တာကို လုပ်မိမှာ အမြဲကြောက် နေရပါတယ်။

အမေဟာ စိတ်ကလည်း အလွန်မြန်သလောက် ခြေမြန်လက်မြန် လည်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်မကို ဖျတ်ခနဲ နမ်းလိုက်ဖို့ ဝန်မလေးသလို စိတ်နဲ့ မတွေ့တဲ့အခါ ပါးကို ဖြန်းခနဲနေအောင် ရိုက်ဖို့လည်း ဝန်မလေးပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ အမေ့ရည်မှန်းချက်ဟာ တစ်ခုတည်းပဲ ထားပါတယ်။ သူ့အဖို့ ဇာတ်ရုံဟာ သူ့သမီး လီလီအတွက် အဓိကအကျဆုံး တံခါးပေါက်ပါ။ အဲဒီတံခါးပေါက်ဆီ သွားရာလမ်းပေါ် မှာ အပိတ်အဆို အတားအဆီးရှိလာရင် အားလုံးကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ဝန်မလေး ပါဘူး။

ကျွန်မရဲ့ အထီးကျန်နိုင်စိတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ နားလည် အောင် ရှင်းပြဖို့ ခက်ခဲလှပါတယ်။ ကျွန်မ ဘာကြောင့် အထီးကျန်ဖြစ်နေ တာလဲ။ ကျွန်မ မသိပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုလိုနေသလို အမြဲ ခံစားနေရပါတယ်။ ဘာလိုနေတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မ မပြောတတ် ပါဘူး။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကလေးတိုင်းဟာ ကျွန်မထက် ပိုပြီးလှကြတယ်၊ ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်းကြတယ်၊ ပိုပြီး ခင်စရာကောင်းကြတယ်လို့ အမြဲ ထင်နေမိပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ လုံးဝမကြိုက်ပါဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မ မကြိုက်တဲ့လူဆီက ထွက်ပြေးနိုင်အောင် အရက်က ကူညီနိုင်တာကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

x x x

၁၉၁၆ ခုနှစ်မှာ ကျွန်မတို့မိသားစုဟာ နယူးယောက်မြို့ကို ရွှေ့ခဲ့ ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့တိုက်ခန်းဟာ ၉ လမ်းနဲ့ ၁၀ လမ်း၊ လမ်းသွယ်နှစ်ခု ကြားက ၄၃ လမ်းပေါ်မှာပါ။ ကျွန်မအဖေ အာသာကတော့ သူ့ကိုယ်သူ သန်းကြွယ်သူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အမြဲစိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့ လူပါ။ အခု

လည်း မြို့ကြီးပြကြီးမှာသာ နေရရင် အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီး ပွင့် နိုင်တယ်လို့ ယူဆပြီး နယူးယောက်ကို ရွှေ့လာခဲ့တာပါ။ နောက်တစ်ချက်က လည်း နယူးယောက်မြို့တော်ဟာ ဇာတ်တွေ၊ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ အများ အပြားရှိတဲ့ နေရာတစ်နေရာဖြစ်နေတော့ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက် ပိုပြီး များတယ်လို့ ယူဆနိုင်တယ်မဟုတ်လား။

အစွမ်းအစရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေအတွက် အလုပ်ရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရတဲ့အတွက် ကျွန်မအမေ ကေတီဟာ အန်းနဲ့ ကျွန်မကို မနက်တိုင်း လှလှပပဖြစ်အောင် ဝတ်ဆင်ပေးပြီး အလုပ်ရှာထွက်လေ့ရှိပါ တယ်။ ဇာတ်သဘင်လောကတွင်းက ထုတ်လုပ်သူတွေနဲ့ ဇာတ်ပွဲဆိုင်ရာ ကိုယ်စားလှယ်တွေဆီကိုလည်း တလည်လည်သွားပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းကြ တာပါ။

သူတို့ရုံးခန်းတွေဟာ အမြဲတစေ လူဝင်လူထွက်များတဲ့ နေရာ တွေပါ။ တစ်ရုံနဲ့တစ်ရုံကလည်း ပုံစံတူကြပါတယ်။ အထဲဝင်သွားရင် စားပွဲ တစ်လုံးနဲ့ အဲဒီစားပွဲရဲ့နောက်မှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ ပျင်းရိပျင်းတွဲထိုင် နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ မေးလိုက်ရင်လည်း “အလုပ် မရှိဘူး” ဆိုတဲ့ အဖြေပဲရပါတယ်။ အမေကတော့ စိတ်အားမပျက်ပါဘူး။ ၁၉၁၆ ခုနှစ် ဆောင်းဥတုရဲ့ ဆီးနှင်းတွေ တအားကျနေတဲ့ တစ်မနက်မှာ အမေဟာ ကျွန်မတို့ကို လက်ဆွဲပြီး “ပညာပေး ရုပ်ရှင်ကားများ ထုတ်လုပ် ရေးဌာန” ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့သင့်တော်မယ့် အလုပ် တစ်ခုရှိနေတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဒီအလုပ်ဟာ ဇာတ်သဘင်နဲ့ ရုပ်ရှင်လောကနယ်ပယ်မှာ ကျွန်မ ပထမဆုံးရခဲ့တဲ့ အလုပ်ပါ။ သူတို့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်အဖြစ် အသုံးပြုဖို့အတွက် ကျွန်မကို “ဟန်ပြမယ်” အဖြစ်ထားပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ယူ ဖို့ပါ။ ကျွန်မကို ပထမဆုံး မိတ်ကပ်တွေ လိမ်းပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မက မီးရှူးတိုင်ကို ကိုင်ပြီး ဟန်အမျိုးမျိုးနဲ့ မတ်တတ်ရပ်ပေးရပါတယ်။ သူတို့က သူတို့စိတ်တိုင်းကျပုံအမျိုးမျိုး ရိုက်ယူခဲ့ကြပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မ အဲဒီအလုပ်ကို ရခဲ့

တာဟာ ကျွန်မ အမေအတွက်တော့ အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားစရာတစ်ခု ပါ။ သူ့အဖို့ ဝမ်းသာအားတက်စရာလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကို မိတ် ကပ်လိမ်းခြယ်ပေးနေတဲ့အချိန်မှာ ဘေးကရပ်ကြည့်နေတဲ့ အမေ့မျက်နှာဟာ ပြုံးနေပါတယ်။

ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်ဆိုရင် နောက်ပိုင်း သရုပ်ဆောင်အလုပ် ကို လုပ်ခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေမှာလည်း အမေဟာ ဒီလိုပါပဲ။ ဇာတ်စင်ဘေးက ရပ်ပြီး ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်သမျှကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေလေ့ရှိပါ တယ်။ ကျွန်မကလည်း သရုပ်ဆောင်နေရာကနေပြီး အမေ့မျက်နှာက ဘာပြောနေသလဲဆိုတာကို အကဲခတ်လေ့ရှိပါတယ်။

အမေ ပြုံးနေရင် ကျွန်မရဲ့သရုပ်ဆောင်မှုဟာ ကောင်းနေပြီလို့ ပြောတာပါ။ အမေ မျက်မှောင်ကုတ်နေပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်မရဲ့ သရုပ်ဆောင် မှုဟာ မပီပြင်ဘူး၊ မကောင်းဘူးလို့ ပြောနေတာပါ။ ကျွန်မအဖို့တော့ ကျွန်မ ရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်တစ်နေ့နံနက်ထုတ် စာနယ်ဇင်း တွေက ဘယ်လိုပဲ ဝေဖန်ဝေဖန် အဲဒါတွေဟာ အဓိကမကျပါဘူး။ ကျွန်မ အဖို့ အမေ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲသာ အရေးအကြီးဆုံးပါ။

အသိပညာ ဗဟုသုတပေးခြင်းကို ဖော်ဆောင်တဲ့ မီးရှူးတိုင်ကိုင် ပြီးရပ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ရုပ်လွှာဟာ ပညာပေးရုပ်ရှင်ကားများ ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီရဲ့ အမှတ်တံဆိပ် ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ အမေ့ရဲ့ဆန္ဒဟာလည်း ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒ ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့အသက်ဟာ ငါးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

x x x

ဆင်မိရိုးလ်ဝင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဟတ်ဆန်မြစ်ရဲ့ တစ် ဖက်မှာရှိနေတဲ့ နယူးဂျာစီပြည်နယ်ထဲက ဖို့တီလီးမြို့မှာ ရုပ်ရှင်ကားတွေ ထုတ်လုပ်နေပြီဆိုတဲ့သတင်းကို ကျွန်မအမေ ကေတီ သိလာခဲ့ပါတယ်။ ပညာပေးရုပ်ရှင်ကား ထုတ်လုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီကတောင် ကျွန်မကို သုံးရင် ရိုးလ် ဝင်းကုမ္ပဏီကကော ဘာပြုလို့ မသုံးရမှာလဲဆိုတဲ့ အတွေးဟာ အမေ့ခေါင်း

ထဲ ဝင်လာပါတယ်။

ကျွန်မတို့ဟာ မနက်တိုင်း ခရီးရှည်ကြီးကို ဘတ်စ်ကားနဲ့သွားကြရပါတယ်။ မြစ်ကို သင်္ဘောနဲ့ကူးပြီး ဘတ်စ်ကားဆက်စီးရပြန်ပါတယ်။ အမေရယ်၊ အန်းရယ်၊ ကျွန်မရယ် သားအမိသုံးယောက်ဟာ ကားတစ်တန်း၊ လှေတစ်တန်းခရီးကို အပင်ပန်းခံပြီး သွားကြရတာပါ။ ဟိုရောက်တော့ စစ်တန်းလျားတွေနဲ့တူတဲ့ ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုကြီးတွေ အဝမှာထိုင်ပြီး မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာနဲ့ စောင့်မျှော်နေကြရပါတယ်။

ကျွန်မတို့ မျှော်နေရတာက ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဇာတ်ရုံအဖြစ် အသုံးခံရဖို့ပါ။ ကျွန်မနဲ့ အန်းဟာ ကျွန်မတို့လို အမေတွေနဲ့တွဲပြီး ရောက်လာကြတဲ့ ကလေးတစ်ရာကျော်လောက်ကြားမှာ ရောက်နေတာပါ။ ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ အေးတာက အလွန်ပဲ။ ဘယ်သူက ဝေမှန်းတော့ မသိဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ကဝေလို့ ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်စီတော့ သောက်ကြရပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အမေဟာ ကျွန်မတို့အတွက် ရေနွေးလိုက်ရှာပြီး ပေးတတ်ပါတယ်။

တစ်ခါတလေများ ကျွန်မတို့ဟာ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် ရပ်နေကြရတာပါ။ အေးလွန်းတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်လွန်းလို့ ခုန်ပေါက်နေကြရပါတယ်။ ကိုယ့်အလှည့် မရောက်မချင်း စောင့်ရတာဆိုတော့ အချိန်ကုန်လူပန်း ဖြစ်ကြရပါတယ်။ ကိုယ့်အလှည့်ကျလို့ ခေါ်ပြန်တော့လည်း ပါရတဲ့အခန်းက အရေးမကြီးတဲ့ အခန်းပါ။ လက်တွေ့ဝေယမ်းပြပြီး ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်နေကြရတဲ့ အခန်းမျိုးပါ။ တစ်ခါတလေ အမေကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီအခန်းမျိုး ပါရပါတယ်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျွန်မက “အမေ ဘာလုပ်နေတာလဲ” လို့ မေးမိပါတယ်။

“ဒီနေ့တော့ အမေလည်း သုံးဒေါ်လာရအောင် လုပ်နေတာပေါ့။ သုံးဒေါ်လာရရင် သမီးလိုချင်တဲ့ လည်စည်းပဝါလေး ဝယ်ပေးမယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

တစ်ရက်မှာတော့ ကျွန်မတို့စောင့်နေရတာ ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး

ကြာပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အေးလွန်းလို့ တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနှမ်းနေတာပဲ။ အမေက ကျွန်မတို့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး “ငါ့သမီးလေးတွေ ရေခဲဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ”လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကို ခေါ်ပြီး ချက်ချင်း အိမ်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ကျွန်မတို့ကို အိပ်ရာပေါ်တင်ပြီး စောင်တွေခြုံပေးထားပါတယ်။

အဲဒီညက ကျွန်မတို့ သားအမိသုံးယောက်ဟာ ပါတီပွဲလေးတစ်ခု ကျင်းပနေသလိုပါပဲ။ အခုလို အိမ်ကိုစောစောပြန်ရောက်တဲ့ညဟာ ဒီတစ်ညပဲ ရှိသေးတော့ အထူးအဆန်းလို ဖြစ်နေပါတယ်။ “သမီးတို့ကို အမေက ထောပတ်များများ သုတ်ထားတဲ့ပေါင်မုန့်နဲ့ ကိုကိုးပူပူလေး တိုက်မယ်”လို့ အမေက ပြောပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ အစားအသောက်တွေ ယူလာပြီး ကျွေးပါတယ်။ စားသောက်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်မတို့ အိပ်ပျော်သွားချိန်အထိ ကာတွန်းတွေ ဖတ်ကြပါတယ်။

တစ်ရက်မှာတော့ ကျွန်မနဲ့ အန်းတို့ဟာ နှစ်ယောက်တွဲပြီး နတ်သမီးလေးတွေအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ကြရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ စင်မြင့်ကြီးပေါ်မှာ ရပ်နေကြရပါတယ်။ မရိုက်ခင်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်က “ကလေးတို့...မီးတွေထိုးတော့မယ်၊ မီးဘက်ကို မကြည့်နဲ့”လို့ အော်ပြီး သတိပေးပါတယ်။

မီးတွေ ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေဟာ မီးတွေကို စိုက်ကြည့်နေမိပါတယ်။ အလင်းရောင်ဟာ မကြာခဏ ပြောင်းပြောင်းသွားနေပါတယ်။ မီးတွေရဲ့အရောင်ဟာ စူးစူးရှရှ ရှိလွန်းလှပါတယ်။

အလုပ်ပြီးလို့ အိမ်ကို ပြန်ကြတဲ့အခါကျတော့ အမေက အန်းကို ချီပြီး ရှေ့က သွားပါတယ်။ ကျွန်မက အမေ့နောက်က ကပ်လိုက်နေတာပါ။ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေဟာ ရုတ်တရက် အောင့်လာပါတယ်။ မျက်လုံးတွေကို တအားမှိတ်ပြီးထားပေမဲ့လည်း မရပါဘူး။ တိုးတိုးပြီး နာလာနေပါတယ်။

“မေမေရေ...မေမေ ဘယ်မှာလဲ၊ မေမေ့ကို သမီး မမြင်ရတော့ဘူး”လို့ ကျွန်မ အော်လိုက်မိပါတယ်။

အမေက ပထမတော့ ကျွန်မက သူ့ကို နောက်ပြောင်နေတယ်လို့

ထင်နေပါတယ်။ “ဘာတွေ အော်နေတာလဲ လီလီ၊ အမေ နင့်ရှေ့မှာ ရှိနေတာ မမြင်ဘူးလား” လို့ ပြန်အော်ပါတယ်။

“သမီး မမြင်တော့ဘူး မေမေ၊ သမီး မေမေ့ကို မမြင်တော့ဘူး”

အမေက အန်းကို ချလိုက်ပြီး ကျွန်မကို ချလိုက်ပါတယ်။ “သမီး လေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ” လို့လည်း မေးပါတယ်။ ကျွန်မ အဖြေမပေးနိုင်ပါဘူး။ မျက်စိတွေကလည်း သိပ်ကို နာနေပါတယ်။ အပ်တွေ နဲ့ ထိုးဆွတာ ခံနေရသလိုပါပဲ။

အဲဒီနေ့က ဆရာဝန်ခေါ်ပြတော့ “မီးမောင်းကြီးတွေရဲ့ အလင်း ရောင်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ” လို့ ပြောပါတယ်။ ရက်အနည်းငယ်လောက် နားမှ ဖြစ်မယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်။ အဖေကတော့ ကျွန်မကို နားလည် အောင် ရှင်းပြပါတယ်။ “သမီးအနေနဲ့ အဲဒီမီးမောင်းတွေ ထိုးတာကို ရိုးသွားအောင် အလေ့အကျင့် လုပ်ရမယ်၊ ခံနိုင်ရည်ရှိသွားအောင် လုပ်ရမယ်။ အဲဒါမှ ငါ့ သမီး နာမည်ကြီးမင်းသမီး ဖြစ်တော့မပေါ့” တဲ့။

ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ အဖေက ကျွန်မ စိတ်ပြောင်းသွားအောင် အက်ဒါဂါဝတ်စုံရဲ့ “မိတ်ဆွေများ ရှာဖွေခြင်း” ဆိုတဲ့ သီချင်းကိုဆိုပြပြီး သင်ပေးပါတယ်။ အဲဒီ သီချင်းဟာ ပြဇာတ်သီချင်းပါ။ သီချင်းဆိုရင်း လက် ဟန်ခြေဟန်ကအစ မျက်နှာဟန် အမူအရာအထိ လုပ်ရပါတယ်။ ကျွန်မအဖို့ ပထမဆုံးသင်ရတဲ့ ပြဇာတ်သီချင်းပါ။

အမေကတော့ ကျေနပ်ပုံ မရပါဘူး။ “ဒီသီချင်းသင်ပေးတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ” လို့ အဖေ့ကိုလှမ်းပြောတယ်။ “သူ့ကို ဘဲလေးအက သင်ပေးရမယ်၊ အဆိုလည်း သင်ပေးရမယ်၊ အဲဒါတွေ အခြေခံသင်ပေးပြီး မှသာ ဒီသီချင်းကိုသင်...”

“အဲဒါတွေလည်း သင်ပေးရမှာပေါ့ကွာ...” လို့ အဖေက ကြားဖြတ် ပြောပါတယ်။ “ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ် ငါ့သမီးကို ဒီသီချင်းလေး ရထားစေချင်တယ်။ ဒီသီချင်းကိုဆိုရင်းနဲ့ ခြေတွေလက်တွေ လှုပ်တတ်သွား ရင်လည်း တစ်နည်းတော့ ကောင်းတာပေါ့”

ကျွန်မ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ အဲဒီနေ့က ပြဇာတ်ဟန်အမူအရာကို အဖေ

ဆီက သင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကလေးဟာလည်း ကျွန်မအတွက်တော့ အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခုပါ။

တစ်ရက်မှာ အမေ့ဆီကို သတင်းတစ်ခု ရောက်လာပါတယ်။ “သည်ဘလူးဘုဒ်” ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားမှာ သရုပ်ဆောင်ဖို့ ကလေးသရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် ရွေးနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပါ။ အမေဟာ ကျွန်မကို ဆွဲခေါ်ပြီး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကို အပြေးအလွှားသွားခဲ့ပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကျွန်မတို့သားအမိလို ရောက်နေကြတဲ့ အမေတွေနဲ့ ကလေးတွေ အများကြီးကို တွေ့ရပါတယ်။

ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာက အခန်းထဲကထွက်လာပြီး ကလေးတွေကို လျှောက်ကြည့်ပါတယ်။ ခဏနေတော့ ကျွန်မရဲ့ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ခေါ်ပါတယ်။ ကောင်မလေးက ဖျတ်ခနဲထပြီး ဒါရိုက်တာဆီကို လျှောက်သွားပါတယ်။ ဒါရိုက်တာက ချက်ချင်းပဲ “ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံး ပြန်နိုင်ကြပါပြီ” လို့ ကြေညာလိုက်ပါတယ်။

အမေနဲ့ ကျွန်မ အပါအဝင် အရွေးမခံရတဲ့လူ အားလုံးဟာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ထပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အမေ ဒေါသပုန်ထနေပြီဆိုတာကို ကျွန်မ သိနေပါတယ်။ အပြင်ကိုရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အမေဒေါသဟာ ပေါက်ကွဲစပြုပါပြီ။ “ဟို...လူကြီးက နင့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ခေါ်နေတာ ဘာပြုလို့ ထမသွားတာလဲ” လို့ ကျွန်မကို မေးပါတယ်။

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သူခေါ်တာက သမီးကို မဟုတ်ဘူး။ သမီးဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ “ဗွိုင်အိုလက်မေး” ကို ခေါ်တာ”

အမေ ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ ကျွန်မရှေ့ကနေပြီး ဒေါနဲ့မောနဲ့ လျှောက်သွားနေတယ်။ ကျွန်မက အလန့်တကြားနဲ့ ဆီးနှင်းတွေကြားက အပြေးအလွှား လိုက်နေရပါတယ်။ အမေ့ကို မိအောင်လိုက်ရတာဆိုတော့ မလွယ်ပါဘူး။ တစ်လမ်းလုံး ဟိုယိမ်း၊ သည်ယိုင်နဲ့ လဲတော့မလို၊ ပြိုတော့မလို ဖြစ်နေပါတယ်။

“သူ နင့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီးခေါ်တာ နင်က မထလို့ အခုလိုဖြစ်တာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ အမေဟာ နောက်ကို ပြုန်းခနဲလှည့်ပြီး ကျွန်မ မျက်နှာကို တအားလွဲရိုက်လိုက်ပါတယ်။ ရိုက်ချက်ကပြင်းတော့ ကျွန်မ ဟာ ယိမ်းထိုးပြီး ရှေ့ကို ငိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ပစ်လဲသွားပါတယ်။

ကျွန်မ လဲကျသွားတော့ အမေဟာ ကျွန်မဆီပြေးလာပြီး ထူပါ တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း “သမီးရယ်... အမေ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်မိတာပါ လိမ့်၊ သမီး ခိုက်မိသွားပြီလား” စသည်ဖြင့် တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ် နေပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုပွေ့ပြီး ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်းပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးဟာ ချက်ချင်း ရောင်လာပါတယ်။ “ဟင်...သမီးမျက်လုံး ရောင်လာပြီ၊ ငါ ဘာတွေလုပ်မိတာပါလိမ့်” လို့ ပြောပါတယ်။ “ဒုက္ခပါပဲ၊ သမီးအဖေ တွေ့လို့ရှိရင် မေးတော့မှာပဲ” လို့လည်း ရေရွတ်နေပါတယ်။

အမေက ကျွန်မကို ဖက်ထားပြီး ငိုပါတယ်။ အမေငိုတော့ ကျွန်မ လည်း ငိုမိပါတယ်။ “စိတ်မပူနဲ့ အမေရယ်၊ သမီး ချော်လဲပြီး ဓာတ်တိုင်နဲ့ ဆောင့်မိတာလို့ ပြောပါ့မယ်” လို့ ကျွန်မက ပြန်ပြောပါတယ်။

“အို... ညည်းအဖေက ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ယုံမှာပါ အမေရယ်၊ သမီးက ယုံအောင် ပြောမှာပေါ့”

ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေက မီးဖိုထဲမှာပါ။ ကျွန်မကို မြင်လိုက်တော့ အလန့်တကြား ပြောပါတယ်။ “မျက်လုံး ဘာဖြစ်တာလဲ လီလီယံ၊ ဒီကို လာစမ်း၊ ကြည့်ရအောင်” တဲ့။

အဖေက ကျွန်မ မျက်စိကို အသေအချာ ကြည့်ပါတယ်။ “ဒါ ဘာဖြစ်လာလဲ” လို့လည်း မေးပါတယ်။

“သမီး ချော်လဲပြီး ဓာတ်တိုင်နဲ့ ဆောင့်မိတာ အဖေရဲ့၊ လမ်း ပေါ်မှာ ဆီးနှင်းဖုံးနေတော့ လမ်းက သိပ်ချော်တာပဲ”

အဖေက မသင်္ကာဘဲ မျက်လုံးအစုံနဲ့ အမေ့ကို ကြည့်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး “သမီး လိမ်ပြောနေတာ မဟုတ် ဘူးနော်” လို့ ပြောပါတယ်။

“မလိမ်ပါဘူး အဖေရဲ့၊ သမီး အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ။ သမီး ချော်လဲခဲ့တဲ့နေရာကို အဖေကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် သမီး လိုက်ပြမယ်လေ”
 အဖေဟာ ကျွန်မလိမ်ပြောမှန်း သိပုံရပါတယ်။ သူဟာ အမေ့ကို မြည်တွန်တောက်တီး လုပ်နေရင်းနဲ့ပဲ ကျွန်မမျက်စိကို ရေဝတ်နဲ့ ကျပ်ထုပ် ထိုးပေးပါတယ်။

ကျွန်မအနေနဲ့ “သည် ဘလူးဘာဒ်” ဇာတ်ကားမှာ သရုပ်ဆောင် ခွင့်မရဘဲ လွဲခဲ့ရပေမဲ့ ကျွန်မရော အန်းပါ ကွန်စတင်နဲ့ နော်မာဘယ်လ် မက်ဂျီဇာတ်ကားမှာ ကလေးတွေအဖြစ် ပါဝင်ကပြခွင့် ရခဲ့ကြပါတယ်။
 အဲဒီနောက် “ပါရှင်ထရူးဆိတ်ဒါး” ရုပ်ရှင်ကားထဲမှာလည်း ဗိုလ်ချုပ်ပါရှင်ရဲ့ သမီးငယ်တွေအဖြစ် ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခွင့် ရခဲ့ကြပါတယ်။

အဖေရဲ့ သင်ကြားပြသပေးမှုကြောင့် ပြဇာတ်ဟန် အမူအရာကို ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်နေတဲ့ ကျွန်မဟာ ပြဇာတ်တွေပါဝင်ခဲ့ရသမျှ အခန်းတိုင်းမှာ ပီပြင်အောင် ကပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲသလိုနေရင်းနဲ့ပဲ ဇန်နဝါရီလတစ်ရက် မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ကျွန်မတို့ ကလေးအုပ်စုတစ်စုဟာ ဖိုလ်လီမြို့မှာ ဆုံမိခဲ့ကြပြန်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့အားလုံး ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်းကို ထိုင်ကြည့်ခိုင်းလို့ ကြည့်နေကြရတာပါ။ ဆီးနှင်းတွေထူထပ်တဲ့ တောင်ကုန်းဆင်ခြင်လျှော အတိုင်း လျှောစီးယာဉ်နဲ့ လျှောပြီးမဆင်းခင် ကလေးဇာတ်ဆောင်တွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နမ်းကြရမယ့်အခန်း ဇာတ်တိုက်နေတာကို ကျွန်မတို့အားလုံး မြင်တွေ့နေကြရပါတယ်။

မင်းသားက မှည့်ခြောက်တွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ မျက်နှာပိုင်ရှင် “ဝက်စ် လေဘာရီ”ပါ။ ဝက်စ်လေဘာရီက သူနဲ့တွဲရမယ့် မင်းသမီးကောင်မလေးဆီ လျှောက်သွားပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့သိုင်းပြီး ဖက်ထားလိုက်ပါတယ်။ ဇာတ် ညွှန်းအရဆိုရင် မင်းသားလုပ်တဲ့လူက အဲသလို ဖက်လိုက်တဲ့အခါမှာ မင်း သမီးလုပ်ရတဲ့ ကောင်မလေးက ပြန်ဖက်ပြီး နမ်းရမှာပါ။

ဒါပေမဲ့ မင်းသမီးကောင်မလေးက အဲသလိုမလုပ်ဘဲ ငိုပါတယ်။

ပြီးတော့ မလုပ်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းနေပါတယ်။

ဒါရိုက်တာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ သူ့ လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက် ပြီး “အဲသလိုဆိုရင် တို့ ဘာဆက်လုပ်ရတော့မှာလဲ” လို့ ညည်းလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်မ လုပ်မယ်”

ကျွန်မပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားတဲ့ အသံပါ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကိုယ့်နားတောင် ကိုယ်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်။ ကျွန်မပါးစပ်က တကယ် ပြောလိုက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယတောင် ဖြစ်မိခဲ့ပါတယ်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို နမ်းရမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ ကျွန်မအတွက် တုန်လှုပ်စရာပါ။ ပြောပြီးခါမှ ရှက်စိတ်ကြောင့် ကျွန်မမျက်နှာဟာ ပူထူ နေပါတယ်။ ဘေးကလူတွေကလည်း ကျွန်မကို အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေ ကြပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့မျက်နှာကို ဆီးနှင်းတွေကြားထဲ ထိုးပြီး ဝှက်ထား လို့ရရင် ဝှက်ထားချင်လိုက်တာ...။

အမေကတော့ တခြားလူတွေနဲ့ မတူပါဘူး။ အမေမျက်နှာဟာ ဝင်းလက်နေပါတယ်။ သူ့အဖို့တော့ ဒါဟာ အင်မတန် အရေးပါပြီး အလွန် ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်မအနေနဲ့ ရှက်စိတ်ကြောင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတဲ့အဖြစ် ကို ရောက်နေတုန်းမှာပဲ လူတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်ပြီး “မင်း နာမည် ဘယ်သူလဲ” လို့ မေးပါတယ်။

“လီလီယံရောသ်”

သူက ပြုံးတယ်။ “အေး...ငါ့နာမည်လည်း ‘ရောသ်’ ပဲကွ” လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ အမေဘက်လှည့်ပြီး “ကျွန်တော် ခင်ဗျာသမီးကို မနက် ဖြန်ကျရင် တွေ့ချင်တယ်။ ခင်ဗျာသမီးက ကျွန်တော်နဲ့ကိုက်မယ့်ပုံစံပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရှာနေတာက ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး အတွေးထဲမှာ နစ်မျောနေတဲ့ မျက်နှာထားမျိုးနဲ့ ကလေးမတစ်ယောက်ကို ရှာနေတာ” လို့ ပြောပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မဟာ သူ့ရုံးခန်းထဲရောက်နေတယ်။ “ကဲ...သမီးက သမီးကြိုက်တဲ့ အမူအရာတစ်ခု လုပ်ပြပါလား” လို့ မစ္စတာ ရောသ်က ခိုင်းတယ်။

“သမီးလုပ်ပြမယ်လေ”လို့ ကျွန်မက ပြန်ပြောပါတယ်။ “သမီးကို သမီးဖေဖေ သင်ပေးထားတဲ့ ‘မိတ်ဆွေများ ရှာဖွေခြင်း’ဆိုတဲ့ သီချင်းနဲ့ အမှုအရာ လုပ်ပြမယ်”

ကျွန်မက အဖေသင်ထားတဲ့ သီချင်းကိုဆိုပြီး အဖေသင်ထားတဲ့ အမှုအရာတွေကို လုပ်ပြလိုက်ပါတယ်။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်မဟာ အဖေ့ဆီကို ဦးအောင်ပြေးသွားပြီး သတင်းကောင်းကို ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဘရော့ဝေး ဇာတ်ရုံကြီးမှာတင်မယ့် “အတွင်းလူ”ဆိုတဲ့ ပြဇာတ်အသစ်ထဲမှာ ကျွန်မဟာ “ဝစ်လ်တန်လက်ကာယီ”ရဲ့ သမီးငယ်အဖြစ် တစ်ဇာတ်လုံး အစကအဆုံး ပါဝင်ကပြရပါတော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပါ။

ဖေဖေဟာ သိပ်ကို ပျော်သွားတယ်။ “တွေ့တယ်မဟုတ်လား ကေတီ၊ အဲဒီသီချင်းကို သင်တုန်းက မင်းကို ငါ ဘာပြောခဲ့သလဲ။ မှတ်မိ သေးရဲ့လား”လို့ အမေ့ကို လှမ်းမေးပါတယ်။ အဖေဟာ ချိုင်းနှစ်ဖက်ကမပြီး လေထဲကိုမြှောက်လိုက်ပါတယ်။ ပါးနှစ်ဖက်ကိုလည်း အားပါးတရ နမ်း ပါတယ်။ “ငါ့သမီးဟာ နာမည်ကျော် မင်းသမီးဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်။ အလွမ်းမှာပိုင်တဲ့ မင်းသမီး ဖြစ်လာတော့မှာ၊ မကြာခင်မှာ တစ်ပတ်ကို ဒေါ်လာ ၁၅၀၀ ရတဲ့ မင်းသမီးတစ်လက် ဖြစ်လာမှာ”လို့လည်း ပြောပါတယ်။

ကျွန်မအသက်ဟာ ခြောက်နှစ်ထဲ ဝင်စပဲရှိပါသေးတယ်။

အခန်း [၂]

အလွမ်းမင်းသမီးလေး ဖြစ်တာ မဖြစ်တာကို နောက်ထား။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျောင်းတော့နေရပါပြီ။ “အတွင်းလူ” ပြဇာတ်တင်နေတဲ့ အတောအတွင်းမှာပဲ အမေဟာ ကျွန်မကို ကျောင်းအပ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မနေရတဲ့ကျောင်းက “အလုပ်သမား ကလေးသူငယ်များကျောင်း” ပါ။ ကျောင်းက မနက် ၁၀ နာရီက ညနေ ၂ နာရီအထိ တက်ရပါတယ်။ လေးနာရီတိတိကြာတဲ့ ကျောင်း ချိန်အတွင်းမှာ ကျွန်မဟာ အားရနားရတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ သတ်ပုံနဲ့ ပြင်သစ် ဘာသာအပါအဝင် ကျောင်းစာတွေနဲ့ မနားတမ်း အလုပ်ရှုပ်နေရပါတယ်။

ကျောင်းဆင်းတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အမေက ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး အိမ် ပြန်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ ညစာစားပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် “အတွင်းလူ” ပြဇာတ်မှာ မစ္စတာ လက်ကာယီရဲ့ သမီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ဖို့ ဇာတ်ရုံကို လိုက်ပို့ပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ အပြင်လောကမှာ အက်ဒီဂါဂတ်စ်ရဲ့ “မိတ်ဆွေများ ရှာဖွေချင်း” သီချင်းကိုဆိုပြီး ဟန်အမူအရာ လုပ်ပြရတာနဲ့ ဇာတ်ခုံ ပေါ်တက်ပြီး သရုပ်ဆောင်ပြရတာ နှစ်ခုရဲ့ အကြီးအကျယ်ခြားနားမှုတွေကို တွေ့မြင်လာခဲ့ရပါတယ်။

“အတွင်းလူ” ပြဇာတ်ထဲမှာ ကျွန်မဟာ မစ္စလက်ကာယီရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ထိုင်ပြီး ပရိသတ် ထိထိခိုက်ခိုက်ဖြစ်စေလောက်တဲ့အမူအရာနဲ့ စကားပြော ရတာပါ။ ဒီဇာတ်ထဲမှာက မစ္စတာလက်ကာယီဟာ ရာဇဝတ်ကောင်ပါ။

နောက်ဆုံး သူ့သမီးလေးကြောင့် နောင်တရနေတာပါ။ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်မက “ဖေဖေ...ဖေဖေ...သမီးနဲ့အတူ အိမ်ပြန်တော့ဘူးလား” ဆိုတဲ့ စကားကို ပရိသတ်ထိခိုက်လောက်အောင် ထိထိမိမိ ပြောင်ပြောက်မြောက်မြောက် အမူအရာနဲ့ပြောနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။

မစ္စတာလက်ကာယိက ကျွန်မကို ပြဇာတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ မှတ်သားစရာကောင်းတဲ့ သင်ခန်းစာကောင်းတစ်ခုကို ပထမဆုံးသင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် မမှားနိုင်ပါဘူး။ သူက “ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ဟာလည်း ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ပြောပြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သရုပ်ဆောင်ပြတဲ့အခါကျတော့ သမီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တကယ်ဖြစ်နေသလို စိတ်ထဲမှာထားပြီး လုပ်ပြရတာ သမီးစိတ်ထဲမှာ ဒီဇာတ်ရုံဆိုတာ မရှိစေရဘူး။ လူတစ်ယောက်မှမရှိသလို သဘောထားရမယ်။ ဇာတ်စင်နောက်မှာလည်း လူတစ်ယောက်မှမရှိသလို သဘောထားရမယ်။ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ဦးဦးရယ်၊ သမီးရယ် တခြားဇာတ်ဆောင်တွေသာ ရှိနေတယ်လို့ သဘောထားရမယ်။ သမီးအနေနဲ့ ဦးဦးကို တကယ့်အဖေရင်းလို့ မှတ်ထားရမယ်။ အရေးကြီးတာတစ်ချက်က ပရိသတ်ဘက်ကို လုံးဝ မကြည့်ဖို့ပဲ။ လုံးဝ လှည့်မကြည့်နဲ့။ အဲဒါကို သတိထား” လို့ ကျွန်မကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြခဲ့ဖူးပါတယ်။

သူ့အနေနဲ့ နောက်ဆုံးစကားကို ပြောတဲ့အခါမှာ သိပ်ပြီး အလေးအနက်ထားပုံရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အေးခနဲဖြစ်သွားခဲ့ရပါတယ်။ “ပရိသတ်ဘက် မကြည့်နဲ့” လို့ သူ ဘာကြောင့်ပြောတာပါလိမ့်လို့ ကျွန်မ မတွေးဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ ဒုတိယည ကပြီးတဲ့နောက် တတိယညမှာတော့ ကျွန်မ သိချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တော့ပါဘူး။ မစ္စတာလက်ကာယိအလစ်မှာ မျက်လုံးတွေကို ဖျတ်ခနဲပင့်ပြီး ရှေ့တည့်တည့် အမှောင်ထုဆီကို ခိုးကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

ကျွန်မ လန့်ပြီး အော်လိုက်မိတော့မလိုလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ရှေ့တည့်တည့် မျက်စိတဆုံးရောက်တဲ့အထိ အမှောင်ထုကြီးထဲမှာ လူဦးခေါင်းတွေဟာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ တော်စပ်နေရတဲ့ အဖေလက်မောင်းပေါ်ကို မျက်နှာအပ်ထားမိပါ

တယ်။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့လည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားမိပါတယ်။ သူ့အင်္ကျီအနံ့၊ သူ့ကိုယ်နံ့၊ ပေါင်ဒါနံ့နှင့် သူ့အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ထွက်လာနေတဲ့ ဝီစကီနံ့၊ အဲဒီအနံ့အားလုံးဟာ ကျွန်မအဖေဆီက ကျွန်မ ရှူခဲ့ဖူးတဲ့ အနံ့တွေအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မအဖေအရင်းရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ရောက်နေသလို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီခံစားမှု ဝင်လာပြီဆိုတော့လည်း ကျွန်မဟာ ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ဘဝကို မေ့သွားပါတယ်။

“အလုပ်သမား ကလေးသူငယ်များကျောင်း” အနေနဲ့ ကျွန်မတို့လို အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ ကလေးတွေအတွက် အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးထားပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မတို့မှာ ဇာတ်တိုက်စရာရှိနေရင် သို့မဟုတ် ပြဇာတ် နေ့ခင်းပွဲရှိနေရင် သင်ကြားမှုအချိန်ဇယားကို ပြောင်းပေးပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ လိုအပ်လာလို့ ကျွန်မတို့ ခရီးဝေးသွားနေရရင်လည်း စာပေးစာယူစနစ်နဲ့ ပညာသင်ကြားမှုမပျက်အောင် စီစဉ်ပေးထားပါတယ်။

တခြားကျောင်းတွေမှာလိုပဲ ကျွန်မတို့ကျောင်းမှာလည်း ကျောင်းဆင်းခါနီးဆိုရင် အမေတွေဟာ ကျောင်းအပြင်က စောင့်နေတတ်ကြပါတယ်။ အများအားဖြင့် အမေတွေဟာ သူတို့ သားသမီးတွေက ဇာတ်နဲ့ မကင်းတဲ့ အလုပ်သမားတွေဆိုတော့ သူတို့ပြောဆိုနေကြတဲ့ စကားတွေကလည်း သရောဝေးဇာတ်ရုံကြီးမှာ စင်တင်နေတဲ့ ပြဇာတ်တွေအကြောင်းက များပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ သားသမီးတွေရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုတွေကို ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြတာလည်း များတယ်။ တစ်ခါတလေကျရင် သူတို့ သားသမီးတွေရဲ့ ဇာတ်စင်ပေါ်က သီချင်းဆိုဟန်တွေကို လေယူလေသိမ်းနဲ့ လုပ်ပြပြီး ရယ်မောနေကြပါတယ်။

တချို့အမေတွေကတော့ သူတို့သားသမီးတွေ သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ပုံတွေပါ သတင်းစာတွေယူလာပြီး ကြွားတတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်မအမေကတော့ “သတင်းစာတွေယူသွားပြီး သက်သေပြနေစရာမလိုပါဘူး သမီးရယ်။ ငါ့သမီးနေရာက အမြင့်ဆုံးနေရာမှာ ရောက်နေပြီပဲ” လို့ ပြောဖူးပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ မိခင်တွေအနေနဲ့ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ရောက်နေကြတဲ့ သူတို့သားသမီးတွေအတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနေကြတာ

ဟာ လူ့သဘာဝမို့ အပြစ်ဆိုစရာတော့ မရှိပါဘူး။

ကျွန်မထက် အတန်းကြီးတဲ့ မစ်လ်တန်ဘာလ်ဆိုတာ ရှိတယ်။ သူက ကျွန်မကို အလွန်ခင်တယ်၊ ပြောင်တတ်နောက်တတ်တဲ့ ကျောင်းသားဆိုတော့ ကျွန်မကိုတွေ့ရင် လိုက်ပြောင်နေလေ့ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြဇာတ်တွေထဲက သရုပ်ဆောင်တွေရဲ့ အမူအရာတွေကို အကုန်အတု ခိုးပြီး လုပ်ပြတတ်ပါတယ်။ အတန်းထဲမှာ ဆရာမရှိတဲ့အချိန်ဆိုရင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေဟာ သူလုပ်ပြတဲ့ အမူအရာတွေကိုကြည့်ပြီး တဝါးဝါး တဟားဟား ဖြစ်နေကြရပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ အလှဆုံး ကျောင်းသူကတော့ “ရူဘီကီးလား”ပါ။ သူ့ရဲ့ ဖော့ဖယောင်းလို ပျော့ပျောင်းတဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေဟာ ကျွန်မမျက်စိထဲမှာ ကြည့်လို့မဝအောင် လှပနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မလက်တွေကတော့ သေးသေးသွယ်သွယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ပုတိုတိုနဲ့ အလွန်ကြည့်ရဆိုးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ လက်သည်းကိုက်တဲ့အကျင့်ကြောင့် ကြည့်ရတာ ပိုပြီး အကျည်းတန်နေသလိုပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့လည်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေရင် ကျွန်မရဲ့လက်တွေကို မမြင်အောင် ဝှက်ထားတတ်တဲ့အကျင့် ရှိလာပါတယ်။ ကျွန်မ ထင်ရှားကျော်ကြားလာတဲ့ အချိန်ကျတော့ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေက ကျွန်မ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်မရဲ့ လက်ထားပုံ အနေအထားကို သတိပြုမိခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ လက်တွေထားပုံ အနေအထားဟာ အင်မတန်မှ ကျက်သရေရှိပြီး လှပတယ်လို့ ဝေဖန်ရေးသား ခဲ့ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့လက်တွေ အရုပ်ဆိုးတာကို မမြင်ကြဘဲ ကျက်သရေရှိတာကိုသာ မြင်အောင် အပင်ပန်းခံပြီး လေ့ကျင့်ထားပြီးပြီ မဟုတ်လား။

ကျွန်မဟာ ကျွန်မလက်တွေကို ဝှက်ထားတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိသလို ကျွန်မရဲ့အသံကိုလည်း ဝှက်ထားတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မအမေကေတီက ကျွန်မကို အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါ

တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူဖြစ်စေချင်သလိုဖြစ်လာဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစား ပါတယ်။

အိမ်မှာဆိုရင် ကျွန်မအဖေဟာ သီချင်း တဟို...ဟို ဆိုနေတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။ အဖေ သီချင်းဆိုရင် ကျွန်မကလည်း လိုက်ဆိုလေ့ရှိပါ တယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မဟာ ခေတ်စားနေတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုနေမိပါတယ်။ အသံကိုမြှင့်ပြီး ဆိုနေတာပါ။ ကျွန်မအမေက အလုပ်လုပ် နေရာက ကျွန်မကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး “လီလီ၊ နောက်ဆုံး အချုပ်ဒ်မှာ နင့်အသံက စည်းမလိုက်ဘူး” လို့ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းကို တစ်ချက်ယမ်းလိုက်ပြီး “နင်ဟာ နင့်အဖေအတိုင်းပဲ။ အသံကို မှန်အောင် မဆိုနိုင်ဘူး” လို့ ဝေဖန်ပါတယ်။

အမေစကားကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားတော့ပါဘူး။

အမေစကားကို ကြားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မဟာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပြီး အသံကျင့်ပါတယ်။ ကျွန်မအသံကို ဘေးက မကြားနိုင်အောင် ရေဘုံ ပိုင်တွေကို နံပါတ်ကုန် ဖွင့်ထားပါတယ်။ စည်ပိုင်းထဲကျနေတဲ့ ရေသံတွေဟာ ကျွန်မရဲ့ သီချင်းဆိုသံကို လွှမ်းနေပေမဲ့ ကျွန်မအတွက်တော့ တူရိယာဝိုင်း တစ်ဝိုင်းက တီးမှုတ်သံတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်မ ကြီးလာတဲ့အခါ နာမည်ကျော် အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမှာလေ။ ကျွန်မအတွက် ကျွန်မအမေ ကေတီ ဂုဏ်ယူနိုင်အောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးရမှာပေါ့။

ဘရော့ဒ်ဝေးဇာတ်ပွဲမှာ တင်ဆက်ကပြနေတဲ့ “အတွင်းလူ” ပြဇာတ် ဟာ ပြီးသွားပါပြီ။ ဒီဇာတ်မှာ ပါဝင်ကပြနေရတဲ့ ကျွန်မအဖို့လည်း တစ်ခန်း ရပ်သွားခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက အခန်းတိုတစ်ခန်း မှာ သရုပ်ဆောင်ဖို့ ယောက်ျားလေးသရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် ရွေးနေတယ် ဆိုတဲ့သတင်း ကြားရပါတယ်။ အဲဒီသတင်းလည်းကြားရော အမေဟာ ကျွန်မကို ကပျာကယာခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အိမ်နီးနားချင်းတစ် ယောက်ဆီက ယောက်ျားလေးဝတ်စုံငှားပြီး ကျွန်မကို ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီကို ပြန်သွားပါတယ်။

“ဒါ ကျွန်မသားလေး ဘီလီပါ”

ကျွန်မအနေနဲ့ အမေလိမ်ပြောနေတာကိုကြည့်ပြီး မလုံမလဲ ဖြစ်ရပါတယ်။ ရှက်လိုက်တာလည်း အလွန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို ကုမ္ပဏီက ရွေးခဲ့တဲ့အတွက် အဲဒီအခန်းတိုကလေးမှာ ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်ခွင့်ရခဲ့ပါသေးတယ်။

အဲဒီနောက် ကျွန်မအမေဟာ သတင်းတစ်ခု ရလာပြန်တယ်။ ဟင်နရီဆဲဗိတ်ချ်ဆိုတဲ့ ထုတ်လုပ်သူတစ်ဦးဟာ သူ စင်တင်မယ့်ပြဇာတ်တစ်ခုမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ဖို့ မိန်းကလေးသရုပ်ဆောင်တွေ ရွေးချယ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပါ။ သရုပ်ဆောင်ပေးရမယ့် အခန်းကလည်း အတော်ကလေးများတယ်လို့ အမေ ကြားထားပါတယ်။ ပြီးတော့ စင်တင်မယ့်ပြဇာတ်က “ကလေးကစားစရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်” ကို အခြေခံထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းလို့ အမေ သိထားပါတယ်။

လူရွေးပွဲ သွားမယ့်နေ့ကျတော့ အမေက မအားဘူး။ “သည်မဲဂစ်မယ်လိုဒီ” ဆိုတဲ့ ပြဇာတ်မှာ ပါဝင်ကပြနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ညီမ အန်းကို လိုက်ပို့ပေးရမယ့် အလုပ်ရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့ အမေက ကျွန်မကို ထုတ်လုပ်သူရဲ့ ရုံးခန်းအထိ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးတယ်။ “သမီးက လိမ္မာပါတယ်၊ ရှက်မနေနဲ့၊ ကြောက်မနေနဲ့ သူတို့ခိုင်းသမျှ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပြ” လို့ ကျွန်မကိုမှာပြီး သူ သွားစရာရှိတာကို ဆက်သွားပါတယ်။

ကျွန်မ ဝင်သွားတော့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘဲ ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မက သူ့ရှေ့ကို သွားရပ်ပြီး “ကျွန်မ မစ္စတာဟင်နရီဆဲဗိတ်ချ်နဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူက ကျွန်မကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်ပြီး “ဝမ်းနည်းပါတယ် ကလေးမရယ်၊ မစ္စတာဗိတ်ချ်နဲ့ တွေ့ဖို့က ချိန်းထားမှ တွေ့နိုင်မှာ” လို့ ပြောပါတယ်။

“ကျွန်မကို ချိန်းထားပါတယ် ရှင်”

ကျွန်မ စကားကိုကြားတော့ အမျိုးသမီးက ရယ်ချင်ပုံ ပေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထိုင်နေရာကထပြီး အခန်းထဲဝင်သွားပါတယ်။ ခဏကြာ

တော့ ပြန်ထွက်လာပြီး မစ္စတာဆဲဗိတ်ချိက အတွေ့ခံရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မ အခန်းထဲကိုဝင်သွားပြီး စားပွဲတစ်လုံးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ စားပွဲနောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့လူကြီးက တကယ့်ဧရာမလူကြီးပါ။ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီးပါ။ သူ ထရပ်လိုက်တော့ အရပ်ကြီးက အမြင့်ကြီးပဲ။ ခြောက်ပေတောင်ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ သိရပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်မ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေတော့ “ဂျက်နှင့် ပဲပင်”ပုံပြင်ကို ကျွန်မ သတိရပါတယ်။ သူဟာ အဲဒီပုံပြင်ထဲက ဘီလူးကြီးပဲ။ သူ့အသံကြောင့် စားပွဲပေါ်က ဆေးလိပ်ပြာခွက်တွေတောင်မှ လှုပ်ကုန်တယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။

“မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ ကလေးမ၊ မင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ချိန်းထားတယ်လို့ ပြောတယ် ဟုတ်လား”လို့ သူက မေးပါတယ်။

ကျွန်မပါးစပ်က ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်မိပါတယ်။ “ကျွန်မ အမေက ပြောတယ်၊ ရှင်တို့ဆီမှာ သရုပ်ဆောင်မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုနေတယ်တဲ့။ ပြဇာတ်ထဲက အခန်းတစ်ခန်းမှာ ပါရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စ လာတာပါရှင်”

သူက ကျွန်မကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ သူ့အရပ်ကြီးက ကြောက်စရာ ကောင်းအောင်ကို မြင့်တာပါလား။ သူက ရုတ်တရက် ကျွန်မကိုမေးတယ်။ “ရှင်ဟာ လေရဟတ်လူကြီးလားလို့ မေးချင်ရင် မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုမေးမလဲ” တဲ့။

ကျွန်မခေါင်းထဲကို ချက်ချင်းပဲ အသိဝင်လာတယ်။ သူဟာ ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲ၊ ဟို...ဟို...လေနဲ့မိုးကြိုး နတ်ဘုရား “သော့”နဲ့ တူတာပါကလား။ “ဒီလိုဆိုရင် ရှင်ဟာ လေရဟတ် နတ်ဘုရားကြီးလား” လို့ ကျွန်မဟာ အလန့်တကြားနဲ့ ပြန်မေးပါတယ်။

“အေး...ဟုတ်ပြီ၊ ငါ မင်းကို ပြဇာတ်မှာသုံးမယ်”လို့ သူက ပြောပါတယ်။

ကျွန်မဟာ “ရှေးဗင်း”ဆိုတဲ့ ပြဇာတ်မှာ ပါဝင်ကပြခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မနာမည်ကို မီးရောင်တွေနဲ့ ပထမဆုံး ကြော်ငြာပေးတာကို ခံရပါ

တယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မအသက်ဟာ ရှစ်နှစ်ပဲရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဓာတ်ပုံအောက်မှာ “ဘရော့ဒ်ဝေး၏ အသက်အငယ်ဆုံး သရုပ်ဆောင် မင်းသမီးလေး” ဆိုတဲ့ စာတန်းထိုးထားပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ဓာတ်ပုံကြော်ငြာဟာ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ပျံ့နေပါပြီ။ ကျွန်မ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား လမ်းဘေးဝဲယာတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့ ဓာတ်တိုင်တွေနဲ့ ကြော်ငြာသင်ပုန်းကြီးတွေပေါ်မှာ ကပ်ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးတွေက ကျွန်မကို ပြန်ကြည့်နေကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဓာတ်ပုံကြော်ငြာတွေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ မိဘနှစ်ပါးက အမြတ်တနိုးစုဆောင်းထားကြတဲ့ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဓာတ်ပုံအယ်လ် ဘမ်တွေဟာ ကျွန်မစိတ်ကို လှုပ်ရှားအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မရဲ့ စိတ်မှာ ကြက်ခြေနီသူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက် အဖြစ် သရုပ်ဆောင်နေရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညီမ အန်းနဲ့ အတူတူတွဲပြီး သရုပ် ဆောင်ချင်စိတ်က သိပ်ပြင်းထန်နေခဲ့ပါတယ်။ အန်း သရုပ်ဆောင်နေရ တာက ဂျာမန်တွေကြောင့် မိဘမဲ့ဖြစ်နေရတဲ့ ဘယ်လ်ဂျီယံ မိဘမဲ့ကလေး တွေကို စောင့်ရှောက်ပြုစုပေးရတဲ့ အခန်းပါ။

မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်မဟာ အန်း သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ ပြဇာတ် ကို စင်ဆေးကရပ်ပြီး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ခဲ့မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ် ကြည့်လာတော့လည်း ကျွန်မ မျက်လုံးတွေဟာ သိပ်လေးလာပြီး အိပ်ချင် လာပါတယ်။ အဲဒီအခါကျရင် အမေက ကျွန်မကို ပွေ့ပြီး ဇာတ်စင်နောက် က အဝတ်လဲခန်းထဲ ခေါ်သွားပါတယ်။ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးဆက်ပြီး ကျွန်မ ရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ဖြန့်ခင်းလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ကုလားထိုင် ပေါ်တင်ပြီး သိပ်ပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်ရမယ့် အခန်းကို မရောက်မချင်း အိပ်မောကျနေတတ်ပါတယ်။

x x x

ကျွန်မတို့မှာ ဘယ်လိုအဆင်ပြေပြေ၊ အိမ်ကတော့ အမြဲတမ်း တဆူဆူပါပဲ။ ရန်ပွဲတွေက အဆက်ပြတ်သွားတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မနဲ့

ကျွန်မရဲ့ညီမ အန်းတို့ဟာ အောင်မြင်မှုတွေ ဘယ်လိုပဲရရ ဘဝကတော့ မလုံခြုံကြပါဘူး။ အိမ်နဲ့ ဝေးတဲ့နေရာကို ရောက်နေပြီဆိုရင်တော့ နားအေး ပါးအေး ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခိုက်အတန့်ပါ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ရောက် တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အဖေနဲ့ အမေတို့ရဲ့ အဆုံးမသတ်နိုင်တဲ့ ရန်ပွဲကြားကို ရောက်နေကြတာပါပဲ။

အဖေက ကျွန်မအမေကို ပိုးပန်းနေတဲ့ အချိန်ကတော့ အဖေဟာ သူတို့နေတဲ့လမ်းထဲမှာ အချောဆုံး လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ အမေကလည်း မိန်းမချောတစ်ယောက်လို့ နာမည်ရှိနေတာပါ။ တကယ်တော့ အမေဟာ မိန်းမလှတစ်ယောက်လို့တော့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေအပြုံးက အလွန် ချစ်စရာကောင်းပြီး ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။ သူတစ်ပါးအပေါ် ကြင်နာသနားတတ်တဲ့စိတ်ကြောင့် လူတွေက သူ့ကို ချစ် ကြပါတယ်။

ကျွန်မအဖေ အာသာဟာလည်း လူချစ်လူခင် များပါတယ်။ အိမ် အပြင်မှာဆိုရင် သူဟာ လူပျော်လူနောက် တစ်ယောက်အဖြစ် နာမည်ကြီး တဲ့လူပါ။ နောက်ပိုင်းမှာ အဖေဟာ အရက်ပုံမှန်သောက်တဲ့လူ ဖြစ်လာ ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အရက်ဟာ သူ့အတွက် ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရက်ကြောင့် ကျွန်မလို အဖြစ်ဆိုးနဲ့တော့ ရင်မဆိုင်ခဲ့ရပါဘူး။

အဖေဟာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စိတ်ကူးယဉ်တတ်ပါတယ်။ စိတ်ကူးတဲ့အတိုင်းလည်း အရာရာတိုင်းကို ကြိုးစားပြီး လုပ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေဟာ သူ့မယားနဲ့ သူ့သားသမီးတွေရဲ့ မျက်စိထဲမှာ စိတ်တိုင်း ကျ အောင်မြင်တဲ့လူ ဖြစ်မလာပါဘူး။

အဖေဟာ တိုလီမိုလီပစ္စည်းတွေ ရောင်းပါတယ်။ လက်ဆောင် ကဒ်ပြားတွေ ရောင်းပါတယ်။ ယောက်ျားဝတ် အဝတ်အထည်တွေ ရောင်းပါ တယ်။ စံတော့ရှယ်ယာနဲ့ ငွေစုစာချုပ်တွေ ရောင်းပါတယ်။ အတိုအထွာ လူ့အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းလေးတွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တောင် ဖွင့်ခဲ့ပါသေးတယ်။ အလုပ်တစ်ခုက မဟန်ရင် နောက်တစ်ခု ပြောင်းလုပ်

ပါတယ်။

“ကေတီရယ်...ငါအလုပ်လုပ်နေတာ ငါ့အတွက် မဟုတ်ပါဘူး ကွာ”လို့ မကြာခဏ ပြောတတ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့ မအောင်မြင်မှုတွေကို မေ့ပစ်ဖို့အတွက် အရက်ကို သောက်ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် ရည်မှန်းချက်တွေ ကြီးကြီးထားပြီး အလုပ်လုပ်နေပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့ အန်းက သူ့ထက် ဝင်ငွေပိုရနေတော့ သူ့ရဲ့ “အတ္တမာန”ကို ထိခိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ အလုပ်တစ်ခုက တစ်ခုကိုပြောင်းပြီး လုပ်သွားနေပေမဲ့ အဆင်က ပြေတယ်လို့ မရှိပါဘူး။

သူဟာ အရက်ကို သောက်ပါများလာတော့ တစ်မျိုးဖြစ်လာပါတယ်။ အမြဲတစေ စိတ်တိုနေတတ်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်တဲ့ သံသယစိတ်ကလည်း အမြဲရှိလာပါတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာ အဖေက အမေ့ကို စွပ်စွဲပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က သူ့ကို မုန်းလာအောင် ကျွန်မတို့ရဲ့စိတ်ကို အမေက အဆိပ်ရည်လောင်းပေးနေတယ်တဲ့။

“ရှင်ဟာရှင် ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အမြဲတမ်း အရက်ကလေး တမြဲမြဲနဲ့ မူးရူးနေတဲ့လူ၊ ဒီလိုလူအနားကို ကလေးတွေက ကပ်ချင်မတဲ့လား”လို့ အမေက ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီစကားလည်းကြားရော၊ ထုံးစံအတိုင်း အဖေ့လက်သီးက အမေ့ဆီကို ရောက်လာတာပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲမှုဟာ အလွန်ကို ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။

ဒီလို အဖြစ်မျိုးတွေကြောင့် ကျွန်မ ကိုးနှစ်သမီးအရွယ်က ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးအရွယ် ရောက်ချိန်အထိ ကျွန်မတို့သားအမိသုံးယောက်ဟာ အဖေနဲ့ ခွဲခွာလာခဲ့ရပါတယ်။ “ရှေးဗင်းပြဇာတ်”အပြီးမှာ ကျွန်မနဲ့ အန်းဟာ “ကိတ်သံနယ်လှည့်ကဇာတ်”ထဲကို ရောက်သွားကြပါတယ်။ အမေက ကျွန်မတို့သွားလေရာနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မတို့ သားအမိသုံးယောက်ဟာ လေးလတိတိ ဣဇာတ်အဖွဲ့နဲ့အတူ လမ်းပေါ်မှာ ရောက်နေကြရပါတယ်။ ပြီးရင် နယူးယောက်ကို ပြန်ကြရပါတယ်။ ခဏတစ်ဖြုတ်နားပြီး ပြန်ထွက်ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကြော်ငြာကို ပထမတော့ “လီလီယံရောသ်နှင့်အဖွဲ့”လို့ တပ်ထားပေမဲ့

မြင်ကြားရပြန်တော့လည်း ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်ရပါတယ်။ မလို တမာဖြစ်သလိုလို၊ ဘာလိုလို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။

တစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်မတို့ဟာ ဝါရှင်တန်ဒီစီမှာ ပွဲဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ သမ္မတကြီးကိုယ်တိုင် အထူးခန်းမှာလာရောက် ကြည့်ရှုနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို အန်းနဲ့ ကျွန်မ သိထားခဲ့ပါတယ်။ ကပွဲ အပြီးမှာ ရုံမန်နေဂျာဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အဝတ်လဲခန်းကို ကသောကမျော လာခေါက်ပြီး “သမ္မတကြီးက မင်းတို့ညီအစ်မနဲ့ တွေ့ချင်လို့ အခေါ်ခိုင်း လိုက်တယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မတို့ဟာ ဇာတ်ဝတ်ဇာတ်စားတွေနဲ့ပဲ ဇာတ်ရုံနောက်က လမ်း ကြားကို သွားခဲ့ကြရပါတယ်။ သမ္မတကြီး ဝီလ်ဆင်နဲ့ သမ္မတကတော်တို့ ဟာ အမိုးဖွင့်ကားကြီး တစ်စီးပေါ်မှာ ထိုင်နေကြပါတယ်။ သမ္မတကြီးက ကျွန်မကို ကားပေါ်တက်ထိုင်ခိုင်းပါတယ်။ အန်းကိုတော့ သမ္မတကြီးက သူ့ရင်ခွင်မှာ တင်ထားပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ သမ္မတကြီးနဲ့ သမ္မတကြီးရဲ့ ဇနီးကြားမှာ ထိုင်နေပါတယ်။

“မင်းဟာ တကယ့်လူကြီးကလေးလိုပါပဲ။ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာရော၊ အပြင်မှာရော တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေတတ်တာပဲ။ ငါက ကြိုတင်ပြီး နိမိတ်ဖတ်လိုက်မယ်။ မင်းဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ အကျော်အမော် မင်းသမီး တစ်လက်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်” လို့ သမ္မတကြီးက ကျွန်မကို ကြည့်ပြီးတော့ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ အန်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး “မင်းလည်းပဲ တော်တာပဲ၊ မင်းကြောင့် တို့နှစ်ယောက် သိပ်ကို ရယ်ခဲ့ရတယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မက သမ္မတကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပါတယ်။ တခမ်း တနား ရှိလွန်းလှတဲ့ ကားကြီးကိုလှည့်ပတ်ကြည့်နေတဲ့ အန်းကတော့ “ကား ကြီးက အကြီးကြီးပဲ၊ တို့ဖေဖေမှာရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ” လို့ ပြောပါတယ်။ သမ္မတကြီးက ပြုံးပြီး သူ့ဇနီးကို လှမ်းပြောပါတယ်။ “ကလေးတွေကို ကား တစ်ပတ်လောက် မောင်းပို့ကြရအောင်” တဲ့။

အပြင်လမ်းမဘက်ကို ကားထွက်လာတဲ့အခါ လမ်းဆေးဝဲယာမှာ လူတွေ ပြည့်နေပါတယ်။ ရဲတွေက လူတွေ လမ်းပေါ်ဆင်းမလာအောင်

တားပေးနေကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ လူတွေဟာ မော်တော်ကားဆီကို လက်တွေ့ဝှေ့ယမ်းပြနေကြပါတယ်။ လက်ခုပ်တီးသံတွေကိုလည်း ကြားနေရပါတယ်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်မတို့ကားဟာ ဇာတ်စင်နောက်က ဝင်ပေါက်ရှေ့ကို ပြန်ရောက်လာပါတယ်။

“ကဲ...သွားတော့မယ်၊ သမီးတို့ လိမ်လိမ်မာမာနေကြနော်” လို့ မစ္စကီဝီလ်ဆင်က နှုတ်ဆက်သွားပါတယ်။ အဝတ်လဲခန်းကို ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်မဟာ အဝတ်လဲနေရင်းက စောစောက ကားတစ်ပတ်စီးခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင်နေမိပါတယ်။ လှပတဲ့ နတ်သမီးပုံပြင်လေး တစ်ပုဒ်နဲ့ တူလိုက်တာလို့လည်း မတွေးဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဖရုံသီးရထားစီးသွားခဲ့တဲ့ “စင်ဒရဲလား” ကိုလည်း သတိရမိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်နယ်က တစ်နယ်ကို လှည့်လည်သွားလာနေရတဲ့ ပဒေသာဇာတ်သမားတွေရဲ့ဘဝဟာ ကြမ်းတမ်းလှပါတယ်။ ရထားပေါ်မှာ လိုက်သွားနေရတာလည်း အထီးကျန်နိုင်လှပါတယ်။ ကျွန်မ အသက်အရွယ်ကြီးလာချိန်အထိ မီးရထားဥသြသံကြားလိုက်ရင် ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ လွမ်းသလို၊ ဆွေးသလို ခံစားနေရတုန်းပါ။ ပြီးတော့ ဟိုတယ်တွေမှာ တည်းခိုနေရတာလည်း အထီးကျန် သိပ်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ အသိမိတ်ဆွေရယ်လို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှမရှိတဲ့ မြို့တော်ကြီးတွေယဲမှာ နေရတာကိုက အထီးကျန်နိုင်လှပါတယ်။

“ရော့သ်၏ သမီးငယ်များ” လို့ အမည်ပေးခံထားရတဲ့ အန်းနဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်မြို့ဝင်၊ တစ်မြို့ထွက် ခရီးသွားနေကြပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမထူးဆန်းသလိုပဲ။ ရထားပြတင်းပေါက်ကနေပြီး အပြင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့ စိုက်ပျိုးခင်းတွေကို ကြည့်သွားနေရတာပါ။ တစ်ခါတလေ မိသားစုတွေကို မြင်ရတတ်ပါတယ်။ အဖေနဲ့ အမေက အိမ်ရှေ့မှာရပ်လို့ သားသမီးတွေက ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေနဲ့ ကစားလို့။ ဒါတွေကိုမြင်တော့ ကျွန်မတို့က အိမ်ကို လွမ်းမိပါတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ထဲက ဥယျာဉ်ကလေးကိုလည်း တမ်းတမိပါတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာကလေးတစ်လုံးလောက် ပိုင်ဆိုင်ရယူလိုတဲ့စိတ်ဟာ ရင်ထဲမှာ ပြင်းပြင်းပြပြ ပေါ်လာနေပါတယ်။

ကျွန်မတို့သားအမိသုံးယောက်ဟာ အကျဉ်းသားတွေနဲ့ တူနေပါတယ်။ အကျဉ်းသားတွေအနေနဲ့ ထောင်ကလွတ်မယ့်ရက်ကို လက်ချိုးပြီး ရေတွက်နေကြသလို ကျွန်မတို့လည်း နယူးယောက် ပြန်ရောက်မယ့်ရက်ကိုပဲ ရေတွက်နေကြမိပါတယ်။ “ဒီမြို့ကပြီးရင် သမီးတို့ ဘယ်ကိုသွားကြဦးမှာလဲ အမေ”လို့ ကျွန်မက မေးလိုက်ရင် အမေက “ဟက်လ်ဖီးလ်မြို့ကို သွားရမယ် သမီးရဲ့၊ အဲဒီမှာ သုံးရက် ကရမယ်”လို့ ဖြေပါတယ်။

“အဲဒီကပြီးရင်ကော”လို့ ကျွန်မက ထပ်မေးတဲ့အခါ “မစ္စဖီးလ်ကို သွားရမယ်၊ အဲဒီကျတော့ တစ်ပတ်လောက် ကရမယ်”လို့ အမေက ဖြေပါတယ်။ အဲသလိုပါပဲ၊ ကျွန်မတို့ဇာတ်အဖွဲ့ဟာ ဒီမြို့မှာ သုံးလေးည၊ ဟိုမြို့မှာတော့ တစ်ပတ်၊ ကျွန်မတို့အဖို့ တစ်လပြီးတစ်လ ခရီးပဲသွားနေကြရတာပါ။

ကျွန်မတို့ နယူးယောက်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ အဖေနဲ့ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြရပါတယ်။ ရောက်စ နာရီအနည်းငယ်အတွင်းမှာ ကတော့ ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဝမ်းသာအားရနဲ့ တယုတယ ဖက်ကြ၊ ပွေ့ကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြပေါ့။ အဲဒါလည်းပြီးရော မကြာခင်မှာပဲ အဖေနဲ့ အမေတို့ဟာ စကားများကြတာပဲ။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကြဆိုကြရင်းကပဲ အဖေရဲ့ မထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ ဒေါသအိုးဟာ ပေါက်ကွဲတာပါပဲ။ အဖေရဲ့ မယုံသင်္ကာမှု၊ မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်မှုတွေဟာ ပေါ်လာတော့တာပါပဲ။

အထူးသဖြင့် ကျွန်မကို အဖေက တစ်နေရာခေါ်သွားပြီး “သမီး အမေက သမီးတို့ ဇာတ်ကနေတဲ့အချိန်မှာ အနားမှာရှိရဲ့လား။ တခြားနေရာတွေကို လျှောက်သွားနေသလား”လို့ မေးလေ့ရှိပါတယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ အမေဟာ ဘယ်ကိုမှ မသွားပါဘူး။ ကျွန်မ အိပ်ရာက တရေးနိုးလို့ကြည့်လိုက်ရင် ကျွန်မတို့နားမှာ လှဲပြီး စားပွဲလေးတစ်လုံးပေါ်က မီးရောင်နဲ့ စာဖတ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ အမေဟာ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ အိပ်ရာဝင်ရမှာ ကြောက်ပါတယ်။ သူဟာ အမှောင်ကို ကြောက်တဲ့စိတ် ရှိပါတယ်။ ဟိုတယ်မှာတည်းနေရင်း လူတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ကို အမြဲလာပြီး ချောင်းနေတယ်လို့ သူ ထင်တတ်ပါတယ်။ သူ

ကတော့ မြင်တယ်လို့ အခိုင်အမာပြောနေပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ သူ မြင်
တယ်လို့ ထင်နေတာကို သိပါတယ်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ သူဟာ ကျွန်မတို့ကို အတင်းနှိုးပါတယ်။ “သမီး
တို့ မြန်မြန် ထကြ၊ မြန်မြန်ထ။ လူတစ်ယောက် အမေတို့နောက်ကို လိုက်
နေတယ်” လို့လည်း ပြောပါတယ်။ အန်းကိုလည်း အဝတ်တွေ ဝတ်ပေး
နေပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ အဝတ်လဲရပါတယ်။
လက်တွေကတုန်နေလို့ ကြယ်သီးတွေကိုတောင်မှ ဖြောင့်အောင် မတပ်
နိုင်ပါဘူး။

အမေမျက်နှာကိုကြည့်လေ ကျွန်မ ကြောက်လေ ဖြစ်ရပါတယ်။
တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်နေပါတယ်။ အလွန်အေးတဲ့ ညမှာတောင်
ချွေးပြန်နေပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့
အသက်ရှူသံကြီးကိုတောင် ကြားနေရတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။

အဲဒီနောက် ကျွန်မတို့သုံးယောက် အပေါ်ထပ်က ဆင်းပြေးလာ
ခဲ့ကြပါတယ်။ မီးမှိုန်မှိုန်လေးထွန်းထားတဲ့ အောက်ထပ်ခန့်ခန်းထဲ ရောက်
လို့ ကောင်တာက စာရေးကိုလည်းမြင်ရော အမေဟာ အလန့်တကြား
အော်ပါလေရော။ သူမြင်ခဲ့ရတဲ့လူဟာ အဲဒီလူဖြစ်နေသလားတော့ မသိဘူး။
ကျွန်မတို့ဟာ ဟိုတယ်ထဲကထွက်ပြီး လမ်းမပေါ်အတိုင်း ပြေးလာခဲ့ကြ
ပါတယ်။ နောက်ဆုံး တစ်နေရာမှာဝင်ပြီး ခိုနေကြရပါတယ်။ အဲဒီညက
တစ်ညလုံး မအိပ်ကြရပါဘူး။

တစ်ခါမှာလည်း အမေက ကျွန်မတို့ကို အတင်းဆွဲထူပြီး အိပ်ရာ
ထခိုင်းပါတယ်။ ကျွန်မက အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ “ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ
အမေ” လို့မေးတော့ “ဟဲ့... နင်တို့အိပ်ရာပေါ်မှာ ကြမ်းပိုးတွေတက်နေတာ
အများကြီးပဲ” လို့ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ကို အဝတ်တွေလဲပေးပြီး
ဟိုတယ်အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့ပါတယ်။

အများအားဖြင့် မြို့ငယ်ကလေးတွေက လမ်းတွေဟာ ညဉ့်နက်
ရင် လူသွားလူလာပြတ်ပါတယ်။ ဇာတ်ပွဲပြီးလို့ ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်ပြန်တဲ့
အခါ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေတဲ့လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်ကြရတာပါ။

အဲဒီအခါမှာဆိုရင် သစ်ပင်တွေနောက်က ဘာထွက်မလဲလို့ တွေးပြီး ကြောက်
တာတို့၊ အရိပ်မည်းမည်းမြင်တိုင်း လန့်တာတို့ဟာ အမြဲရှိပါတယ်။ တစ်ခါ
က ကျွန်မတို့နောက်က ခြေသံတွေ ကြားရတယ်လို့ထင်ပြီး အပြေးအလွှား
လျှောက်မိကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ တည်းနေတဲ့ ဟိုတယ်ကို မရောက်မချင်း
ကြောက်စိတ်က မပြေပါဘူး။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ နယူးယောက်ကို
ပြန်ရောက်တော့လည်း အဆင်မပြေဘူး။ အဖေနဲ့ အမေတို့ရဲ့ ရန်ပွဲဟာ
ပိုပိုပြီးသာ ပြင်းထန်လာနေပါတယ်။ ဖြစ်ဖန်များလာတော့ ကျွန်မ ရှက်လာ
တယ်။ အဖေကလည်း အမေကို မဟုတ်တရုတ်တွေစွပ်စွဲ၊ အမေကလည်း
စွပ်စွဲတာတွေကို မခံနိုင်လို့ ပြန်အော်။ အဖေနဲ့ အမေ ခုလို အပြန်အလှန်
အော်ပြီး ဆဲကြဆိုကြ ရန်ဖြစ်ကြဆိုတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ မရှက်ဘဲနေမလား။
အိမ်နားနီးချင်းတွေရဲ့မျက်နှာကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဝံ့
ပါတော့မလဲ။

တစ်ခါမှာတော့ ရန်ပွဲက မီးဖိုခန်းထဲမှာ ထဖြစ်တာပါ။ နှစ်ယောက်
သား လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြပါတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်
သွားမှန်း မသိဘူး။ “တော်ကြပါတော့” လို့ အသံကုန်ဟစ်ပြီး အော်လိုက်မိ
ပါတယ်။ “တော်ကြပါတော့...တော်ကြပါတော့...ကျွန်မ မမြင်ချင်၊ မကြား
ချင်တော့ဘူး” လို့လည်း အော်နေမိပါတယ်။

ကျွန်မအနေနဲ့ အနားက ပန်းအိုးတစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး နံရံဆီ
ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်မိပါတယ်။ ပန်းအိုးဟာ သူတို့ နှစ်
ယောက်ကြားကဖြတ်ပြီး နံရံကို ဝင်မှန်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး လူချင်း
လုံးနေရာက ကွဲသွားကြပါတယ်။ ကျွန်မကို အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်
နေကြပါတယ်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်မဟာ အမေရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပါ
တယ်။ သားအမိနှစ်ယောက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုနေမိကြပါတယ်။

အဖေကတော့ နောင်တရနေပါပြီ။ အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်
ခွက် မော့နေရင်းက “ကေတီနဲ့ လီလီတို့ကို ငါ ဘာပြုလို့ စိတ်ဆင်းရဲအောင်
လုပ်မိတာပါလိမ့်” လို့လည်း တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်နေပါတယ်။

ပြီးတော့ ချုံးပွဲချပြီး ငိုပါလေရော။ “နောက်တစ်ခါ ငါ ကေတီကိုရိုက်မိရင် ငါ့ကိုကြိုးပေးပြီး သတ်ကြပါစေ” လို့လည်း ကျိန်ပါသေးတယ်။

“ရှင်မျက်ရည်က အလကား မျက်ရည်ပါ။ အလိမ်အညာမျက်ရည် ပဲ” လို့ အမေက ပြောဆိုပြီး ငိုပါတယ်။ ကျွန်မကိုပွေ့ပြီး အိပ်ရာထဲ ပို့ပေးပါတယ်။ ညီမငယ် အန်းကတော့ လုံးဝမနိုးပါဘူး။ အနှောင့်အယှက်ကင်းမဲ့စွာနဲ့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေရာပါတယ်။

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ကတော့ ပါတီပွဲလေးတစ်ခုမှာ အမေဟာ ခပ်ချောချောလူတစ်ယောက်နဲ့ စကားလက်ဆုံကျနေပါတယ်။ အဖေက အဲဒါကိုကြည့်ပြီး မကျေနပ်ပါဘူး။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်ကြတော့ အဖေဒေါသဟာ ပေါက်ကွဲလုနီးနီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ရောက်စခဏမှာတော့ ငြိမ်ပြီး အရက်သောက်နေပါတယ်။

တော်တော်လေးကြာတော့ သူ့အကျင့်၊ သူ့ဝသီအတိုင်းပဲ အံ့ကို ကြိတ်ပြီး “မင်း ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြဖို့ ဝန်မလေးဘူးဆိုရင်တော့” လို့ စကားစပါတယ်။

“ရှင် လုပ်လာပြန်ပြီလား၊ ကလေးတွေရှေ့မှာ ဒါမျိုးမလုပ်ဖို့ ပြောပေါင်းလည်း များလှပါပြီ” လို့ အမေက ဟန့်ပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ သူတို့ ရန်မဖြစ်ကြပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပြီး အိပ်ခန်းထဲကို အသာကလေး ခြေဖျားထောက် ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ အော်သံတွေ ကြားရပါတယ်။ ကျွန်မ အိပ်ရာပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး မီးဖိုခန်းဘက်ကို ပြေးခဲ့ပါတယ်။ အမေဟာ ပါးစပ်အောက်မှာ သွေးတွေနဲ့ ကြမ်းပေါ်မှာ လဲကျနေပါတယ်။ မျက်နှာမှာလည်း ဒဏ်ရာ တွေနဲ့ပါ။ တစ်မျက်နှာလုံးလည်း ဖူးရောင်နေပါပြီ။

အမေဟာ ကြမ်းပေါ်မှာလူးလို့မို့ပြီး အသံကုန်ဟစ်အော်နေပါတယ်။ လူးလိုက်၊ လှိမ့်လိုက်၊ အော်လိုက်၊ ဟစ်လိုက်၊ ငိုလိုက်၊ ယိုလိုက်နဲ့ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှပါတယ်။

အဖေကလည်း သူ့မျက်နှာမှာ ခြစ်မိထားတဲ့ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ပါ။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေပါတယ်။ ပုလင်းတစ်လုံးက

သူ့ဆားမှာ ကျနေပါတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း “ဘုရား...ဘုရား...ငါ ဘာတွေ လုပ်မိပြန်လဲ မသိဘူး လီလီယံရယ်” လို့ ညည်းနေပါတယ်။

အဖေက ထရပ်ပြီး အမေ့ဆီ သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေက “နင် ငါ့အနား မလာနဲ့၊ ငါ့ကို လုံးဝမထိနဲ့” လို့ အော်နေပါတယ်။

ကျွန်မက အမေ့ကိုဆွဲပြီး ဆိုဖာပေါ်တင်ပေးပါတယ်။ အမေ ခေါင်းကို ရင်ခွင်မှာ တင်ထားပါတယ်။ အဖေကတော့ “သူ့ကို တစ်ခုခု လုပ်ပေးလိုက်ပါ သမီးရယ်” လို့ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေပါတယ်။ အမေက တော့ ညည်းလိုက်၊ ငိုလိုက်။ အဖေကတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အရုပ်ကြိုး ပြတ် ထိုင်လို့။ ကျွန်မမှာကတော့ ကြောက်စိတ်၊ လန့်စိတ်ကြောင့် ဆောက် တည်ရာမရ ဖြစ်နေရပါတယ်။

ကျွန်မမှာ တစ်ညလုံး မအိပ်ရပါဘူး။ ဧည့်ခန်းထဲမှာလှဲပြီး ငိုမဆုံး ဖြစ်နေတဲ့ အမေ့ဆီ ပြေးသွားလိုက်၊ နံရံကိုစိုက်ကြည့်ပြီး အရက်တွေ တစ်ခွက် ပြီးတစ်ခွက်သောက်နေတဲ့အဖေ့ဆီ ပြေးသွားလိုက်နဲ့ နားရတယ် မရှိပါဘူး။

နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်မ အမေဟာ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ မအိပ်နိုင်သေးပါဘူး။ မီးဖိုထဲက အဖေဘေးမှာရပ်ပြီး “အဖေ မအိပ်နဲ့နော်၊ အိပ်မပျော်စေနဲ့နော်” လို့ မရပ်မနား ပြောနေမိပါတယ်။ သူ့ လက်မောင်းကိုလည်း တောက်လျှောက်ကိုင်ထားပြီး လှုပ်ပေးနေမိပါတယ်။

ကျွန်မ ဘာကိုကြောက်နေသလဲဆိုတာ မပြောတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲက အဖေအိပ်ပျော်သွားမှာ စိုးရိမ်နေပါတယ်။ သူ အိပ်မပျော်မှဖြစ် မယ်လို့ စိတ်က ထင်နေပါတယ်။ သူ အိပ်ပျော်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ နိုးနေမှ ဖြစ်မှာ...နိုးနေမှဖြစ်မှာ။

အဲဒီနောက် နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသည်အထိ ကျွန်မ အိပ် မပျော်တဲ့ညတွေ အများကြီးပါ။ ကျွန်မ အိပ်မပျော်တာဟာ တစ်ညလုံးပါ။ ကျွန်မရဲ့ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကနေပြီး နေရဲ့အလင်းရောင် ဝင်လာတဲ့ အချိန်အထိပါ။

အခန်း [၃]

အမေက ကျွန်မကို ကျွန်မအတုခိုးသင့်တဲ့ ပြဇာတ်မင်းသမီး အသစ်တစ်ယောက်ကို ပြတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မအသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အမေပြတဲ့ မင်းသမီးအသစ်က “ကိတိ”ပြဇာတ်ထဲက “လီနိုယူရစ်ခ်”ပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ချစ်သွားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုတွေကိုကြည့်ပြီး သူ့လိုဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါတယ်။

အမေက ကျွန်မကို အားပေးတိုက်တွန်းခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မဟာ လီနိုဆီကို စာလေးတစ်စောင် ရေးခဲ့ပါတယ်။ သူကလည်း ကျွန်မကို အလည်လာဖို့ ဖိတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ သူ့အိမ်ကိုသွားတဲ့နေ့က အိမ်ရှေ့က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆွဲနေချိန်မှာ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေပါတယ်။

လီနိုယူရစ်ခ်ဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးပါတယ်။ အနက်ရောင် ကတ္တီပါဝတ်ရုံနဲ့ လီနိုဟာ ကျွန်မမျက်စိထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား လှပနေပါတယ်။

“ကျွန်မဟာ ရှင့်ဆီကို စာရေးခဲ့တဲ့ လီလီယံရော့သ်ပါ” လို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်တော့ သူ တအံ့တဩ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မလည်း မမကိုဖက်ပြီး နမ်းပါတယ်။ သူ့အိမ်ဖော်ဘက်လှည့်ပြီး “မုန့်နဲ့နွားနို့ ယူခဲ့ပါ” လို့ ခိုင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မဘက်လှည့်ပြီး သူ သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ အခန်းတွေ

ထဲက ဘယ်အခန်းကို ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးလဲလို့ မေးပါတယ်။

ကျွန်မကလည်း ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး အခန်းတစ်ခန်းကို ပြောပြပါတယ်။ အဲဒီအခန်းကတော့ ကီကီက သူ့ရဲ့ချစ်သူကိုလုယူသွားတဲ့ အထက်တန်းလွှာအမျိုးသမီးကို သွားတွေ့ပါတယ်။ တွေ့တဲ့အခါမှာ ကီကီက “ငါဟာ ကော်ဆီကန်တစ်ယောက်ဟဲ့၊ ငါ့အဖေကလည်း ကော်ဆီကန်၊ ငါ့အမေကလည်း ကော်ဆီကန်၊ ငါတို့အားလုံး ကော်ဆီကန်တွေ၊ ငါတို့ ကော်ဆီကန်တွေဟာ စိတ်ဆိုးပြီဆိုရင် ဓားကို ဘယ်လိုသုံးရမလဲဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီးသိတယ်။ ဟောဒီမှာ...တွေ့လား၊ ဟောဒီလို... ဟောဒီလို...” လို့ပြောပြီး ဓားနဲ့ထိုးလိုက်တဲ့ အခန်းပါ။

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲပေါ်က ကိတ်မုန့်လှီးတဲ့ဓားကို ယူပြီး သူပြဇာတ်ထဲမှာ သရုပ်ဆောင်တုန်းက လုပ်ခဲ့သလို လုပ်ပြလိုက်ပါတယ်။

လိနိုယူရစ်ခ်က လက်ခုပ်တီးပြီး ဩဘာပေးရုံမကဘူး၊ ကျွန်မလုပ်ပုံကို သဘောကျလွန်းလို့ အားရပါးရ ရယ်ပါသေးတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်မ လုပ်ပြတဲ့အထဲက မှားတဲ့အကွက်ကလေးတွေကို ထောက်ပြပြီး ပြန်လုပ်ပြပါတယ်။ “စကားပြောတဲ့အခါ အသံကို နည်းနည်းလေး နှိမ့်ပြော၊ လက်ကိုမြှောက်ပြီး ဆံပင်ကို ဆွဲဖွဲ့တဲ့အခါ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လုပ်ရမယ်” လို့ သင်ပေးပါတယ်။ “သမီး အမူအရာလုပ်တာ မပြည့်စုံသေးဘူး ထင်ရင် အိမ်ကိုလာခဲ့၊ ထပ်သင်ပေးမယ်” လို့လည်း မှာပါသေးတယ်။

အဲဒီနေ့က ကျွန်မဟာ ဟယ်လင်မင်ကင်၊ ဂျူးဒစ်အန်ခါဆင်နဲ့ ဂျင်နီအီးဂေးတို့ရဲ့ အမူအရာတွေကိုလည်း လုပ်ပြခဲ့ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် “မိုး” ပြဇာတ်ထဲက ဂျင်နီအီးဂေးရဲ့ သရုပ်ဆောင်ပုံတွေကို ဂရုစိုက်ပြီး လုပ်ပြခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဇာတ်ထဲမှာ ဂျင်နီအီးဂေး သရုပ်ဆောင်သွားပုံတွေဟာ စံပြုလောက်အောင် ကောင်းနေတာကို ကျွန်မ သတိထားခဲ့မိတယ် မဟုတ်ပါလား။

x x x

ရုတ်တရက် ချက်ချင်းဆိုသလို အဖေဟာ ဝင်ငွေ အဆမတန်ရလာ ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ပဒေသာဇာတ်နဲ့ နယ်တကာလှည့်သွားနေခိုက် မှာ အဖေဟာ ငါးလမ်းထဲက အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ နယ်လှည့် အရောင်းကိုယ် စားလှယ် အလုပ်ကို ရခဲ့ပါတယ်။ လစာက တစ်ပတ်ကို ဒေါ်လာ သုံးရာရပါ တယ်။ အဖေဟာ သူ့ငွေကိုရော၊ ကျွန်မတို့ရလာတဲ့ ငွေထဲက တချို့တစ်ဝက် ကိုရော အရင်းအနှီးလုပ်ပြီး အရောင်းအဝယ်လည်း လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မို့ နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါ တယ်။ အဖေက ကျွန်မတို့ လိုချင်နေတဲ့အိမ်ကိုလည်း ဝယ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။

အမေအနေနဲ့လည်း ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်အတွက် သူ စိတ်ကူးထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အခြား ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ကို အပြင်လောကထဲက သီးသန့်ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ထားနိုင်ဖို့ကိစ္စပါ။ အမေဟာ ကျွန်မတို့ကို ဇာတ်လောက ထဲက တစ်နှစ်တိတိ အနားယူခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်မဟာ အဲဒီ ခေတ်က နာမည်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းဖြစ်တဲ့ “ကလပ်စ်ကျောင်း” မှာ နေခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မကို ကျောင်းအပ်တဲ့အချိန်မှာ အမေဟာ ကျွန်မအတွက် ဒေါ်လာတစ်ထောင်တန် ဝတ်စုံကိုတောင် ဝယ်ပြီးဆင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ အလုပ်သင်ကျောင်းက ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရ စာမေးပွဲအောင်ချိန်မှာ ကျွန်မအသက် ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိနေပါပြီ။ ကလပ်စ်ကျောင်းမှာတော့ ကျွန်မ ရဲ့ အတန်းသားတွေဟာ ကျွန်မထက် သုံးလေးနှစ် ကြီးကြပါတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အမေ့ကြောင့် ကျွန်မ ကျောင်းနေရတဲ့အချိန်ကာလအတွင်း မှာ မျက်နှာမငယ်ခဲ့ရပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မဟာ အသက်ဆယ့်လေးနှစ် အတွင်း ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကလေးဘဝရဲ့အရသာကိုတောင် ကြာကြာမခံစားရဘဲ အပျိုပေါက်ကလေးဘဝကို ရောက်လာခဲ့ရပါတယ်လို့ ဆိုရင် မှားမယ်မထင်ပါဘူး။

အဲဒီအရွယ်နဲ့ အဲဒီခေတ်က ကျွန်မရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ပြန်ပြီး

မြင်ယောင်လိုက်ရင် ရယ်စရာပါ။ ပိုးသားဘလောက်စိအင်္ကျီနဲ့ တင်ပါးကလေး ဖုံးရုံလောက် တိုတဲ့စကတ်နဲ့ ဆံပင်က တိုလွန်းလှတဲ့ ပွယောင်းယောင်း၊ လက်ထဲမှာလည်း မိန်းမကိုင် လက်ပွေ့အိတ်ကို ကိုင်ထားတယ်။ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှာတော့ မိတ်ကပ်ဘူးနဲ့ စီးကရက်ဘူး ထည့်ထားတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်မ စီးကရက် မသောက်တတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တွေ့မြင်နေရတဲ့ ကြော်ငြာတစ်ခုမှာက “ခေတ်မီချင်သလား၊ မူရတ်ကိုသောက်ပါ” လို့ ရေးထားတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မအနေနဲ့တော့ ခေတ်နောက်မကျချင်ဘူး။ အမြဲတစေ ခေတ်နဲ့ရင်ပေါင်တန်းနေချင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် စီးကရက် မသောက်တတ်ပေမဲ့ စီးကရက်ကို ထည့်ထားတာပါ။

အဲဒီတုန်းက အပျိုဖော်ဝင်စ ကျွန်မဟာ မနူးမနပ်ပါ။ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ သောကတွေကလည်း အများကြီးပါ။ ဘေးလူတွေက ကျွန်မကို ခင်ကြဲရဲ့လား၊ သူတို့ မျက်စိတွေထဲမှာ ငါဟာ ကြည့်လို့မှကောင်းပါ့မလား၊ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာတွေကကော ဘယ်လိုများနေသလဲ စတဲ့ မဟုတ်က ဟုတ်က အတွေးတွေကြောင့် ကျွန်မရဲ့စိတ်ဟာ အမြဲတစေ မလုံမလဲ ဖြစ်နေခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ သောကတွေကို ကျွန်မရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ “မင်နာဂဲလတ်” ကို မကြာခဏ ဖွင့်ပြောပြီး ဆွေးနွေးလေ့ရှိပါတယ်။ သူက ကျွန်မထက် အသက်တစ်နှစ်ကြီးပါတယ်။ အလွန်ရှက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကဗျာတွေ ရေးတတ်ပါတယ်။ သူနဲ့မတွေ့ခင်က ကျွန်မမှာ အခင်မင်ဆုံး ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျောင်းသစ်ရောက်မှ တရင်းတနှီး ခင်မင်လာခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ သူတို့အိမ်ထောင်ရဲ့ အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုကိုကြည့်ပြီး သူ့အပေါ်မှာ မနာလိုဖြစ်မိခဲ့ပါတယ်။ သူ ကဗျာတွေ စပ်တတ်တာကိုမြင်တော့လည်း မနာလိုဖြစ်မိတာပါပဲ။ ကဗျာစပ်တတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ သူ သိပ်ပြီးတော်လို့သာ စပ်တတ်တာဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မ တွေးမိပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်မ လုပ်ကိုင်နေရတဲ့အလုပ်တွေက အများကြီး

ပါ။ ဇာတ်တိုက်ရတယ်၊ ကရတယ်၊ အဆိုအတီး သင်ရတယ်။ လုပ်စရာ အလုပ်တွေက များလွန်းလို့ အားရနားရတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်တယ်လို့မရှိပါဘူး။ အတွင်းစိတ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေရဲ့ အတင်းအဓမ္မ တွန်းအားပေးမှုတွေကြောင့် အမြဲတစေ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

အမှန်တော့ ကျွန်မဟာ အားလုံးထဲမှာ အလှဆုံး ဖြစ်ချင်နေပါတယ်။ အတော်ဆုံး ဖြစ်ချင်နေပါတယ်။ အကောင်းဆုံးနဲ့ အကျော်ကြားဆုံးလည်း ဖြစ်ချင်နေပါတယ်။ ဒီစိတ်ကြောင့် ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်တယ်၊ သာယာတယ်လို့မရှိဘဲ အမြဲတစေ ပူလောင်နေရတာပါ။

ကျွန်မအနေနဲ့ စိတ်ထဲရှိနေသမျှ မင်နာကို အသိပေးပါတယ်။ ကိုယ် ဘာပြုလို့ အဲသလိုစိတ်ထားမျိုး ရှိနေရတာလဲလို့ စိတ်မချမ်းမမြေ့နဲ့ မေးခဲ့မိပါတယ်။

လီလီယံရယ် မင်းမှာ ဘယ်အလုပ်မျိုးကိုမဆို လုပ်နိုင်တဲ့ အစွမ်း အစ ရှိနေတာပဲ။ အခါအခွင့် မသင့်သေးလို့သာ မင်းအရည်အသွေးကို မပြနိုင်သေးတာပါလို့ မင်နာကပြောပြီး ကျွန်မကို ဖျောင်းဖျပါတယ်။

ကျွန်မ ကလပ်စ်ကျောင်းမှာနေစဉ်က ကျွန်မ စိတ်အဝင်စားဆုံး တစ်တန်းတည်းသား ယောက်ျားလေးကတော့ လီယိုဖော့စ်ပါ။ အရပ်က မြင့်မြင့်၊ အသားကညိုညို၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့ အသက်ဆယ့်ခုနစ် နှစ်ရှိပါပြီ။ တစ်ရက် စာသင်ခန်းထဲမှာ သမိုင်းဘာသာသင်နေတုန်း ကျွန်မ သူ့ကို သတိထားခဲ့မိတာပါ။ ကျွန်မကို သူကခေါ်လို့ အတူတူထွက်ပြီး ရေခဲမုန့်စားလေ့ရှိတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ စနေနေ့ဆိုရင် ရုပ်ရှင်ထွက်ကြည့် ဖြစ်ကြပါတယ်။

သူဟာ ကျွန်မရဲ့ ရည်းစားဦးပါ။ တခြား ကောင်မလေးတွေက တော့ သူ့ကို လီလီယံရဲ့ မင်းသားလေးလို့ အမည်ပေးထားကြပါတယ်။ နောက်တစ်ဦးကတော့ ဟားလ်လေမေးလ်ပါ။ သူ့အဖေက ယူနီဗာဆယ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌပါ။ သူနဲ့လည်း တစ်ခါတလေတွဲပြီးထွက်လေ့ ရှိပါတယ်။ သူနဲ့သွားရင်တော့ အဲဒီခေတ်က အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ မော်တော်

ကားစီးရင်းနဲ့ မကြာခင်ထွက်လာမယ့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေအကြောင်းကို ပြောလေ့ရှိကြပါတယ်။

သူနဲ့ ကျွန်မ ပထမဆုံး အတူတူ စထွက်ကြတဲ့နေ့က သူ ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ကျွန်မ မမေ့သေးပါဘူး။ “ဒီမယ်...လီလီယံ၊ နောင်တစ်ချိန်ကျရင် ကိုယ်ဟာ ဟောလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင်မြို့တော်မှာ အကြီးဆုံး ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး သမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ။ မင်း မယုံရင် စောင့်ကြည့်” တဲ့။ ကျွန်မကလည်း အားကျမခံ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ “လီလီအဖေကလည်း လီလီကို အလွန်နာမည်ကြီးတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာလို့ အမြဲပြောတယ်။ မယုံရင် စောင့်ကြည့်ပေါ့” လို့ သူကလည်း ကျွန်မစကားကို အလေးအနက်ထားခဲ့ပါတယ်။

သူ အလေးအနက်ထားတာလည်း ထားသင့်လို့ ထားခဲ့တာပါ။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မကို “နယူးယောက်ဝါးလ်” သတင်းစာထဲမှာ “အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်မျှရှိသေးသော လီလီယံရောသ်သည် အစွမ်းအစရှိသော ပြဇာတ် မင်းသမီးတစ်လက်ဖြစ်နေပြီး နောင်တစ်ချိန်တွင် ရုပ်ရှင်နှင့် ဇာတ်လောက၌ အလွန်ထက်မြက်သည့် မင်းသမီးတစ်လက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ” လို့ ဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ယောက်က ချီးကျူးထားတယ် မဟုတ်လား။

x x x

ကျွန်မရဲ့ ကျောင်းပညာသင်နှစ် ကုန်ဆုံးခါနီးမှာ ကျွန်မ အလှူပွဲ တစ်ပွဲကို သွားပြီးကပြခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီပွဲမှာ ဟာသသရုပ်ဆောင်မင်းသား “ပီလီဟောင်းဝတ်” ဟာ ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်တာတွေကို မြင်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူက အမေ့ခေါ်ပြီး “ခင်ဗျာသမီးက ကလေးသရုပ်ဆောင်လုပ်ဖို့ မသင့်တော့ ဘူး။ ပြပွဲတွေမှာ ပါဝင်ဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူးလား” လို့ မေးပါတယ်။

မေးမေးပြောပြောနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့လိပ်စာကတ်ပြားကလေးကို ထုတ်ပြီး ကျောဘက်မှာ စာတစ်ကြောင်း၊ နှစ်ကြောင်း ရေးတယ်။ ပြီးတော့ ကတ် ကလေးကို အမေ့လက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး “လီလီယံကို ဒီစာကလေးနဲ့ ဂျိတ်ရှူး ဘတ်ဆီ လွှတ်လိုက်ပါ။ ပီလီဟောင်းဝတ်က လွှတ်လိုက်တာလို့လည်း

ပြောပါစေ”လို့ မှာတယ်။

တနင်္လာနေ့ကျတော့ ကျွန်မ ကျောင်းကခွင့်ယူပြီး မစ္စတာ ရှူး ဘတ်ရဲ့ရုံးခန်းကို ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူက ပီလီဟောင်းဝတ် ရေးလိုက် တဲ့ မိတ်ဆက်စာကို ဖတ်ပြီး ကျွန်မကို ဘေးတိုက်ရော၊ ရှေ့ကရော၊ နောက် ကရော သေသေချာချာ ကြည့်ပါတယ်။ ပြီးတော့ “မင်း ဘာလုပ်တတ် သလဲ” လို့ မေးတယ်။

“ကျွန်မ ပြဇာတ်မင်းသမီးပါ”

“ဆောရီးပဲ မိန်းကလေးရေ”

“တို့က ပန်းချီနဲ့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ် လုပ်ငန်းလုပ်တာ၊ တို့မှာ အဆို သမားတော့ လိုမယ်”

“ကျွန်မ သီချင်းလည်း ဆိုပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုးနာရီကို ပြန်လာခဲ့၊ ငါ နားထောင်မယ်”

ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ကျလို့ ကျွန်မ ပြန်ရောက်သွားတော့ ဇာတ်ခုံ ပေါ်မှာ လူနှစ်ရာနီးပါးလောက်ရှိနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မက သူတို့ အားလုံးကို ဆိုပြရမှာလား။ မစ္စတာရှူးဘတ်က ဇာတ်ရုံထဲဝင်လာပြီး ကျွန်မကို လှမ်းပြောတယ်။ “ကဲ...သီချင်း ဆိုတော့...” တဲ့။

သရုပ်ဆောင်တွေအလယ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ကျွန်မဟာ ဦးထုပ်နဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ကိုင်ထားရင်းနဲ့ပဲ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုပါတယ်။ “ရယ်ဒီ ဟော့မားမား” သီချင်းပါ။ မစ္စတာ ရှူးဘတ်ဟာ အမှောင်ထုတစ်နေရာက နားထောင်နေပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ သူ့ကို မမြင်ပါဘူး။ စိတ်ပါလက်ပါ ဆိုနေရာက ကျွန်မအမေ ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ပြေးပြီး သတိရလိုက်မိပါတယ်။ “နင့်အသံဟာ မမှန်ဘူး” ဆိုတဲ့ စကားပါ။ အမေပြောတာ မှန်တယ်လို့လည်း တွေးမိရော စိတ်ဓာတ်က ကျသွားတာပဲ။ ကျွန်မ သီချင်းလည်းဆုံးရော ဇာတ်ခုံပေါ်ကဆင်းဖို့ လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။

“မင်း...ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဆိုတဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။

“တို့ကို နောက်တစ်ပုဒ် ဆိုပြဦး” တဲ့။

လက်ထဲက ဦးထုပ်နဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို တစ်နေရာမှာထားခဲ့ပြီး ကျွန်မ

နောက်တစ်ပုဒ် ဆိုပြပါတယ်။ သီချင်းဆုံးသွားတော့ ငြိမ်ဆိတ်နေပါတယ်။
တော်တော်ကြာမှ “မင်း အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”ဆိုတဲ့ မစ္စတာ
ရှူးဘတ်ရဲ့ မေးသံကို ကြားရပါတယ်။

“ကျွန်မ ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲ ဝင်ပါပြီ”

“ခဏ စောင့်ဦး၊ ပြီးတော့မှ မင်းနဲ့ စကားပြောမယ်”

နောက်ပိုင်း ကျွန်မနဲ့တွေ့တော့ မစ္စတာရှူးဘတ်က နယူးယောက်
မြို့တော်မှာရှိနေတဲ့ ဥပဒေအရ အသက်မပြည့်သေးတဲ့ လူငယ်တွေဟာ
စင်ပေါ်တက်ပြီး သီချင်းဆိုခွင့် မရှိတဲ့အကြောင်း ရှင်းပြပါတယ်။ “ဒါပေမဲ့
ငါတို့က မင်းကို ရှိကာဂိုကုမ္ပဏီမှာ ထားပေးမယ်။ ဟိုရောက်ရင် မင်း
အသက်ကို ဆယ့်ရှစ်နှစ်လို့ မှတ်ထားရမယ်”လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မအိမ်ကို အပြေးအလွှား ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အကြောင်းစုံကို
ဝမ်းသာအားရ ပြောပြလိုက်တော့ အမေဟာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရာက
လိမ့်ကျလုနီးပါး ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မကို မစ္စတာရှူးဘတ်က အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်လို့ ပြောင်းပေး
ခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့အသက် ဆယ့်လေးနှစ်က ဆယ့်လေးနှစ်ပါပဲ။ ကျွန်မ
အနေနဲ့ ဒီလုပ်ငန်းခွင်မှာ အဆိုတော်လို့ သတ်မှတ်ထားပေမဲ့ ဝတ်လစ်စား
လစ် စံပြမယ်တွေနဲ့က မကင်းပါဘူး။ အဲဒီ ဝတ်လစ်စားလစ်ကိစ္စတွေကြောင့်
ကျွန်မမှာ စိတ်ရှုပ်ခဲ့ရသလို ဒီအလုပ်ခွင်ကိုရောက်ခါမှ ခေါင်းကိုက်ရောဂါ
စွဲလာတဲ့အတွက် စိတ်လည်း ဆင်းရဲခဲ့ရပါတယ်။

အမှန်တော့ ကျွန်မဟာ လက်ရှိအခြေအနေကို ရင်မဆိုင်ချင်ဘဲနဲ့
ရင်ဆိုင်နေရတဲ့အတွက် အခုလို ဖြစ်လာတာပါ။ သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ကျွန်မနဲ့
သက်တူရွယ်တူကလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ အားလုံးဟာ ကျွန်မ
ထက် အသက်ကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေချည်းပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ
အနေနဲ့ အလုပ်လုပ်နေရပေမဲ့ အထီးကျန်နိုင်လှပါတယ်။

စနေနေ့တစ်ညမှာတော့ ကုမ္ပဏီက ပါတီပွဲတစ်ခု လုပ်ပါတယ်။
အမေက ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုတဲ့အတွက် ဇာတ်စင်မန်နေဂျာနဲ့ လိုက်သွား
ခဲ့ပါတယ်။ ဇာတ်စင်မန်နေဂျာကလည်း ကျွန်မအတွက် ဘာမှမဖြစ်စေ

ရပါဘူး။ အပြန်ကျတော့လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ပို့ပေးပါမယ်လို့ ကတိ ပြုတဲ့အတွက် အမေက ထည့်လိုက်တာပါ။

ပါတီပွဲလုပ်နေတဲ့ အိမ်ထဲရောက်သွားတော့ အံ့အားသင့်စရာတွေနဲ့ ကြုံရပါတယ်။ လူတိုင်းလိုလို အရက်ကို တဝတပြဲသောက်ပြီး မူးရှူးနေကြ ပါတယ်။ မိန်းမတွေရော၊ ယောက်ျားတွေရော မူးနေကြတာပါ။ ကတဲ့ လူတွေက၊ ခုန်တဲ့လူတွေကခုန်၊ အခန်းရဲ့ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ထိုင်ပြီး အအေးသောက်ရင်းနဲ့ သူတို့ လုပ်နေသမျှကို ကြည့်နေပါတယ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့အဝတ်တွေကိုချွတ်ပြီး စားပွဲပေါ် မှာ တက်ကနေပါတယ်။ တချို့မိန်းမတွေလည်း သူတို့ချင်းဖက်ပြီး အရိုင်း အစိုင်းတွေ ကသလို စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ကနေကြပါတယ်။ အဲဒီကြားထဲ ကပဲ အချို့မိန်းမ ယောက်ျားစုံတွဲတွေဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက် ပြီး တစ်နေရာကို ထွက်သွားနေတာ မြင်ရပါတယ်။

ကျွန်မက “သူတို့ ဘယ်သွားကြတာလဲ”လို့ ကျွန်မကိုခေါ်လာတဲ့ ဇာတ်စင်မန်နေဂျာကို မေးတော့ သူက ရယ်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မေးခွန်းကိုတော့ မဖြေပါဘူး။

ကြာလာတော့ ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်လာပါတယ်။ နေမကောင်းချင်သလို လည်း ဖြစ်လာပါတယ်။ သူတို့လူစုဟာ ဒီနေရာမှာလာပြီး မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ လုပ်နေကြတာပါလားလို့ တွေးနေမိတယ်။ အဲဒီညက အိမ်ပြန် ရောက်တော့ “သမီး ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”လို့ အမေက မေးပါတယ်။

“မဆိုးပါဘူး အမေ”လို့ ကျွန်မက အဖြေပေးလိုက်ပါတယ်။ “ဒါပေမဲ့ သမီးကို တွဲကဖို့ ခေါ်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး” လို့လည်း ထပ်ပြောလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီပါတီပွဲကို သွားခဲ့ပြီးတဲ့နောက် မကြာခင်မှာပဲ အမေက ကျွန်မကို ကုမ္ပဏီက ထွက်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးလို့ အကြောင်းပြပြီး ထွက်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မရဲ့ ခေါင်းကိုက်ရောဂါကလည်း အရင်ကထက် ပိုပြီး ဆိုးလာပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ခေါင်းကိုက်ရောဂါဟာ ကာယချို့ယွင်းမှုကြောင့် မဟုတ်ဘူးလို့ ဆရာဝန်က ပြောပါတယ်။ ဘာပဲ

ဖြစ်ဖြစ် အခုလို အလုပ်ကထွက်လိုက်တာဟာ ကောင်းတယ်လို့ အမေက ပြောပါတယ်။ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ကုမ္ပဏီဟာ ကျွန်မလို အသက် ငယ်ရွယ် နုနယ်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သင့်တော်တဲ့နေရာမဟုတ်ဘူး လို့လည်း အမေက ဖွင့်ပြောခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့သားအမိ နယူးယောက်ကို ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။

အခုလောလောဆယ် ငါ့သမီးမှာ လိုအပ်နေတာ အနားယူဖို့ပဲတဲ့။ အမေက ကျွန်မခေါင်းကို ပရပ်ဆီလူးပေးနေရင်းက ပြောပါတယ်။ “သမီး အနေနဲ့ အဆိုကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာလည်း ပြခဲ့ပြီးပြီ။ အလွန် လှလှပပ ကတတ်တယ်ဆိုတာ ပြခဲ့ပြီးပြီ။ ငါ့သမီးမှာ ပူစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ငါ့သမီးဟာ အကျော်အမော် အဆိုတော် မင်းသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာ သေချာနေပြီ”တဲ့။

အခန်း [၄]

ကျွန်မ လူငယ်ဘဝကနေပြီး လူကြီးဘဝကို မသိမသာ ကူးပြောင်းသွားနေတဲ့ နှစ်အတွင်းမှာ “တက္ကဆက်ဂေနန်”နဲ့ တွေ့ရခြင်းဟာ ထူးခြားတဲ့ ဘဝမှတ်တိုင်တစ်ခုလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ ကျွန်မရဲ့ နာမည်က “အဆိုအကလောက”နဲ့ အဆက်မပြတ်သွားခဲ့ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း ကျွန်မရဲ့ နာမည်ဟာ ကျမသွားခဲ့ပါဘူး။ ကိတ်သ်နယ်လှည့် ဇာတ်အဖွဲ့မှာ တုန်းက ကျွန်မရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုတွေနဲ့ ကျွန်မသီဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေရဲ့ ကျော်ကြားမှုကလည်း အရှိန်ကျမသွားသေးပါဘူး။

တက္ကဆက်ဂေနန်ဟာ နာမည်ကျော် ညကလပ်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ရဲ့ ကလပ်မှာ ဆိုကြကကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ နာမည်ကျော် ဘရော့ဝေးဇာတ်စင်ပေါ်အထိ ရောက်သွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိပါတယ်။ အများအားဖြင့် သူ့ကလပ်မှာ သီဆိုကပြ ဖြေဖျော်နေကြသူတွေဟာ လက်ရွေးစင်တွေ များပါတယ်။ သူကလည်း နာမည်ကြီးနေတဲ့လူတွေကို ရှာပြီး သူ့စိတ်တိုင်းကျ လက်ရွေးစင် ရွေးယူလေ့ရှိပါတယ်။

အဲဒီအချိန်က ကျွန်မဟာ အိုင်ရာဗင်ဘာလင်အဖွဲ့မှာ ရောက်နေပါတယ်။ တစ်ရက် ကျွန်မ ဇာတ်တိုက်နေတုန်းမှာ တက္ကဆက်ဂေနန်ရဲ့ လူနှစ်ယောက်က ကျွန်မသီချင်းဆိုတာကို နားထောင်ခွင့်ရသွားကြပါတယ်။

သူတို့ကပဲ ကျွန်မကို တက္ကဆက်ဂေန်နဲ့ သွားပြီးတွေ့ဖို့ အကြံပြုခဲ့ကြပါ တယ်။

ကျွန်မအဖို့ကတော့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပါတယ်။ အသက် ဆယ့် ခြောက်နှစ်သာရှိသေးတဲ့ ကျွန်မဟာ အခုထိ ရှက်စိတ်ကြောက်စိတ်က မကုန် သေးပါဘူး။ တစ်ချိန်က “ပန်းချီပန်းပုနဲ့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ကုမ္ပဏီ” မှာ အလုပ် လုပ်ခဲ့တယ်လို့ဆိုရပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မဟာ ကလေးစိတ်မကုန်သေးတဲ့ ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်ဟာ ဘာကိုမှ ပီပီပြင်ပြင် နားလည်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်မအနေနှင့် အခုချိန်ထိ ယောက်ျားလေးအတွဲဆိုလို့ ကျောင်းသူဘဝတုန်းကတည်းက ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့တဲ့ “လီယိုဖော့စ်” တစ် ယောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

အဲဒီတော့ ကျွန်မလို အတွေ့အကြုံမရင့်ကျက်သေးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ နာမည်ကြီး ညကလပ်ပိုင်ရှင် တက္ကဆက်ဂေန်ကို သွားတွေ့ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ လူချင်းကလည်း ရင်းနှီးသေး တာမဟုတ်တော့ မစဉ်းစားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

တကယ်တော့လည်း တက္ကဆက်ဂေန်နဲ့ တွေ့ရတာဟာ ဟာရီ ကိန်းလေမုန်တိုင်းကို ခေါင်းနဲ့ပြေးတိုက်ရသလိုပါပဲ။ ကျွန်မ သူ့ကို သွားတွေ့ တဲ့နေရာက ၄၄ လမ်းထဲက ရှူးဘတ်ဇာတ်ရုံထဲမှာပါ။ အရပ်က ငါးပေ ခြောက်လက်မ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ အချိုးအစား ပြေပြစ်လှပါတယ်။ နှုတ်ခမ်းနီတွေဆိုတာကလည်း ရဲတွတ် နေတာပဲ။ လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ ပုတီးကြီးကလည်း ခါးအထိ ရောက်တယ်။

ကျွန်မရောက်သွားတော့ သူက ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ သူ့အနားက လူတွေ ကို အော်လိုက်၊ ငေါက်လိုက်၊ ကြိမ်းလိုက်၊ မောင်းလိုက်နဲ့။ ကျွန်မ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေတယ်။ သူကလည်း ကျွန်မကို မြင်သွား တယ်။

“ကျွန်မ လီလီယံရောသ်ပါ” လို့ တရိုတသေ တလေးတစား လှမ်း ပြောပါတယ်။

သူက ကျွန်မကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြီး “မင်း အသံ

တော်တော်ကောင်းတယ်လို့ ငါကြားထားတယ်။ ကဲ...ချာတိတ်မ၊ သီချင်း တစ်ပုဒ် ဆိုပြစမ်း။ တို့ နားထောင်ချင်တယ်” လို့ ပြောတယ်။ သူ့အသံက ယောက်ျားသံကြီး။

ကျွန်မက သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြပါတယ်။ သီချင်းမဆုံးသေးခင် မှာပဲ သူက ကြားဖြတ်ပြီး “ညည်းအသံက အသက်မပါပါလား ချာတိတ်မရဲ့၊ သူတို့ကပြောတော့ ညည်းအသံဟာ အံ့မခန်းကို ကောင်းတယ်တဲ့။ အခုကျ တော့ ကြားထားရသလောက် မဟုတ်ပါလား။ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ညည်း လုပ်ပြနိုင်တာ ဒီလောက်ပဲဆိုရင်တော့ အပုပ်နဲ့ထွက်ရုံလောက်ပဲရှိမှာပေါ့” လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်မရဲ့ တစ်မျက်နှာလုံး ပူလာတယ်။ “ဒီမယ် မစ္စဂေနန်၊ ကျွန်မ ဟာ ကိတ်သ်ဇာတ်အဖွဲ့က အခုမှ ထွက်ခဲ့တဲ့လူ။ အခုချက်ချင်း ပြန်သွားလို့ ရတယ်။ အဲဒါကို ရှင် သိထားဖို့လိုတယ်။ အခု ကျွန်မ ဒီကိုလာတာဟာ ရှင်ခေါ်လို့လာတာ။ ကျွန်မက ရှင့်ဆီကို လာချင်လွန်းလို့ လာတယ်လို့ မထင်နဲ့” လို့ ကျွန်မကပြောပြီး ဇာတ်စင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပါတယ်။

ဂေနန်ရဲ့လေသံဟာ ချက်ချင်းပဲ ပျော့သွားတယ်။ “ဒေါသမကြီး ပါနဲ့ ချာတိတ်မရယ်၊ ကဲ...ပြန်လာစမ်းပါဦး” တဲ့။

သူ့အနား ကျွန်မရောက်သွားတော့ ကျွန်မလည်ပင်းကို သူ့လက်နဲ့ သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “တို့နှစ်ယောက် ဒီအချိန်က စပြီး မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပြီ” လို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်မနဲ့ ဂေနန်ရဲ့ကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ ဇာတ်မတိုက်ခင်ညမှာတော့ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားတဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီညမှာ ကျွန်မရဲ့ လည်ချောင်းဟာ ရောင်နေပါတယ်။ ကျွန်မအသံဟာ အက်တက်တက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ကောင်းမလားပါဘူး။

ဂေနန်က “ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါ အထင်သားပဲ။ ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ခက်တယ်။ မနက်ဖြန်ညမှာမှ မင်းအသံ ပြန်ကောင်းမလာ ရင်တော့ မင်းအတွက် ကိစ္စချောပြီ” လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မ မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်သွားပါတယ်။ “သမီးတော့ အချိန်မီ အသံပြန်ကောင်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး” လို့လည်း ပြောမိပါတယ်။ အမေကလည်း ကျွန်မ တွက်သလို တွက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေကတော့ စိတ်မလျှော့ပါဘူး။ ဆေးတွေထည့်တဲ့ ဗီရိုကလေးထဲက ဆေးတွေယူလာပြီး “မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဟောဒီဆေးတွေ အမျိုးစုံရှိတာပဲ။ သောက်တန်သောက်၊ လိမ်းတန်လိမ်းပေါ့။ ငါ့သမီး အသံပြန်ကောင်းလာရမယ်” လို့ အားပေးပါတယ်။

အဖေက ဆေးတွေတိုက်တယ်၊ လည်ချောင်းကို ဆေးဖျန်းပေးတယ်။ လက်ဖက်ရည်ပူပူ သောက်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ် အိပ်ခိုင်းပြီး စောင်တွေအထပ်ထပ် ခြံပေးထားတယ်။ တစ်ညလုံး ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ဟာ ချွေးတွေနဲ့ စိုရွဲနေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မအသံဟာ ကျွန်မဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ အသံက ပီပြင်ကြည်လင်နေတာ တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာ...။

အဲဒီညကပွဲမှာ ကျွန်မ အခန်းလည်းပြီးရော သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ကို စောစောပဲ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ မနက်ထွက်လာမယ့် သတင်းစာတွေကို စိတ်တစောစောနဲ့ မျှော်ကြရပါတယ်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း တချို့ကလည်း ကျွန်မတို့နဲ့ လိုက်လာပြီး ကျွန်မတို့နဲ့အတူ မနက်ခင်း သတင်းစာတွေကို စောင့်မျှော်နေကြပါတယ်။ ဧည့်သည်တွေကို ရေခဲမုန့်ချပေးနေတဲ့ အမေဟာ အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့လည်း စကားမပြောနိုင်ပါဘူး။ လက်သည်းတွေကိုပဲ ထိုင်ပြီး ကိုက်နေမိပါတယ်။

ဖြုန်းခနဲ တယ်လီဖုန်းသံ ထွက်လာပါတယ်။ ဆက်တဲ့လူက “ဗစ်လ်ဟန်ဘာလီ” ပါ။ “ဟယ်လို...လီလီယံ၊ မင်း ဘာပြုလို့ ထွက်ပြေးတာလဲ။ ဒီနေ့ “အမေရိကန်” သတင်းစာမှာ ရေးထားတာ ကိုယ် ဖတ်ပြမယ်။ နားထောင်” တဲ့။

“ယမန်နေ့ည ကပွဲမှာ ဤမိန်းကလေးသည် ဇာတ်ခုံထက်ရှိ ကန့်လန့်ကာနောက်မှ ကိုးနာရီတွင် ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ သီချင်းသုံးပုဒ်မျှ ဆိုသွားခဲ့သည်မှာ ထူးခြားပြောင်မြောက်စွာ သီဆိုသွားခဲ့သဖြင့် ပရိသတ်

အတွက် အံ့ဩစရာဖြစ်ခဲ့သည်။ သံစုံတေးဂီတပြဇာတ်လောကအတွက် အလားအလာ အလွန်ကောင်းသည့် မင်းသမီးတစ်လက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့ ပေပြီ”

သူ ဖတ်ပြသွားတာဟာ နယူးယောက်ထုတ် “အမေရိကန်” သတင်း စာထဲက ဝေဖန်ရေးဆရာရဲ့ ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်ပါ။ ကျွန်မအတွက် ဝမ်းသာ အားတက်စရာကောင်းတဲ့ ဝေဖန်ချက်ပါ။ ကျွန်မတို့အုပ်စုဟာ အရုဏ်တက် ချိန်အထိ မအိပ်တော့ဘဲ ပျော်ပွဲကျင်းပခဲ့ကြပါတယ်။ ရောက်လာတဲ့ လူတိုင်း က “အမေရိကန်” သတင်းစာကို မြှောက်မြှောက်ပြကြပါတယ်။ ကျွန်မအဖေ ကတော့ “ကိုယ်တို့သမီးဟာ တစ်နေ့ကျရင် ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ပြောခဲ့ဖူးတာ မင်း မှတ်မိသေးလား ကေတီ” တဲ့။ အမေကလည်း “ကေတီ မှတ်မိပါတယ် အာသာရယ်၊ တို့သမီး လီလီအကြောင်းကို ကေတီထက် ရှင်က ပိုပြီး သိပါတယ်” လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

x x x

ကျွန်မအဖို့ အမြင့်ကို တက်ရမယ့်လမ်းဟာ သိပ်ကို မက်မော တွယ်တာစရာ ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဲဒီခေတ်က ဇာတ်မြူး တွေမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ထိပ်သီးအဆိုတော် “ဝင်နီလိုက်တ်နာ” ဟာ ဒယ်လ် ဗာရဲ့ “ရီးဗီးပြဇာတ်” ကနေရာက နေမကောင်းလို့ ခဏနားရမလို ဖြစ်နေတယ် ဆိုတဲ့သတင်း ထွက်လာပါတယ်။ အဲဒီသတင်းကို သူနဲ့ အတူတူတွဲပြီး သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ ဖရန့်ဖေးနဲ့ ဘတ်လာတို့၊ မက်ဆီကယ်လီတို့က ကျွန်မ ဆီ ယူလာကြပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ဘရော့ဝေးမှာ စင်တင်နေတဲ့ “မက်စ် လော့ပြဇာတ်” ပြီးစမို့ ခဏတစ်ဖြုတ် နားနေရတဲ့အချိန်ပါ။ “မင်းဟာ သူနဲ့ တူအောင် သရုပ်ဆောင်နိုင်နေတာပဲ။ ဝင်ကပါလား၊ မင်းနဲ့ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်” လို့ ဖရန့်က တိုက်တွန်းပါတယ်။

“ဖြစ်ပါ့မလား မစ္စတာဖေးရယ်” လို့ ကျွန်မက ပြောမိပါတယ်။ သူတို့က ဝိုင်းပြောနေကြတာနဲ့ပဲ အဲဒီညက ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူပါဝင် သရုပ် ဆောင်နေတဲ့ပြဇာတ်ကို သွားကြည့်ပါတယ်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်ရမ်းရမ်း

ကလေး ပီပီပြင်ပြင်သရုပ်ဆောင်သွားတဲ့ သူ့ဟန်အမူအရာတွေကို ကျွန်မ မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ သူ့လောက်တော်အောင်မှ ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်နိုင်ပါ့မလား လို့ တွေးမိပါတယ်။ တက္ကဆက်ဂေ့နန်ဆီမှာ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရတာတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် ဝင်နီလိုက်တ်နာရဲ့နေရာက ပိုပြီးခက်ခဲလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ တွက်ထားမိလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညမှာပဲ သူဆိုတဲ့သီချင်းတွေကိုယူလာပြီး ကျွန်မ လေ့လာကြည့်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်တစ်ရက်ညမှာတော့ ကျွန်မဟာ ဇာတ်ခုံပေါ်ရောက်နေပါပြီ။ ပရိသတ်နဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်အနေအထားပါ။ ကန့်လန့်ကာကတော့ မတင် သေးဘူး။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဧည့်ကြိုတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး “ဇာတ်စင် နောက်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

ဝင်နီ ဖျားနေပြီ...တဲ့။ ဒီညပြဇာတ်မှာ သူ့အစား ကျွန်မ ဝင်ပေးဖို့ သေချာပြီတဲ့။

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ကျွန်မဟာ ဝင်နီရဲ့ “ကျွန်မ ယူနီဖောင်းနဲ့ လူကိုချစ်တယ်” ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဆိုနေပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ အသံ ဟာ ဇာတ်ခုံပေါ်ကတစ်ဆင့် ပရိသတ်ရဲ့ လက်ခုပ်ဩဘာသံကြားမှာ ကျွန်မ ရဲ့အသံ နိမ့်ချည်တစ်ခါ၊ မြင့်ချည်တစ်လှည့်နဲ့ လှိုင်းထလိုနေပါတယ်။ ဝင်နီ ရဲ့ အကျော်ကြားဆုံးနဲ့ အစွဲဆုံးသီချင်းတစ်ပုဒ်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ပရိသတ် အကြိုက်ဆုံး သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားခဲ့ရပါပြီ။

“ရီးဗီးပြဇာတ်”ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်းဟာ အံ့မခန်းရှိလှပါတယ်။ ကျွန်မ အဖို့တော့ ရင်ဖိုလိုက်မောခဲ့ရပါတယ်။ အရင့်အရင်က မကြုံဖူးခဲ့တဲ့ ခံစားမှု မျိုးကို ရရှိခံစားခဲ့ရတာပါ။ “ပန်းချီနဲ့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ကုမ္ပဏီ” မှာ လုပ် တုန်းက ကျွန်မ ကပြခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်းတွေဟာ အဝတ်အစား မလုံ တလုံတွေနဲ့ ကိုယ်လုံးတီးတွေမို့ ကျွန်မအဖို့ ရူးမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အခုလို “သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ အနုပညာစစ်စစ်” ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး မဟုတ် လား။

ဇာတ်စင်ရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာရပ်နေတဲ့ ဖရန့်ဖေးဟာ အတွင်းဘက် ဇာတ်ခုံလှေကားနားမှာ တန်းစီပြီးရပ်နေကြတဲ့ ဇာတ်ဆောင်တွေကို တစ်

ယောက်ချင်း၊ တစ်ဖွဲ့ချင်းကြေညာပြီး ခေါ်နေပါတယ်။ ပထမဆုံး သီချင်းကို သံပြိုင်လိုက်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ထွက်လာပါတယ်။ အဲဒီနောက် သာမညဇာတ်ရုံတွေနဲ့ အဓိကဇာတ်ရုံတွေပါ။ ပြီးတော့ ဇာတ်လိုက်တွေဖြစ်တဲ့ မက်ဆီကယ်လီနဲ့ ဘတ်လာတို့ တက်လာကြပါတယ်။ ဇာတ်စင်ပေါ်ကို လူစုံတက်စုံ ရောက်လာပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဖရန့်ဖေးရဲ့ ကျယ်လောင် အောင်မြင်တဲ့အသံဟာ မြုန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။

“မစ္စ...လီလီယံ...ရော့သ်”

ကျွန်မဟာ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာပါတယ်။ သောင်း သောင်းဖြဖြ တီးခတ်နေကြတဲ့ လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေဟာ တော်တော်နဲ့ မစဲပါဘူး။ “ကျွန်မ ယူနီဖောင်းနဲ့ လူကိုချစ်တယ်”ဆိုတဲ့ သီချင်းတီးကွက်နဲ့ အတူ စည်းချက်ကျကျ လှေကားပေါ်က ကျွန်မ ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာတော့ ဝက်စပွိုင့်တက္ကသိုလ်ဝတ်စုံနဲ့ လူချော လူလှ ကျောင်းသားခြောက်ယောက်က တစ်ဖက်သုံးယောက်စီ ရံထားကြ ပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ သီချင်းသံနဲ့ တေးဂီတသံ...ဇာတ်စင်ထက်က အပြင် အဆင် အမွမ်းအမံ၊ ဘေးပတ်ပတ်လည်က အခြံအရံတွေ၊ ပြီးတော့ ပရိသတ် ရဲ့ ဩဘာလက်ခုပ်သံတွေ အဲဒါတွေဟာ ကျွန်မအဖို့ အံ့မခန်းရှိလွန်းလှ ပါတယ်။ ပျော်လွန်းလို့ မျက်ရည်တောင် ကျခဲ့ရပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဇာတ်စင်ရဲ့ဘေးတစ်ဖက်က ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်မအမေ ကေတီမျက်နှာဟာ ကြည်လင်ဝင်းလက်လို့ နေပါတယ်။

x x x

ကျွန်မ “ရီဗီးပြဇာတ်”မှာ ပါဝင်ကပြခဲ့ခြင်းဟာ ဘားလ်ကာ ရိုးလ်ရဲ့အဖွဲ့ကိုရောက်ဖို့ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းခဲ့ခြင်းပါပဲ။ ကျွန်မ ဘားလ် ကာရိုးလ်အဖွဲ့မှာ တစ်ပတ် ဒေါ်လာခုနစ်ရာနှုန်းနဲ့ စာချုပ်ချုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မအသက်ဟာ ၁၇ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

သူတို့အဖွဲ့မှာ ဆစ်ဒနီစကိုးလ်စကီးက သတင်းနဲ့ ပြန်ကြားရေး

တာဝန်ခံပါ။ ဇာတ်စင်မန်နေဂျာကတော့ နောင်အခါမှာ ဟောလီးဝုဒ်က နာမည်ကြီး ဆီရိုကုမ္ပဏီ မန်နေဂျာဖြစ်လာတဲ့ “ဟာမင်းဟိုပါး”ပါ။ ဇာတ် ဆရာကတော့ နာမည်ကြီး ဘွတ်ရိုဘတ်ကလေးပါ။ အားလုံးဟာ ထိပ်သီး တွေချည်းပါပဲ။

ပထမနေ့ ညနေပိုင်းမှာ ကျွန်မဟာ ဇာတ်တိုက်ဖို့ ရောက်သွား ပါတယ်။ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပိုစတာကြီးပေါ်မှာ သရုပ်ဆောင်နာမည်တွေ ရေးထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ရေးထားတဲ့ နာမည်တွေကတော့ “ဒဗလျူ၊ စီ၊ ဖီးလ်၊ ရေးဒူလေး၊ ဂျိုးဖရစ္စကို၊ ကမ္ဘာ့အလှမယ် ဒေါ်ရော်သီနက်သ် ဘာတိုနှင့် မန်း၊ ဗင်းဆင့်လိုပက်ဇ်နှင့် သူ့တေးဂီတအဖွဲ့”တဲ့။

လီလီယံရောသ်ဆိုတဲ့နာမည်ကိုတော့ လုံးဝမတွေ့ရပါဘူး။ ကျွန်မ နာမည် မပါဘူးဆိုတာ သေချာအောင် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖတ်ကြည့်ပါ တယ်။ မပါတာ သေချာသွားပါပြီ။ ကျွန်မ ဇာတ်ရုံထဲဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့ရပ်ပြီး စကားပြောနေတဲ့ “ဘားလ်ကာ ရိုးလ်” ဆီကို လျှောက်သွားပါတယ်။

“ဒီမှာ မစွတာကာရိုးလ်” လို့ ကျွန်မ တုန်ယင်နေတဲ့အသံနဲ့ ခေါ် လိုက်တော့ သူက လှည့်ကြည့်ပါတယ်။ “ကျွန်မ ကြော်ငြာပိတ်ကားကြီးကို မြင်ခဲ့ရပြီပြီ။ ကျွန်မဟာ ဒီဇာတ်မှာ အဓိကသရုပ်ဆောင်တစ်ဦးပါ။ ကြော်ငြာ ထဲမှာ တခြားသရုပ်ဆောင်တွေရဲ့ နာမည်တွေအားလုံး ထည့်ထားပေမဲ့ ကျွန်မ နဲ့ ဇာတ်ခုံတံမြက်လှည်းသမားရဲ့ နာမည်တွေကျတော့ မပါပါဘူး”

မစွတာကာရိုးလ်က မျက်လုံးပြာကြီးတွေကို ပြူးပြီး ကျွန်မကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေပါတယ်။

“မင်းက မင့်ကိုယ်မင်း ဘာများထင်နေသလဲ” လို့ လေအေးကလေး နဲ့ ပြန်မေးပါတယ်။

“ဘရော့ဝေးဇာတ်ရုံမှာ ကပြနေတဲ့ အသက်အငယ်ဆုံး မင်းသမီး တစ်လက်ပါ။ နာမည်က “လီလီယံရောသ်” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ “ရောသ် သမီးပျိုများ” ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အရပ်တကာလှည့်ပြီး ကခဲ့ဖူးပါတယ်။ နာမည် ကြီး “ရီဗီးပြဇာတ်” ထဲက မင်းသမီး ဝင်နီလိုက်တ်နာရဲ့နေရာမှာ အစားဝင်

ပြီး တော့လည်း ကခဲ့ဖူးပါတယ်။ တက္ကဆက်ဂေန်ရဲ့ “မက်ဒ်လော့အဖွဲ့” မှာလည်း နာမည်ရခဲ့ဖူးတဲ့လူပါ”လို့ ကျွန်မကလည်း သူ့လိုပဲ လေအေးကလေးနဲ့ ရှင်းပြပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မ သုံးနေကျစကားနဲ့ အဆုံးသတ်လိုက်ပါတယ်။ “ကျွန်မက ရှင့်ဆီကိုလာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်က ကျွန်မကို ခေါ်တာပါ”

ချက်ချင်းပဲ ငြိမ်ဆိတ်သွားပါတယ်။ မစ္စတာကာရိုးလ်ဟာ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေဆဲပါ။ သူ့မျက်နှာထားကလည်း တစ်ခုခုကို အလေးအနက်ထားပြီး တွေးနေသလိုပဲ။ သူ ကြည့်နေပုံကြီးက တစ်မျိုးပဲ။ ကျွန်မကို အခုမှ ပထမဆုံး တွေ့ဖူးသလိုပဲ။ ကျွန်မကလည်း သူ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြန်ကြည့်နေပါတယ်။

မစ္စတာကာရိုးလ်ဟာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး ထိပ်ပြောင်ပြောင်ပါ။ ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တွေက ကျိုးတိုးကျဲတဲ့နဲ့ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်မကိစ္စမှာ လုပ်နိုင်တဲ့နည်း နှစ်နည်းရှိပါတယ်။ တစ်နည်းက ကျွန်မကို သူ့ဒူးပေါ်ဆွဲမှောက်ပြီး ကျွန်မရဲ့ တင်ပါးတွေကို လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်ဖို့ပါ။ ဒုတိယနည်းကတော့ ကျွန်မနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့စာချုပ်ကို ဆွဲဆုတ်ပြီး ကျွန်မကို ကန်ထုတ်လိုက်ဖို့ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ အဲသလိုတော့ မလုပ်ပါဘူး။ ဗြုန်းခနဲ ကျွန်မ လက်မောင်းကို ဆွဲပြီးခေါ်သွားပါတယ်။ ဇာတ်စင်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး ဇာတ်ရုံနောက်ဘက်က လမ်းငါးဆယ်ထဲ ခေါ်သွားတာပါ။ လမ်းပေါ်မှာ လူတစ်အုပ် ရှိနေတာ မြင်ရပါတယ်။ “မင်းကိုသိတဲ့လူ ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲဆိုတာ ငါပြမယ်” လို့လည်း သူက ရေရွတ်ပါတယ်။

သူ ဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို တရွတ်သီထိုးပါလာတဲ့ ကျွန်မဟာ လမ်းမပေါ်ရောက်ခါမှပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းပြီး မတ်မတ်ရပ်နိုင်ပါတယ်။ သူဟာ လမ်းပေါ်မှာ သွားလာနေကြတဲ့လူတွေကို လှမ်းလှမ်းပြီးလည်း မေးပါတယ်။

“ခင်ဗျာတို့ လီလီယံရော့သ်ကို သိကြလား၊ လီလီယံရော့သ် ဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြားဖူးကြသလား”

တချို့က စကားကိုကြားတော့ ယောင်ယမ်းပြီး ရပ်လိုက်ကြတယ်။

အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘာမှ ပြန် မပြောဘဲ ဆက်လျှောက်သွားကြပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ကတော့ ဖျတ်ခနဲ ရုပ်လိုက်ပြီး “ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ” လို့ မေးတယ်။ နောက်တစ်ဦးကတော့ “မသိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လာမေးတာလဲ။ သူ ဘယ်သူ လဲ” လို့ ပြန်မေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ဖြေတာကျတော့ စောင့်ပြီး နားမထောင်ဘဲ ထွက်သွားတယ်။

မစ္စတာကာရိုးလ်က ကျွန်မကိုဆွဲလှည့်ပြီး “ကဲ...အမျိုးသမီး ကလေး ခင်ဗျား သိပြီလား။ ငါ အခုပြောတဲ့စကားကို မြဲမြဲမှတ်ထား၊ မင်း နယ်လှည့်ပြီး ကခုန်တဲ့ဇာတ်ကို လာကြည့်တဲ့လူတွေက ဒေါ်လာ ခုနစ်ဒေါ်လာ နဲ့ ဆင့်ခုနစ်ဆယ်ပေးကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ပြဇာတ်ကို ခုနစ်ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့်ခုနစ်ဆယ်ပေးပြီး လာကြည့်ကြတဲ့လူတွေက မင်းကိုမသိကြဘူး။ အဲဒါပဲ” လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မ နည်းနည်းလေးမှမတုန်လှုပ်ပါဘူး။ ကြောက်လည်း မကြောက် ပါဘူး။ ဒေါသတော့ ဖြစ်ပါတယ်။ “ကောင်းပြီလေ၊ ရှင် အခုမေးသလို လမ်းပေါ်မှာ သွားနေတဲ့လူတွေကို “ဝင်နီလိုက်တ်နာကို သိလား” လို့ မေးရင် “ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ” လို့ ပြန်မေးမှာပဲ။ ဝင်နီလိုက်တ်နာကို မသိဘူးလို့ပဲ ဖြေကြမှာပဲ။ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မ အခု ချက်ချင်း အလုပ်ကထွက်မယ်” လို့ ကျွန်မက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ပြန်ပြော လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မအနေနဲ့ စိတ်တော့ထိခိုက်ရတာ အမှန်ပါ။ အိမ်အပြန်မှာ တစ်လမ်းလုံး ငိုလာမိပါတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ အမေက ကျွန်မကို တယု တယ ပွေ့ဖက်ထားပါတယ်။ “သမီးပြောခဲ့၊ လုပ်ခဲ့တာတွေအားလုံး မှန်ပါ တယ်” လို့လည်း ပြောတယ်။ “သမီးက ငယ်ငယ်ကတည်းက အခုထိ ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်လာတာမဟုတ်လား။ သမီးအနေနဲ့ ကိုယ့်အရည် အချင်းနဲ့ အစွမ်းအစအတွက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တိုက်ပွဲဝင်ရင် ဘယ်သူက ဝင်တိုက်ပေးမှာလဲ” လို့လည်း အားပေးပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့ အမေရယ်၊ “ဘားလ်ကာရိုးလ်ရဲ့ အနှစ်မဲ့ခြင်းများ” ဆိုတဲ့

ပြဇာတ်မှာ ကရမယ့်အလုပ်ဆိုတာတော့ အမေပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး” လို့ ကျွန်မက မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ပြောမိပါတယ်။

မကြာလိုက်ပါဘူး၊ ဇာတ်ရုံက ရာဇသံ ရောက်လာပါတယ်။ ပြဇာတ်ရုံတင်မယ့်ရက်မတိုင်မီ ဇာတ်အဖွဲ့ကို ပြန်မလာရင် ချုပ်ဆိုထားတဲ့ စာချုပ်ဖောက်ဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲဆိုမယ်ဆိုတဲ့ ရာဇသံပါ။ အဲသလို သရုပ်ဆောင်မှု ဥပဒေအရ တရားစွဲခံရလို့ အမှုရှုံးရင် ကျွန်မအနေနဲ့ ဘရောဝေးဇာတ်ရုံမှာ မင်းသမီးအဖြစ် ကနိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်း ပိတ်သွားမှာပါ။

အမေနဲ့ကျွန်မဟာ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ဒီပြဿနာကို ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဘက်က လက်မြောက်ကြတော့မယ့် အခြေအနေကို ဆိုက်ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့စာချုပ်ထဲမှာက ကြော်ငြာတဲ့အခါ ကျွန်မရဲ့ နာမည်ကိုထည့်ပြီး ကြော်ငြာပေးရမယ်ဆိုတဲ့အပိုဒ် လုံးဝ မပါခဲ့ပါဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ...ကျွန်မဟာ မစ္စတာကာရိုးလ်တို့ဆီမှာ ပြန်ပြီး ကပြပေးခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မအတွက် အကောင်းလေးတစ်ခု ရလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ ကျေးဇူးတင်ရမယ့်လူက “ဘာရီတော်လေး” ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင် တစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ မစ္စတာ ကာရိုးလ်တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ထင်ရှားသူတစ်ဦးပါ။ သူက ကျွန်မကို သူ့အဖွဲ့ထဲမှာ ခေါ်ထားရာက ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြတာပါ။

ဘာရီနဲ့ ကျွန်မဟာ အရပ်အမောင်းမှာ အတူတူပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်ကျတော့ ကျွန်မက တစ်ရာသုံးဆယ့်ငါးပေါင်ရှိပြီး သူက တစ်ရာဆယ့်တစ်ပေါင်ပဲ ရှိပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခြားနားမှုဟာ အဲဒါပါပဲ။

အခြားအဓိကဇာတ်ဆောင်တွေမှာလိုပဲ ကျွန်မမှာလည်း လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ယားပေးပါတယ်။ သူတို့အလုပ်က မိတ်ကပ်လိမ်းတဲ့နေရာနဲ့ အဝတ်လဲတဲ့နေရာတွေမှာ အများဆုံး ကူညီကြရတာပါ။ အမှန်အတိုင်းဆိုရင်တော့ အကူတစ်ယောက် ထားပေးတာဟာ ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားအောင် လုပ်ပေးတာတော့သဘောပါ။

ကျွန်မရဲ့ အကူမိန်းကလေးကတော့ ကျွန်မအတွက် အထူးတာဝန်ကိုလည်း လုပ်ပေးရပါတယ်။ သူဟာ နာရီပိုင်းနဲ့အမျှ အပြင်ထွက်ပြီး အအေး

ဆိုင်က နွားနို့နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ရေခဲမုန့်တို့၊ ငှက်ပျောသီးတို့ ဝယ်ပေး ရပါတယ်။ ကျွန်မ အမြဲစားလေ့ရှိတဲ့ အစာတွေမဟုတ်လား”

တစ်ရက်မှာ ကျွန်မ အဲဒီအစာတွေကို အငမ်းမရ စားသောက်နေ တုန်း ပြုန်းခနဲ ဘာရီရောက်လာပါတယ်။ သူက ကျွန်မ စားနေတာကို စိုက်ကြည့်နေရာက မျက်နှာကိုရှုံ့လိုက်ပါတယ်။ “လီလီယံရယ်...မင်းကို ကြည့်ပြီး ကိုယ် စိတ်ပျက်သွားတယ်” လို့လည်း ပြောပါတယ်။

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း...ကိုယ့်ကို ကြည့်စမ်း၊ ပြီးရင် မင့်ကိုယ်မင်း ပြန်ကြည့်၊ မင့် အသားကို တစ်ဝက်လောက်လှီးလို့ရရင် သိပ်ကောင်းသွားမယ်။ အဲဒါဆိုရင် မင်းဟာ ကိုယ့်ထက်ကြည့်လို့လှလာမှာ သေချာတယ်။ မင်း ဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလား၊ မင်းသမီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ကော မှန်းထားသလား”

“ဟာ...လီလီလည်း ဖက်တီးဖြစ်နေတဲ့ မင်းသမီးတချို့မတွေ့ခဲ့ဖူး ပါတယ်။ ဆိုဖီတမ်ကားနဲ့ ဆယ်လီဆာကာတို့ဆိုရင် ဘယ်လို၊ သူတို့လည်း ဝတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နာမည်ကျော်နေကြတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ လီလီရာ၊ မင်းမျက်နှာက မင်းမှာ တစ်ခုခုလိုနေပြီလို့ ပြောနေတာကို သတိထားမိရဲ့လား။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် မင်းဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်လာပြီး အချစ်ခန်းတွေမှာ ပါမယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအခါ ကျရင် မင်းမှာ ဘာလိုမလဲဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“လီလီလား မင်းသမီးဖြစ်မှာ၊ လီလီက လှမှမလှတာ။ ဘယ်လို လုပ်ပြီး မင်းသမီးဖြစ်မှာလဲ။ သူတို့မှာ ဘာရီလိုလှတဲ့ဟာလေးတွေ ရှိနေမှာပဲ။ လီလီက သီချင်းဆိုရရင် ပြီးတာပဲ”

ဘာရီက သက်ပြင်းချပါတယ်။ “အို...လီလီရယ်၊ မင်းဟာ ပြောရ တော်တော်ခက်ပါလား။ မင်းရုပ်ရည်ကို မှန်ထဲမှာ သေသေချာချာ ပြန်ကြည့် ဦး။ မင်းမှာ အလားအလာတွေ သိပ်ရှိနေတယ်။ တကယ်လို့ မင့်ကိုယ်မင်း ဝက်မကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်လာအောင် မလုပ်ဘူးဆိုရင် မင့်မှာ အရည် အသွေးအများကြီး ရှိနေတယ်”

သူပြောမှပဲ ကျွန်မရုပ်ကို ကျွန်မ မှန်ထဲမှာ သေသေချာချာ ကြည့်မိတယ်။ သူပြောသလို ကျွန်မမျက်နှာမှာ တစ်ခုခုတော့ ရှိတန်ကောင်းရဲ့လို့ ထင်လာပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ အစားကို သူပြောတဲ့အတိုင်း စားပါတယ်။ ရှောင်သင့်တာတွေကိုရှောင်ပြီး စားသင့်တာမှန်သမျှကို စားပါတယ်။ သူပေးတဲ့ အစာတွေထဲမှာ ပန်းသီးတို့၊ လိမ္မော်သီးတို့၊ သိုးသားတို့ ပါပါတယ်။

ပြီးတော့ မစ္စတာကာရိုးလ်က ဇာတ်တိုက်ခန်းထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ ကာယလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ဖို့ ထားပေးထားတဲ့ ကိရိယာတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ အဲဒီကိရိယာနဲ့ နေ့စဉ်မှန်မှန်သွားပြီး လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ပါတယ်။ ကိရိယာက ကိုယ်အလေးချိန်လျော့ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာသေးသွယ် ကျစ်လျစ်လာအောင် လေ့ကျင့်ရတဲ့ ကိရိယာပါ။

တစ်ညမှာ ကျွန်မ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေတုန်း မစ္စတာကာရိုးလ် အခန်းထဲကို အမှတ်မထင် ဝင်လာပါတယ်။ “အခုတော့လည်း မင်းက မင့်ကိုယ်မင်း အတော်ဂရုစိုက်နေပြီပဲ” လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မနားကို လျှောက်လာပြီး ကျွန်မ မေးစေ့ကို ဆွဲမော့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို အသာအယာ နမ်းပါတယ်။ သူ့အနမ်းဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုနဲ့ဝေးတဲ့ အနမ်းမျိုးပါ။

မမျှော်လင့်ဘဲ အနမ်းခံလိုက်ရတာဆိုတော့ ကျွန်မ တအားဆွဲထားတဲ့ စပရိန်လက်ကိုင်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ “ဆုတ်အား” ဟာ လျော့သွားပါတယ်။ ကျွန်မရော သူပါ စပရိန်ရဲ့ ဆွဲအားနောက်ကို ပါသွားပါတယ်။ “မင်းဟာ ဘယ်လိုမိန်းကလေး အမျိုးအစားလဲ” လို့ သူက ရေရွတ်ပါတယ်။ “ဒီ အနမ်းဟာ ငါ့ရဲ့ အသေးအဖွဲ့လက်ဆောင်တစ်ခုပဲ” တဲ့။ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ သူဟာ ကျွန်မအနားက ထွက်သွားပါတယ်။

ကျွန်မ တွေးမိပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်မ စတွေ့ခဲ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး အခုအချိန်၊ အခုတစ်ကြိမ်ဟာ သူ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်မအပေါ် သတိထားမိခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ ဒီလောကနယ်ပယ်မှာ ထင်ရှားကျော်ကြားလာဖို့အရေးဟာ အစွမ်းအစပေါ်မှာလည်း အမှီပြုချင်မှပြုမယ်။ ရုပ်ရည်အပေါ်မှာလည်း အမှီပြုချင်မှပြုမယ်။ တကယ်တမ်း မှီနေတာ ကိုယ်လုံး

ကိုယ်ပေါက်လှပပြီး တောင်းတင်းဖြောင့်စင်းမှုပဲ ထင်ပါရဲ့လို့ လည်း ကျွန်မ မတွေးဘဲမနေနိုင်ပါဘူး။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်မဟာ ကိုယ်ရေစစ်လာပါတယ်။ ခန္ဓာ ကိုယ်အလေးချိန် ၁၃၅ ပေါင်ကနေပြီး ၁၁၆ ပေါင်အထိ ကျသွားခဲ့ပါတယ်။

x x x

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ တွေးမိသလို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှပ တောင့်တင်းပြီး ကျော့ရှင်းနေမှုဟာ အဓိကပဲ ထင်ပါရဲ့။ မကြာခင် ရက် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ “ဝီလျံပေါ့စ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ”က ကျွန်မကို ရုပ်ရှင် စမ်းရိုက်ကြည့်ချင်တယ်လို့ စကားကမ်းလှမ်းခဲ့ပါတယ်။

“ကိုယ် မင်းကို ဘာပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ မှတ်မိသေးရဲ့လား” လို့ ဘာရိုက ကျွန်မကို ပြောပါတယ်။ “မင်းက မင်းရဲ့အရည်အသွေးကောင်း တွေကို ဖုံးကွယ်ထားတာကိုး” တဲ့။

နောက်ပိုင်းမှာ အစမ်းရိုက်ထားတဲ့ကားကို ပြန်ကြည့်ပြီး လေ့လာ သုံးသပ်ကြပါတယ်။ ဒါရိုက်တာက “ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် ရုပ်ရှင် မင်းသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အရေးကို မေ့ပစ်လိုက်မှာပဲ” လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မ သိပ်ကို စိတ်ထိခိုက်သွားရပါတယ်။ “ဘာပြုလို့လဲ” လို့ ပြန်မေးဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။

“မင့်အပြုံးကို မင်း ပြန်ပြီး သတိမထားမိဘူးလား၊ မင့်အပြုံးက ဟန်ဆောင်ပြုံး ဖြစ်နေတယ်။ စစ်မှန်တဲ့အပြုံး မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ရှင်ကား ထဲမှာက အပြုံးဟာ ပြည့်ဝပြောင်မြောက်နေရမယ်။ အဲသလိုမျိုး မပြုံးနိုင်ရင် အလုပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး” လို့ သူက ဖြေပါတယ်။

နောက်တစ်နှစ်ခွဲအကြာမှာ ကျွန်မကို ပါရာမောင့်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက ငှားလိမ့်မယ်ဆိုတာကို အဲဒီအချိန်ကတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင် မလဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မကို ရွေးချယ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေထဲမှာ ကျွန်မ အပြုံးကို သဘောကျလို့ဆိုတဲ့အကြောင်းလည်း ပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါမလဲ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဒါရိုက်တာရဲ့ စကားကို

ကြားတော့ ကျွန်မဟာ သိပ်ကို အားပျက်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မ အိမ်
လည်းရောက်ရော ချောကလက်အီကလဲယားမုန့်တွေကို တဝတပြဲ စားပစ်
လိုက်ပါတယ်။

အခန်း [၅]

ကျွန်မ အရက် ပထမဆုံးသောက်တဲ့နေ့ကို ပီပီပြင်ပြင်မှတ်မိနေပါတယ်။ ကျွန်မ အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အတွင်း ဝင်စပေါ့။ ၁၉၂၈ ခုနှစ် ညသန်းခေါင် မတိုင်မီ မိနစ်အနည်းငယ်အလိုမှာပါ။ ကျွန်မဟာ အနှစ်မဲ့ခြင်းပြဇာတ် ပြီးသွားလို့ အရပ်ဝတ်၊ အရပ်စားတွေပြန်လဲပြီး ဇာတ်စင်ရဲ့ နောက်ဘက် တံခါးဝမှာ ရပ်နေပါတယ်။ ဇာတ်ရုံအတွင်းဘက်မှာတော့ ဇာတ်သမားတွေ ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် “ဟက်ပီး နယူးယီးယား” လုပ်ပြီး ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေကြတုန်းပါ။ စကြပြောင်ကြလုပ်ပြီး ရုတ်ရုတ်သံသံ လုပ်နေကြတာ ပါ။ ပြဇာတ်မစခင် တစ်နာရီ အလိုလောက်တုန်းကလည်း ဒဗလျူစီဖီးလား ဟာ တစ်နေရာမှာစုရုံးပြီး သောသောညံနေတဲ့ လူအုပ်ကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး တံမြက်စည်းကြီးတစ်ချောင်းနဲ့ လိုက်ရိုက်ခဲ့ပါသေးတယ်။

ကျွန်မ တံခါးဝမှာရပ်နေတာဟာ ကျွန်မရဲ့အဖော်မွန် လီယိုဖော့စ် ကို စောင့်နေတာပါ။ သူက ဇာတ်ရုံအထိ လာပြီးကြိုမယ်လို့ ပြောထားပါတယ်။ အမေကလည်း ကျွန်မကို နှစ်သစ်ကူးအကြိည ပါတီပွဲတက်ဖို့ ခွင့်ပြု ထားပါတယ်။ ပါတီပွဲက ကလပ်စ်ကျောင်းကလုပ်တဲ့ပွဲမို့ အချိန်ညဉ့်နက် အထိ နေခွင့်လည်း ပေးထားပါတယ်။ ကျောင်းမှာ စီစဉ်ထားတာက ပါတီ ပွဲကို တစ်ညလုံးလုပ်ပြီး မနက်ခင်းကျရင် ၁၉၂၉ ခုနှစ်ကို တစ်တန်းလုံး

မနက်စာစားရင်း ကြိုဆိုဖို့ပါ။

မကြာခင်မှာပဲ လီယိုရောက်လာပါတယ်။ စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လီယိုဟာ အငှားကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်ပါတယ်။ “မြန်မြန်လာ...လီလီ၊ ကိုယ်တို့ နောက်ကျနေပြီ”တဲ့။

“လီယိုကတော့ သိပ်ကို ချောလှနေတာပဲ”လို့ ကျွန်မက ပြောမိပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ငါ အတော်ကံကောင်းတယ်လို့လည်း တွေးလိုက်မိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးအများစုက လီယိုကို သိပ်ပြီး မျက်စိကျကြပါတယ်။ လူချောတစ်ယောက်လို့လည်း အသိအမှတ်ပြုထားကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ လီယိုကတော့ ကျွန်မကိုပဲ မျက်စိကျခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

မော်တော်ကား ထွက်လာလို့ လမ်းတစ်ဝက်လောက်ရောက်တော့ လီယိုက ဓာတ်ဘူးတစ်ဘူးကို ကျွန်မရဲ့ပါးစပ်မှာ တင်လိုက်ပြီး “မင်းအတွက် ကိုယ်ယူလာတာ၊ တစ်ကျိုက်တော့ သောက်ထားလိုက်။ ဒါမှ ကိုယ်တို့အနေနဲ့ ချာတိတ်တွေကို အမိလိုက်လို့ရမှာ”လို့ ပြောပါတယ်။

သူပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ သောက်လိုက်မိပါတယ်။ လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး မီးနဲ့အမြိုက်ခံလိုက်ရသလို ပူလောင်သွားပါတယ်။ မျက်နှာတွေလည်း ပူထူလာပါတယ်။

“ဟား...ကောင်းလိုက်တာ၊ အဲဒါ ဘာလဲ”

“တဆေးဖောက်ပြီး စိမ်ထားတဲ့ ဆီးသီးအချိုရည်” လို့ ပြောပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်မှာ လုပ်ထားတာတဲ့။ ဒီအရည်ဟာ ကျွန်မရဲ့ အသားအရေကို ပိုလှလာစေလိမ့်မယ်လို့ တွေးလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးနေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်ရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်မက “လီလီ နောက်တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ချင်သေးတယ် လီယို” လို့ပြောပြီး ထပ်သောက်လိုက်ပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်မ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အရက်သောက်ခြင်းပါ။

ကျွန်မတို့ စားပွဲတစ်လုံးမှာလည်းထိုင်မိရော တစ်ဦးက “သောက်ပါဦး”လို့ ပြောလိုက်သံ ကြားရတယ်။ ကျွန်မ သူပေးတဲ့ တစ်ခွက်ကို

ယူသောက်လိုက်ပါတယ်။ ပိုပြီး ပြင်းတဲ့အရက်မို့ ကျွန်မ ချောင်းတဟွတ်
ဟွတ် ဆိုးလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေရထိုင်ရတာ ပေါ့ပါးပြီး သွက်လက်
လာသလို ခံစားနေရလို့ အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေပါတယ်။

ရုတ်တရက် ဥဩဆွဲသံတွေ၊ ခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေ၊ ဟွန်းတီး
သံတွေက တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ လူတွေဟာ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ဖက်ပြီး နမ်းကြ၊ ရှုပ်ကြ။ အလံတွေ၊ မိုးပျံ ဘောလုံးတွေ
လွင့်တင်ကြ၊ သံစုံတီးဝိုင်းတွေ တီးကြမှုတ်ကြနဲ့ ဆူညံနေပါတယ်။ အချိန်က
ညသန်းခေါင်ယံ ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိပါ။

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မြင်သမျှလူတိုင်းကို ချစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့
ရှက်စိတ်နဲ့ ကြောက်စိတ်တွေဟာ ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်း မသိပါဘူး။
“အားလုံး သိပ်ကိုကျက်သရေရှိတာပဲ” လို့ ကျွန်မ တွေးနေမိပါတယ်။ ကျွန်မ
ဟာ လူထုကြားမှာ လမ်းသလားနေသလိုပါပဲ။ ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့
လူတိုင်းကို ကျွန်မ လိုက်ပြီး ပွေ့ဖက်မယ်၊ ပြီးရင် ကျွန်မ ကိုယ်ယောင်
ဖျောက်သွားမယ်၊ လီယိုက ကျွန်မကို လိုက်ရှာလိမ့်မယ်။

ကျွန်မဟာ ကခုန်နေတဲ့လူတွေကြားမှာ ကျပ်ညှပ်ပြီး လိုက်သွား
နေပါတယ်။ တီးသံမှုတ်သံတွေ၊ သီချင်းဆိုသံတွေ “ဟက်ပီးနယူးယီးယား”
ဆိုတဲ့ အော်သံတွေဟာ ကျွန်မရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လွင့်မျောနေကြပါတယ်။
ကျွန်မလက်ကို ဆွဲလှုပ်ဆွဲခါသွားတာတွေ၊ ကျွန်မပါးကိုဖက်ပြီး နမ်းရှုပ်
သွားတာတွေ...

စားပွဲတစ်လုံးဆီ ရောက်သွားတိုင်း ကျွန်မလက်ကို အဆွဲခံရ
ပါတယ်။ သူတို့တိုက်တဲ့ အရက်ကိုလည်း သောက်မိပါတယ်။ ဘာအရက်
တွေ၊ ဘာအရည်တွေဆိုတာလည်း လုံးဝ မသိပါဘူး။ ပေးလာသမျှကို မော့
လိုက်တာပါ။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေသလို စိတ်တွေလည်း ပူလောင်နေ
ပါတယ်။ ပေါ့ပါးပြီး လွတ်လပ်လိုက်တာလည်း အလွန်ပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့
နှလုံးသားကို ဖွင့်ပြလိုက်ချင်တဲ့ဆန္ဒဟာ ပြင်းပြလို့နေပါတယ်။

အခန်းဟာ ချာချာလည်နေပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်မ
ဟာ မီးရောင်ခပ်မှိန်မှိန်ထွန်းထားတဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး အော့လိုက်။

အန်လိုက်ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မ အဝတ်တွေမှာရော လီယိုရဲ့ဝတ်စုံတွေ မှာပါ အန်ဖတ်တွေနဲ့ ညစ်ပတ်ပေကျံကုန်ပါတယ်။ တေးဂီတအသံတွေဟာ ကျွန်မနဲ့ ဝေးကွာသွားပါပြီ။ ကျွန်မ အပေါ်ထပ်နှစ်ထပ်က ကပွဲခန်းမထဲ ပြန်ရောက်နေပါပြီ။ ဟိုတယ်အခန်းစောင့်ကောင်လေးက ကျွန်မကိုယ်ပေါ်က အန်ဖတ်တွေကို လီယိုနဲ့အတူ သုတ်သင်ပေးနေပါတယ်။ ကျွန်မ ရှက်လိုက် တာ။

“ကိုယ်တို့ အိမ်ပြန်ကြစို့”လို့ လီယိုက ပြောနေပါတယ်။

“ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ”လို့ ကျွန်မက အာလေးလျှာလေးသံနဲ့ မေးပါတယ်။

၁၂ နာရီနဲ့ မိနစ် ၅၀ ပါ။ နောက် မိနစ်ငါးဆယ်အတွင်းမှာ ကျွန်မ ဟာ အမူးပြေသွားပါတယ်။ ကျွန်မအရွယ် မိန်းကလေးတွေ အရက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်သောက်ပြီး မူးနေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ အားလုံး ကျွန်မ ဖြစ်သလိုပါပဲ။ အရက်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ကြားမှာ အခိုင်အမာ သံယောဇဉ်ဖြစ် သွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေကို ကျွန်မ လုံးဝမတွေးရဲပါဘူး။ အရက်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ ချစ်ခင်တွယ်တာမှုကို သေခြင်းတရားက ခွဲမှသာ ကွဲကွာမှာပါလို့ ပြောရမယ့် အလားအလာမျိုးကိုလည်း ကျွန်မ မမြင်ခဲ့ရပါဘူး။

လီယိုဟာ ကျွန်မကိုတွဲပြီး အငှားကားပေါ် တင်ပေးပါတယ်။ နောက်မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ကျွန်မတို့ဟာ ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့က ဘဲလ်ကို နှိပ်နေကြပါတယ်။ အိပ်ချင်မူးတူးသံနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ အမေ့စကား ကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ “သမီးတို့ ပြန်လာတာ စောလှချည် ကလား”တဲ့။

“မဟုတ်ဘူး အမေ၊ အမေ အိပ်ချင်ရင် အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်တော့။ သမီးအဝတ်တွေ ပေကုန်လို့ လာလဲတာ။ အဝတ်လဲပြီး ပြန်ထွက်ကြဦး မှာ” လို့ ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ယုံကြည်ထားတာက အရက်ကို အပေါ်စီးရချင်ရင် စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်ဖို့ပဲ လိုမယ်၊ အဲဒီလိုအပ်ချက်ဟာ ကျွန်မဆီမှာ ရှိရမှာပေါ့။ အဲသလို ယုံကြည်မှုမျိုး ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မဟာ နေ့ခင်းနေ့လယ် တရားတမောအိပ်ဖို့ထားတဲ့ ဆိုဖာပေါ် ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ လီယိုက ကျွန်မ ဘေးမှာပါ။ နောက်ပိုင်း အမေက လှုပ်နှိုးနေလို့ ကျွန်မတို့ အိပ်ရာကနိုးလာတော့ နေရဲ့အလင်း ရောင်တွေ ဝင်နေပြီ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး မူးနေတော့ အဝတ်တွေ တောင် မလဲဘဲ အိပ်ပျော်သွားကြတာပါ။ ဘယ်အချိန် ဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားမှန်းတောင် မသိကြပါဘူး။ အမေက လီယိုကို ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်ပြီး အိမ်ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

“အမေရယ်...သမီး ညက အရက်သောက်မိတယ်” လို့ ကျွန်မက ပြောပါတယ်။ “အဖေ ဘာပြုလို့ ဒီအရက်ကို ကြိုက်တယ်ဆိုတာ သမီးတော့ နားမလည်ဘူး၊ အရသာလည်း မရှိ၊ မူးတော့လည်း တကယ် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ သောက်ပြီးစ ခဏကလေးပဲ မြူးကြွနေတာ။ အဲဒါလည်း ပြီးရော အလူးအလှိမ့်ခံရတာပဲ။ သမီးတော့ နောက်ကို လုံးဝ အရက်မသောက်တော့ဘူး”

အမေက ရယ်မောပြီး ကျွန်မကို ရေချိုးပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က အရက်နဲ့ပတ်သက်လို့ အကြံကောင်း ပေးနိုင်မယ့် ကျွန်မအဖေဟာ ကျွန်မတို့အနားမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ အဖေနဲ့ အမေဟာ ရာသက်ပန် တရားဝင် ကွာရှင်းပြတ်စဲထားပြီးပါပြီ။

x x x

“အနှစ်မဲ့ခြင်းများပြဇာတ်” ဘရောဝေးဇာတ်ရုံက ဆင်းခါနီးအချိန် လောက်မှာပေါ့။ ကျွန်မကို “ဖလောရင်ဇီဇိုက်ဖဲလ်”က အခေါ်လွှတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ရောက်သွားတော့ သူဟာ သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်နေပါတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ တော့ ဆင်ရုပ်တုကလေးခြောက်ကောင် တင်ထားပါတယ်။ သူ့ လူယုံ “ဂျင်းဘတ်စ်”ကတော့ စားပွဲရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်မှာ ထိုင်နေတယ်။

“မင်းဟာ ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ပြောကြတယ်”လို့ ဇိုက်ဖဲလ်က အေးအေးသာသာ ပြောပါတယ်။ “ငါတို့ သီချင်းတစ်ပုဒ် နားထောင်ကြရအောင်လား”တဲ့။ ကျွန်မက ချက်ချင်းပဲ ကျွန်မ

အကြိုက်ဆုံးသီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ “အနမ်းလေးတစ်ချက်ပေးပါ ဦးလား ဝီလီရယ်” သီချင်းကို ဆိုပြပါတယ်။

ကျွန်မ သီချင်းဆိုနေတုန်းမှာ ဇိုက်ဖဲလ်ဟာ ကျွန်မကို တစ်ချက် ကလေးတောင်မှ မော့မကြည့်ပါဘူး။ သူ့စားပွဲပေါ်က စာရွက်တွေကို ကိုင် လိုက် နေရာရွှေ့လိုက်၊ ဆင်ရုပ်ကလေးတွေကို ပြန်ချထားလိုက်နဲ့ ဂနာမငြိမ် ပါဘူး။ စိတ်မဝင်စားသလို လုပ်နေပါတယ်။ သီချင်းဆုံးသွားတော့ ကျွန်မက သူ့ကို ခေါင်းတစ်ချက် ညွတ်လိုက်ပါတယ်။ “မင်္ဂလာ နေ့ခင်းပါ မစ္စတာဇိုက် ဖဲလ်”လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်လာဖို့ ထိုင်ရာက ထလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီတော့မှ သူဟာ ကျွန်မကို မော့ကြည့်ပြီး “မင်းတို့ပြဇာတ်က ဘယ်ရက်လောက် ရုံကဆင်းမလဲ”လို့ မေးပါတယ်။

“လာမယ့်အပတ်မှာ ဆင်းမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် တို့က လာမယ့်အပတ်မှာပဲ ဇာတ်တိုက်ကြတာပေါ့။ ငါ့ရဲ့ ပြဇာတ်သစ် “သန်းခေါင်ယံ ပျော်ပွဲများ”မှာ မင်းက သွက်သွက် လက်လက် မြူးမြူးကြွကြွအခန်းက ခေါင်းဆောင်ပြီး ကပြပေးရမယ်”

ကျွန်မ တစ်ပတ် ဒေါ်လာငါးရာနဲ့ အလုပ်လက်ခံလိုက်ပါတယ်။

ဇိုက်ဖဲလ်ရဲ့ “နယူးအမ်စတာဒင်ဇာတ်ရုံ”ဟာ နယူးယောက် မြို့ တော်ရဲ့ ညကလပ်မှာ အလွန်နာမည်ကြီးပြီး ထည်ဝါခန့်ညားတဲ့ ဇာတ်ရုံ တစ်ရုံပါ။ ဒီလိုဇာတ်ရုံမှာ ကပြရတဲ့ အခွင့်အရေးဟာ ကျွန်မအဖို့ အခွင့် ကောင်းတစ်ခုပါ။ သန်းခေါင်ယံပျော်ပွဲများ ပြဇာတ်ကို စင်တင်တဲ့နေ့က ဆိုရင် တကယ့်တခမ်းတနားပါ။

အခမ်းအနားမှူးက “တက်ဒ်ဟမ်စင်”ပါ။ တီးဝိုင်းအဖွဲ့ခေါင်း ဆောင်က နာမည်ကြီး “ပေါလ်ဂိုက်မင်း”ပါ။ တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားတွေက လည်း နာမည်ကျော်တွေချည်းပါ။ ထရမ်ပက်ဆိုရင် အကျော်အမော် တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ “ဟင်နရီဘတ်ဆီး”ပါ။ ဇိုက်ဖဲလ် လက်သပ်မွေးထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေက “မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ဟာ နားဝင်ချိုအေးတဲ့ ဂီတသံတစ်ခုလိုပါပဲ” ဆိုတဲ့ သီချင်းနဲ့ အလွန်လှလှပပ သေသေသပ်သပ် ကပြသွားခဲ့ကြပါတယ်။ ပြဇာတ်မှာ ပါဝင်ကြတဲ့ တခြားသရုပ်ဆောင်ကတော့ “ဟယ်လင်မော်ဂင်၊

ဒူကန်းညီအစ်မများနဲ့ အယ်လ်ရင်းကား၊ ဟာရီဘားရစ္စနဲ့ ဘင်ကရော့စ်ဘီ” တို့ပါ။

တစ်ချိန်တုန်းက ပြဇာတ်မင်းသမီး “လင်နိုရီအာလ်ရစ်”ဟာ ကျွန်မ ရဲ့ စံပြုအပ်တဲ့ မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလို အခုလည်း “ဟယ်လင် မော်ဂင်”ဟာ ကျွန်မရဲ့ စံပြုမင်းသမီး ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အလှ၊ စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုတွေဟာ ကျွန်မအဖို့ အားကျစရာ၊ အတုယူစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ပရိသတ်အပေါ် သြဇာလွှမ်းမိုးနိုင်လောက်အောင် ကြီးမား ထက် မြက်လှတဲ့ သူ့ရဲ့ အနုပညာစွမ်းရည်ဟာ အံ့မခန်းရှိလှပါတယ်။ စန္ဒရား နားမှာရပ်ပြီး ကရုဏာသံ အပြည့်ပါနေတဲ့အသံနဲ့ သီဆိုနေတဲ့ သူ့ရဲ့အလွမ်း တေးဟာ ပရိသတ်ရဲ့နှလုံးသားကို ဆွဲဆောင်မှုစွမ်းအား ကြီးမားလှပါတယ်။ သူ ပါဝင်ပြခဲ့တဲ့ ဇိုက်ဖဲလ်ရဲ့ “ရှိုးဘတ်ပြဇာတ်”ဟာ ပြီးစပဲ ရှိပါသေးတယ်။ လပေါင်းများစွာ ကပြခဲ့ရတဲ့ အဲဒီပြဇာတ်မှာ သူဟာ နာမည်သိပ်ကြီးခဲ့ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်တယ်တော့ မသိဘူး။ လောလောဆယ် ဘရော့ ဝေးကတင်နေတဲ့ ပြဇာတ်အသစ်မှာ သူမပါတော့ပါဘူး။ သူ့နေရာမှာ ရုသ် အက်တင်းကို အစားထိုးပြီး ကပြစေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မအဖို့ ပြဇာတ်ကနေတဲ့ အတောအတွင်းမှာ စိတ်မကောင်း စရာ အဖြစ်တစ်ခုနဲ့ ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်ကာ၊ ဘာရစ္စနဲ့ ကရော့စ်ဘီတို့ ထွက်သွားကြတဲ့ကိစ္စပါ။ သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ ကျွန်မ အခင်ဆုံးလူက ဘင်ကရော့စ်ဘီပါ။ ဘင်ကရော့စ်ဘီဟာ သီချင်း ဆိုရင် သိပ်ပြီး အားမထုတ်ဘဲ အေးအေးသာသာလေး ဆိုသွားတတ်ပါ တယ်။ အဲဒီဟန်ကလေးကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တာပဲ။

ပြီးတော့လည်း ဘင်ကရော့စ်ဘီဟာ ဇာတ်စင်ရဲ့ အပြင်မှာဆိုရင် အလွန်ကို သိမ်မွေ့ပြီး ပျော့ပျောင်းလှပါတယ်။ စကားလည်းနည်းပြီး ငြိမ်ငြိမ်အေးအေး နေတတ်တဲ့အကျင့် ရှိပါတယ်။ နေပုံထိုင်ပုံကလည်း အလွန်ကို အထီးကျန်နိုင်တဲ့သဘော ရှိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်းသံ လေးပါတဲ့ သူ့ရဲ့သီချင်းဆိုဟန်ကို ကျွန်မ သိပ်သဘောကျပါတယ်။ နောင်

အခါမှာ ကျွန်မသဘောကျခဲ့တဲ့ ညည်းသံနဲ့ ဆိုဟန်ကလေးဟာ ဘင်ကရော့စ်ဘီအတွက် ထူးခြားတဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ အရည်အသွေးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ ပြဇာတ်ကပြီးလို့ အိမ်ပြန်လာပြီဆိုရင် ညအမှောင်ကို အမေကြောက်တတ်မှန်းသိနေတဲ့ ဘင်ကရော့စ်ဘီဟာ ကျွန်မတို့ သားအမိကို မကြာမကြာ လိုက်ပို့လေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့သုံးယောက်ဟာ လူသူကင်းမဲ့နေတဲ့လမ်းတွေကို တစ်လမ်းဝင်၊ တစ်လမ်းထွက် လျှောက်လာပြီး မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်လာပါတယ်။

အိမ်ရှေ့ရောက်ရင် မင်္ဂလာညပါလို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်မတို့နဲ့ ခွဲခွာသွားလေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်မအမေဟာ အထီးကျန်နိုင်တဲ့လူတွေကို ဘယ်လိုပြောဆို ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ သိတဲ့လူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီ လူစားတွေက အမေ့ကို ချစ်ကြခင်ကြပါတယ်။ အမေကလည်း သူတို့ကို စိတ်သက်သာရအောင် အားပေးတတ်ပါတယ်။

သူတို့သုံးယောက် ထွက်တော့မယ်လို့ သိရတော့ ကျွန်မက “ဒီက ထွက်သွားရင် ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ” လို့ ဘင်ကို မေးမိပါတယ်။

“ကိုယ်တော့ မပြောတတ်သေးပါဘူးကွာ” တဲ့။ ပြီးတော့ တွေးတွေးဆဆ လေသံနဲ့ “အင်းပေါ့လေ... ဟောလီးဝုဒ်ကိုသွားပြီး လေ့လာရရင် ကောင်းမလား မသိပါဘူး” လို့ ပြောသွားပါတယ်။

အခန်း [၆]

“သန်းခေါင်ယံ ပျော်ပွဲများ” ပြဇာတ်အပြီးမှာ ကျွန်မဟာ ပြဇာတ်လောကနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ခဏတစ်ဖြုတ် နားနေရတဲ့သဘောပါ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ရုတ်တရက် “အယ်လ်ဂျီလ်ဆန်”ရဲ့ “မြူးကြွတေး အဆိုတော်” ဆိုတဲ့ အသံထွက်ရုပ်ရှင်ကား ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ အသံထွက်ရုပ်ရှင် ကား စပြီးပေါ်လာတာဆိုတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံး လှုပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ပဒေသာ ကဇာတ်၊ ပြဇာတ်တွေရဲ့ ကံကြမ္မာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် တီထွင်ဆန်း သစ်မှုတစ်ခုဟာ ပေါ်လာခဲ့ပြီလို့ ဆိုရတော့မှာပါ။ အသံထွက်ရုပ်ရှင်ကားကို အကြောင်းပြုပြီး အရေးကြီးတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုလည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါ တယ်။ “လူ့အသံကို ပိတ်ကားပေါ်က ထွက်လာအောင် လုပ်နိုင်တဲ့နည်းတွေ ဟာ ဘယ်နှုန်းရှိနေမလဲ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါ။

မကြာခင်မှာပဲ ပါရောမောင့်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက “ဂျက်ဆီလစ်စကီး” က ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး အသံထွက်ကားတိုက်လေးတွေ စမ်းရိုက်ကြည့်ခဲ့ ပါတယ်။ ကားက ဖလင်တစ်ခွေ၊ နှစ်ခွေစာလောက်ပဲရှိပါတယ်။ ကျွန်မက ကင်မရာရှေ့မှာရပ်ပြီး ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုပြရတာပါ။

စမ်းသပ်မှုဟာ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ကျွန်မက “ဘာကြောင့် ကျွန်မကို အခုလို စမ်းသပ်ရိုက်ကူးကြည့်ရတာလဲ” လို့

မေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ “ရုပ်ရှင်ကားကြီး တစ်ကားထဲမှာ ကျွန်မကို ဘာ့ကြောင့် မသုံးနိုင်ရတာလဲ” လို့လည်း မေးမိပါတယ်။ ကျွန်မကို စမ်းသပ်ရိုက်ကူးကြည့်လို့ အောင်မြင်မှုရတယ်ဆိုရင် ချက်ချင်း ရုပ်ရှင်ကားကြီးထဲမှာ ပါသင့်တယ်လို့ ကျွန်မဘက်က တွက်ထားမိတဲ့အတွက် အဲသလို မေးမိတာပါ။

“အဲဒီလိုတော့ မရနိုင်ဘူး လီလီ” လို့ လမ်စကီးက ပြောပါတယ်။ “ဒါရိုက်တာက မင်းရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုကို ကြည့်လိမ့်ဦးမယ်။ ပြီးရင် မင်းကို အခေါ်လွှတ်မယ်၊ သူတို့ မင်းကို သဘောကျဖို့တော့ များပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ မျက်စိနဲ့ နားတွေကို ဖွင့်ထားမှာပါ။ အကြောင်းထူးရင် မင်းကို ချက်ချင်း လာပြောမှာပေါ့”

သီတင်းပတ် အနည်းငယ်ကြာတော့ ကျွန်မဟာ “ကရိုက်တီးရီ ယွန်ဇာတ်ရုံ” ကို အပြေးအလွှား ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကို စမ်းရိုက်ထားတဲ့ ကားတိုကလေးကို ပထမဆုံး ပြသမယ့်ပွဲကိုသွားတာပါ။ အဲဒီကားတိုကလေးထဲမှာ ကျွန်မဟာ “သူ ချစ်စရာ မကောင်းဘူးလား” ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်မရဲ့ ကားတိုကလေးကို ပြပြီးရင် “မောရစ္စချီဗာလီယာ”ရဲ့ “ပါရီမြို့မှ ဖြူစင်သူများ” ဆိုတဲ့ ပွဲဦးထွက်ရုပ်ရှင်ကားကို ပြမှာပါ။ ကျွန်မအနေနဲ့ အဲဒီဇာတ်ကားကိုလည်း သိပ်ပြီး ကြည့်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်မရဲ့ ကားတိုကလေးကို ပြပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုဟာ ဒီပုံစံပဲလား၊ ဘယ်လိုလဲ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဂရိတာဂါဘိုးတို့၊ ဘယ်ရီမိုးတို့ ဖြစ်ချင်လို့ ရပါ့မလား။ နှာခေါင်းနားမှာလည်း အရည်တွန့်နေတယ်၊ မျက်နှာကလည်း ရှုံ့မဲ့နေသလိုပါလား။ မျက်တောင်ကလည်း ခပ်လိုက်တာ၊ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့။ ငါ့အပြုံးကတော့ ဘယ်လိုလဲ လှမယ်မထင်ပါဘူး။

အဲဒီနောက် ချီဗာလီယာရဲ့ကားကို ကြည့်ရပါတယ်။ ဇာတ်ကားက ကောင်းလွန်းလို့ ကျွန်မမှာ မိန်းမောနေရပါတယ်။ ချီဗာလီယာရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုတွေဟာ ကျွန်မအဖို့ အလွန်ပြောင်မြောက်လှပါတယ်။ အဲဒီညက ကျွန်မဟာ ဖရောလစ်ဇာတ်ရုံမှာ ကပြနေရင်း ကျွန်မအခန်းပြီးတဲ့အချိန်မှာ

ချီဗာလီယာရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုတွေကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင်နေမိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နာမည်ကြီး ကောက်ရိုးဦးထုပ်ကိုဆောင်းပြီး “ဗလန် တီနာသီချင်း”ကို ဆိုနေ တဲ့ ဟန်ဟာ အလွန်နှစ်သက်စရာ ကောင်းလှပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ပြန်ပြီး သတိထားလိုက်မိတာက သူ့ရဲ့ အပြုံးပါ။ တကယ်တော့ သူ့အပြုံး ဟာ ကျွန်မရဲ့အပြုံးနဲ့ တူသယောင်ယောင် ရှိနေပါကလား။

ကျွန်မ အဝတ်လဲခန်းထဲရောက်တော့ တွေးမိတယ်။ နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါတိုင်း ကိုယ့် မှာရှိတဲ့ အရည်အသွေးနဲ့ ကိုယ့်မှာမရှိတဲ့ အရည်အသွေးတွေကို မြင်လာ တတ်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးပါ။ ကျွန်မ အဲသလို တွေးမိနေတုန်းမှာပဲ “မစ္စ ရော့သ်”လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဇာတ်စင် မန်နေဂျာပါ။ မစ္စတာဂျက်ဆီလစ်စကီးနဲ့ မစ္စတာအား နက်လူဘစ်ချ်တို့ ဇာတ်ရုံထဲရောက်နေကြတယ်... တဲ့။ အားလပ်ချိန်ပေး တဲ့အခါမှာ ကျွန်မနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့။

ကျွန်မရောက်သွားတော့ မစ္စတာလစ်စကီးက ဆေးပြင်းလိပ်ကြီး တစ်လိပ်ခဲထားတဲ့ ဝဝဖိုင်ဖိုင် အရပ်ပုပု လူတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မကို မိတ် ဆက်ပေးပါတယ်။ “မစ္စတာလူဘစ်ချ်က မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့။ ဒီနေ့ ညနေ ခင်းက မင်းရဲ့ကားတိုက်လေးကို ကြည့်ခဲ့တယ်။ အခုတစ်ခါ ဒီပြဇာတ်မှာ မင်းကတာကို လာကြည့်တယ်။ သူက မင်းရဲ့သရုပ်ဆောင်မှုတွေကို စိတ်ဝင် စားနေတယ်။ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်နေတယ်”လို့လည်း ရှင်းပြပါတယ်။

ကျွန်မ အသက်ရှူရပ်သလို ဖြစ်သွားရပါတယ်။ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်ကို အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။ မစ္စတာလူဘစ်ချ် ဟာ ဥရောပမှာ အကြီးကျယ် အကျော်ကြားဆုံး ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။ သူက စိတ်ဝင်စားပြီး ကျွန်မကို စင်တင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းပဲ ကျွန်မဟာ နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဘဝကို ရောက်တော့ မှာပါ။

အဲဒီနောက်တော့ သူဟာ ပါးစပ်မှာခဲထားတဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ဆွဲချွတ်ပြီး ဂျာမန်သံဝဲတဲတဲနဲ့ “မင်း ဟောလီးဝုဒ်ကို လာရမယ်ဆိုရင်

ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ လာမလား” လို့ မေးပါတယ်။

“လာပါမယ် ရှင်” လို့ ကျွန်မပါးစပ်က ချက်ချင်း ထွက်သွားပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ “ငါ ဟောလီးဝုဒ်ကိုသွားရင် လီယိုကို ထားခဲ့ရတော့မှာပါလား” လို့ တွေးလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ အချစ်နဲ့ အသက်မွေးမှု ဒီနှစ်ခုကြားမှာ တစ်ခုကို အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ပြီး ရွေးရတော့မှာပါ။

လူဘစ်ချ်ဟာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပြန်ကိုက်ထားရာက နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ချွတ်လိုက်ပါတယ်။ “အခုလောလောဆယ် မစ္စတာချီဗာလီယာနဲ့ “အချစ်ပြပွဲ” ဆိုတဲ့ ကားတစ်ကားရိုက်နေတယ်။ မင်းကို အဲဒီကားမှာထည့်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ဟောလီးဝုဒ် အတွေ့အကြုံဟာ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မရဲ့ တန်ဖိုးကို အများကြီး မြင့်သွားစေနိုင်ပါတယ်။ ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ပဲ ကျွန်မဟာ ဟောလီးဝုဒ်ကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်အဖို့ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးကို ရနိုင်တာဟာ မဟုတ်ဘူးလို့ နားလည်နေတဲ့ ကျွန်မအဖို့ ရွေးစရာလမ်း မရှိပါဘူး။

ပါရာမောင့်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက ကျွန်မနဲ့ ခုနစ်နှစ်စာချုပ်ချုပ်ပါတယ်။ ပထမခြောက်လမှာ ကျွန်မဟာ ဒေါ်လာခြောက်ရာနှုန်း ရပါလိမ့်မယ်။ နောက်ခြောက်လကျတော့ ဒေါ်လာခုနစ်ရာငါးဆယ်နှုန်းပါ။ နောက်ပိုင်းမှာ တစ်ပတ်ကို ဒေါ်လာတစ်ထောင်၊ အဲဒီနောက် ဒေါ်လာထောင်ငါးရာ၊ အဲဒီနောက် ဒေါ်လာနှစ်ထောင် စသည်ဖြင့် တိုးပေးသွားမှာပါ။ နောက်သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ကျွန်မဟာ ဒေါ်လာသုံးထောင်နှစ်ရာနှုန်း ရမှာပါ။

အမေနဲ့ ကျွန်မဟာ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေဒေသဘက်ကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မချစ်သူ လီယိုအနားကို မချဉ်းကပ်ဝံ့ပါဘူး။ သူ့ကို အဝေးကနေပြီး တမ်းတရုံပဲ တမ်းတခဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ချစ်ဇာတ်လမ်းကို ဒါရိုက်တာလူဘစ်ချ်က ရိုက်ကူးပေးနေပုံကိုပဲ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မြင်ယောင်ထင်ယောင် ဖြစ်ရပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားဟာ လီယိုအတွက် မသိမသာကလေး ထိခိုက်ကြေကွဲရပါတယ်။ မီးရထားပေါ်မှာ လိုက်ပါသွားနေတဲ့ ကျွန်မဟာ ရုပ်ရှင်

မင်းသား ချီဗာလီယာနဲ့ တွေ့ရမယ့် အရေးကိုတောင် မတွေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သူ့မျက်နှာနဲ့ သူ့ရုပ်လွှာကိုလည်း မြင်ယောင်ထင်ယောင် မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ရင်ထဲမှာ မျက်ရည်အပြည့်နဲ့ ကျွန်မချစ်သူ လီယိုဆီကို စာတွေ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ရေးနေမိပါတယ်။

x x x

ရိုက်ကွင်းကို ကျွန်မ ရောက်သွားတဲ့အခါ မစ္စတာလူဘစ်ချ်က ကျွန်မကို အပြုံးနဲ့ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်နေသူတွေကတော့ မောရစ္စချီဗာလီယာ၊ မင်းသမီးချော ဂျင်နက်တီ မက္ကဒေါ်နယ်နဲ့ ရယ်ပြုံးရွှင်မြူးနေတဲ့ မျက်လုံးအစုံပိုင်ရှင် ဗြိတိသျှမင်းသား “လူဗီနို လိန်း” တို့ပါ။

မစ္စတာလူဘစ်ချ်က ကျွန်မကို သူတို့နဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ “ရှင် ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူးလား” လို့ ကျွန်မက အရဲစွန့်ပြီး ချီဗာလီယာကို မေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ ...ရှင်နဲ့ ဖရောလစ်ဇာတ်ရုံမှာ တစ်ဖွဲ့တည်း ကခဲ့ဖူးတယ်လေ”

သူက ပြုံးပါတယ်။ “မှတ်မိတာပေါ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မေ့လို့ရမှာလဲ” တဲ့။

လူဘစ်ချ်က ဇာတ်ညွှန်းစာရွက်မိတ္တူတွေ ဝေပေးပါတယ်။ “ကဲ... မစ္စတာချီဗာလီယာ အဲဒီနေရာမှာ ထိုင်ပေတော့” လို့ မလှမ်းမကမ်းက ခုံတန်းလျားတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီးပြောပါတယ်။ “ပြီးတော့ မစ္စမက်ဒေါ်နယ်...”

လူဘစ်ချ်က စကားကိုဖြတ်ပြီး ရပ်ထားပါတယ်။ သူ့လက်ထဲက ဇာတ်ညွှန်းစာရွက်ကို ကြည့်နေပါတယ်။ ကျွန်မက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ချီဗာလီယာရဲ့ ခုံတန်းလျားဆီကို လျှောက်သွားပါတယ်။

“အဲသလို မဟုတ်ဘူး မစ္စရော့သ်၊ မင်းက ဟိုဘက်ခုံတန်းမှာ မစ္စတာလိန်းနဲ့ တွဲထိုင်ရမယ်။ မင်းက ချီဗာလီယာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် သရုပ်ဆောင်ရမှာ”

ကျွန်မ စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါတယ်။ ကျွန်မဟာ တော်တော်ကို ထူတာ အတာပဲ။ ဂျင်နက်တီမက္ကဒေါ်နယ်လို ချစ်စရာကောင်းအောင် လှပတဲ့ မင်းသမီးကို ချီဗာလီယာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် သရုပ်ဆောင်ခိုင်းမတဲ့လား။ ဒါဆိုရင် ကျွန်မနဲ့ မစ္စတာလိန်းက ဘယ်လို သရုပ်ဆောင်ကြမှာပါလိမ့်။

မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်မ သိချင်တာကို သိလာရပါတယ်။

“အခုရိုက်မယ့် အခန်းနှစ်ခန်းက တူနေတယ်”လို့ မစ္စတာ လူဘစ်ချ်က ရှင်းပြပါတယ်။ “မစ္စတာ ချီဗာလီယာနဲ့ မစ္စကဲမက်ဒေါ်နယ် တို့က ဟိုခုံတန်းလျားပေါ်မှာ နေကြရမယ်။ မင်းက မစ္စတာလိန်းနဲ့ ဒီခုံတန်းလျားပေါ်မှာထိုင်ရမယ်။ လိန်းက မစ္စတာချီဗာလီယာရဲ့ ဘဏ္ဍာစိုး။ မင်းက မစ္စမက္ကဒေါ်နယ်ရဲ့ မင်းသမီးရဲ့ အစေခံလုပ်ရမှာ။ သူတို့နှစ်ယောက် မှာ ချစ်ရေးချစ်ရာ ပြဿနာရှိနေသလို မင်းနဲ့ မစ္စတာလိန်းတို့မှာလည်း အချစ်ပြဿနာ ရှိနေတယ်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က မင်းတို့သခင်နဲ့ သခင်မလုပ်သမျှကို အတုခိုးကြတယ်။ သူတို့နမ်းရင် မင်းတို့နမ်းတယ်။ မစ္စတာချီဗာလီယာက မစ္စမက္ကဒေါ်နယ်ကို ချစ်ကြောင်းဖွင့်ပြောတဲ့အခါ မစ္စတာလိန်းကလည်း မင်းကို သူချစ်ကြောင်း ပြောမယ်။ ဇာတ်လမ်းသဘောက အဲဒါပဲ။ နား လည်လား”

ကျွန်မ သဘောပေါက်ပြီ။ ချီဗာလီယာက ဂျင်နက်တီနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေရင် လူဝီနီကလည်း ကျွန်မနောက် တကောက် ကောက်လိုက်ရမယ်။ လူဝီနီက သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မရဲ့မျက်နှာနား သိပ်ကပ်လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်မက သူ့ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မျက်လုံးထောင့် ကပ်ပြီး စွေကြည့်ရမယ်။ ချစ်မျက်စောင်းကလေး ထိုးပြရမယ့်သဘောပေါ့။

မစ္စတာလူဘစ်ချ် ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ လုပ်ပြပါတယ်။ သူ့စိတ် တိုင်းကျ မဖြစ်ပါဘူး။ သူဟာ လက်ထဲက ဆေးပြင်းလိပ်ကို သူ့ပါးစပ်မှာ ပြန်တပ်လိုက်ပါတယ်။ “အမျိုးသမီးကလေး...ငါကသာ မင်းကို သဘော မကျရင် မင်းသွားတော့မှာ သေချာနေပြီ”လို့ ရေရွတ်ပါတယ်။ “ကဲ...မင်း အဲဒီခုံတန်းလျားပေါ်က ခဏထ”လို့ ခိုင်းပါတယ်။